

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sterling

A CAROLINA REAPERS NOVEL
SAMANTHA WHISKEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

STERLING
A CAROLINA REAPERS ROMANI

SAMANTHA WHISKEY

İÇİNDEKİLER

[Samantha Whiskey'nin diğ er eserleri](#)

[Şimdi Sesli Kitap Olarak Mevcut!](#)

1. [Sterling](#)
2. [Londra](#)
3. [Sterling](#)
4. [Londra](#)
5. [Sterling](#)
6. [Londra](#)
7. [Sterling](#)
8. [Londra](#)
9. [Sterling](#)
10. [Londra](#)
11. [Sterling](#)
12. [Londra](#)
13. [Sterling](#)
14. [Londra](#)
15. [Sterling](#)
16. [Londra](#)
17. [Sterling](#)
18. [Londra](#)
19. [Sterling](#)

[Epilog](#) __

[Kızıl Antlaşma Benimle](#)

[Bağlantı Kurun! Yazar](#)

[Hakkında Teşekkürler](#)

Telif hakkı © 2020 Samantha Whiskey, LLC Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Bu kitap başkalarına satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, paylaşmak istediğiniz her kişi için ek bir kopya satın alınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

SAMANTHA WHISKEY'İN DİĞER ESERLERİ

Seattle Sharks Serisi: [Grinder](#)

[Enforcer](#)

[Winger](#)

[Rookie](#)

[Blocker](#)

[Skater](#)

[Bruiser](#)

[Wheeler](#)

[Defender](#)

Carolina Reapers Serisi: [Axel](#)

[Sawyer](#)

[Connell](#)

[Logan](#)

[Cannon](#)

Raleigh Raptors Serisi: [Nixon](#)

[Roman](#)

[Hendrix](#)

Bir Onyx Assassins Romanı: [Kızıl](#)

[Antlaşma](#)

Modern Bir Peri Masalı Romantizmi:

[The Crown](#)

Taht

ŞİMDİ SESLİ KİTAP OLARAK MEVCUT!

Grinder
Enforcer
Winger
Rookie

Seattle Sharks sabah yolculuğunuzu renklendirsin!

Gece geç saatlere kadar uyanık kalan okuyuculara

1
STERLING

"Geri dönmene sevindim, Sterling," Reaper Arena'nın oyuncu girişinde görevli kaslı güvenlik görevlilerinden biri olan Paul, kapıya doğru yürürken böyle dedi. Uzun bir yıl olmuştu, ama sonunda eve dönmüştüm.

"Geri dönmek güzel," diye cevap verdim. "Çocuklar nasıl?"

"Ortaokul öğrencilerimden mi bahsediyorsun? Yoksa takım arkadaşlarım dediğin o şakacı gençlerden mi?" Başını yana eğdi.

"Onlar," dedim, gülümseyerek. El sallayarak arenaya girdim.

Tanrım, burayı özlemişim. Bangor harika bir yerdi, ama ben tam anlamıyla bir Reaper'dım.

O genişleme draftından önce, sevdiğim bir takımın parçası olmayı doğal kabul ediyordum. Bir daha asla. Geleceğimi tamamen kontrol edemeyebilirim, ama dün gece itibariyle, ait olduğum yerde, burada, Güney Carolina'nın Charleston şehrinde oynamak için beş yıllık bir sözleşme imzaladım.

"Demek kayıp oğul geri döndü," diye tanıdık bir ses duyuldu. Takımın en iyi forvetlerinden biri olan Canon, soyunma odasının girişinin karşısındaki duvardan itti kendini.

"Kayıp oğul diyebileceğimi sanmıyorum," diye omuz silktim. "Ama geri döndüm."

Adamın yüzünde alışılmadık bir gülümseme belirdi ve beni hızlıca kucaklayıp, pek de nazik olmayan bir şekilde sırtıma vurduktan sonra hemen bıraktı.

Sanırım evlilik en sert kalpleri bile yumuşatabilir.

"Hey," diye seslendi bir adam, kafasını soyunma odasının kapısından içeri sokarak. "Ben imzalarken neden bana sarılmadın?"

Çocuk yirmi iki, belki yirmi üç yaşından büyük olamazdı. Hala çoğu çaylak sözleşmesinde standart olan o parlaklık ve hak etmediği bir egoya sahipti.

"Çünkü senden hoşlanmıyorum, Olson," diye bağırdı Cannon, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Son kez söylüyorum, adım Thornton," diye karşılık

verdi genç adam. "Hala umurumda değil." Cannon

kaşlarını kaldırdı.

Daha iri bir oyuncu Thornton'u kenara itti, tanıdık yüzü beni görünce aydınlandı. "Burada senin sesini duyduğumu sandım!" Briggs beni kucakladı, buz için yarı giyinmişti. Dikkatli olmazsak, atmosfer duygusal bir hale dönüşebilirdi. Umurumda değildi. Kalbim doluydu ve ayaklarım o kadar hafıftı ki, bugün beni üzebilecek hiçbir şey hayal edemiyordum — evimdeydim.

"Dün gece imzaladım," dedim sırtımı sıvazladıktan sonra. "Kaç tane Reaper var burada?" Sezon öncesi birkaç hazırlık maçı için bir araya gelmek, Maine'de özlediğim şeylerden biriydi. Lanet olsun, Briggs dahil buradaki tüm arkadaşlarımı özlemiştim ve genişleme draftına katılmadan önce onu diğerleri kadar iyi tanı mıyordum bile.

"Bu öğleden sonra eğlenmek için yeterli sayıda," diye cevapladı. "Ekipmanların nerede?"

"Arabada." Arkamı işaret ettim. "Silas'la son bir şeyi imzalamam gerekiyor, sonra onu alacağım." Bir parçam bu anlaşmanın her an bozulmasını bekliyordu. "Bu arada, burada koridorda ne yapıyordun?" diye Cannon'a sordum. "Gülümseyen yüzümü mü bekliyordun?"

O burun kıvırdı. "Hiç de değil."

Tesadüf eseri, asansör kapıları koridorda açıldı ve minyon, zayıf bir sarışın çıktı, gözleri Cannon'a her zamanki çekiciliğiyle kilitlendi.

"Ahh, şimdi anlıyorum." Gülümsedim. "Selam, Persephone!"

"Jansen!" El salladı, gülümsemesi ortamı aydınlattı ve Cannon'un yüzüne bile bir gülümseme getirdi. Adam dövmeli bir dev olabilir, ama karısının parmağında oynatıldığı da bir gerçektir.

Beni eve hoş geldin diye bir kez daha kucakladıktan ve ellerimi belinden *çok* uzak tutmamı söyleyen düşük bir homurtu çıkardıktan sonra, geri çekildim ve kendimi hiç olmadığı kadar iyi hissettim.

"Silas'ın ofisine mi gidiyorsun?" diye sordu, Cannon onu yanına çekerek.

"Evet." Başımı salladım.

"Güzel. Vakıfla ilgili toplantıyı yeni bitirdik, o yüzden onun yukarıda beklediğini biliyorum. Köye geri taşındın mı? Eski evini aldın mı? Bu hafta akşam yemeğine gelmek ister misin?" Ben bir soruyu cevaplamadan bir sonrakini soruyordu, bu da beni gülümsetiyordu. Persephone sadece Reapers'ın hayır vakfını yönetmiyordu, o adeta hayırseverliğin vücut bulmuş haliydi, her zaman insanları rahatlatmaya çalışırdı.

Cannon güldü ve kafasının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Kamyon tüm eşyalarımı zamanında getirirse yarın taşınıyorum, ama hayır," dedim, boynumu hafifçe kaşıyarak. Reapers'ta özlediğim bir başka şey de, takımın Charleston'ın hemen dışında sahip olduğu konut projesiydi. Oyuncuların çoğu orada yaşıyordu ve Maine'de bulamadığım aile atmosferine katkıda bulunuyorlardı. "Maalesef, son dakikada birkaç transfer oldu ve benden hemen önce sözleşme imzalayan kişi benim eski evimi aldı."

Persephone'nin yüzü düştü. "Oh. Peki, sorun değil. Hala sokakta kalmıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Aslında hemen yan komşunuzdayım. Ve evet, akşam yemeğine gelmeyi çok isterim." Telefonum arka cebimde titredi ve alarmı hemen kapattım. "Beş dakikalık uyarısı geldi. Sizinle dışarıda görüşürüz." Vedalaşıp asansöre doğru yürüdüm. Reapers'ın sahibi Asher Silas, birkaç küçük hoşnutsuzluk dışında oyuncularına sonsuz sabır gösterirdi. Geç kalmak da bunlardan biriydi.

Asansöre bindim ve beşinci kata basıp düğmeye bastım. Silas'ın ofisi, antrenörlerin ve idarecilerin çok üzerinde, arenanın en üst katındaydı.

tarafatları koltuklarına taşıyan yürüyen merdivenler bile onun alanına ulaşamıyordu.

"Asansörü tutun lütfen!" Asansör kapıları kapanmak üzereyken, ince bir el uzandı.

Kapıyı açma düğmesine bastım ve aceleyle içeri giren, yüzü siyah saçlarının arkasında gizlenmiş kadına yer açmak için küçük alanın arkasına çekildim. "Teşekkürler," dedi hızlıca, panele dönerek, ama parmağını beşinci katın hemen üzerinde durdurdu. "Oh, sen de yukarı çıkıyorsun, anlıyorum." Omuzları hızla yükselip alçaldı ve duruşu dikti.

"Elbette." Kapılar kapanırken en uzak duvara yaslandım ve bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Kapılar kapanıp yükselişe başladığımızda, hoparlörlerden Smashing Pumpkins'in *Tonight* şarkısının hafif, akustik bir versiyonu çalmaya başladı.

Kapının üzerindeki işaretler geçtiğimiz her katta yanıyordu ve ben gözlerimi küçük ışıklı rakamlara ve önümdeki kadının silüetine dikmişim. Donanma mavisi bir elbisenin altında inanılmaz bir çift kalçaya uzanan narin kıvrımlı bir bel fark etmemişim değil, ama fark etmekle *bakmak* arasında bir fark olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Kollarındaki dosya klasörlerini düzeltti ve üçüncü katı geçerken yine *dikkatimi çekti*. Dikkatimi rakamlara geri çevirmeye çalıştım, ama o kalçalar ağzımın suyunu akıtan bir popoya, oradan da şimdiye kadar gördüğüm en seksi yüksek topuklu ayakkabılarla biten kilometrelerce uzun bacaklara uzanıyordu. Mavi topuklu ayakkabılar – en azından ben öyle sanıyordum – kırmızı tabanlıydı ve minyon vücuduna 12 santimlik bir yükseklik kazandırmış olmalıydı.

Kadınlar bu şeylerle nasıl *yürüyorlardı*?

Kalçasına dayadığı dosya kaydı ve dört rakamı yandığında kağıtlar yere düştü, ben de hemen ona yardım etmek için eğildim.

"Oh, gerek yok," dedi, sesi hafif ve nefes nefeseydi, ama titreyen parmakları bana kesinlikle gerekli olduğunu söylüyordu.

"Benim için sorun değil..."

Hafifçe döndü ve gözlerimiz buluştuğunda saçları açıldı.

Vay anasını! Dünya, o kristal mavisi gözleri görünce durdu. Kristal bile doğru terim değildi. O rengi sadece bir kez görmüştüm —birkaç yıl önce, İsveç'te Axel'in yaz kampında gönüllü olarak yardım ettiğimde. Gözleri, beni yürüyüşe çıkardığı buzulun rengiyle aynıydı.

Reapers'ın kaptanı hayır cevabını kabul etmediği için şükürler olsun, aksi takdirde onun gözlerindeki o mavi tonu nasıl adlandıracağımı asla bilemezdim, ama işte oradaydı. Parlak, buzul mavisi gözleri vardı... ve dünya. Lanet olsun. Durdu.

O da, sanki dünyadaki değişimi hissetmiş gibi, nefesini tuttu, sanki aramızdaki bu bağı hisseden tek kişi ben değildim. Lanet olsun, o nefes kesici derecede güzeldi, yüz hatları da kendisi kadar narindi. O gözler hariç. O gözler o kadar büyük ve o kadar muhteşimdi ki, ancak kaybolduklarında bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu fark ettim.

Asansör kararmıştı.

O çılglık attı, sesi göğsümün derinliklerinde bir şeyi kırdı ve ben içgüdüsel olarak ona uzandım, artık göremediğim o imkansız yüksek topuklu ayakkabılarla düşmesini önlemek için küçük omuzlarını tuttum.

Panik, kaslarını taş gibi gerginleştiriyor olmasaydı gülerdim. Dünya durmamıştı, ama asansör durmuştu. *Ne zamanlama ama.*

"Sorun yok," dedim yumuşak bir sesle. "Yedek sistem..." Işıklar geri geldi, ama normal parlaklığının sadece bir kısmı kadardı. "İşte oldu."

Omuzları titremeye başladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı, bana dehşet içinde bakıyordu.

"Eminim bir şey yoktur," sanki biliyormuşum gibi onu teselli ettim. Yavaşça başını salladı, tüm vücudu titriyordu.

"Neden oturmayalım?" diye önerdim.

Yine başını salladı ve ben de onu tutan ellerimi biraz daha sıktım, böylece yere düşmeden oturabilirdi. "Ö-özür dilerim. Kapalı alanlarda sorunum var," diye fısıldadı. "Sıkışıp kaldık mı?"

Klostrofobik. Bu onun en kötü kabusu olmalıydı. "Eminim geçici bir durumdur," dedim, sesimi olabildiğince yatıştırıcı tutmaya çalışarak. "Bu arada, ben Jansen." Kahretsin, en son ne zaman ilk adımla tanıştığımı hatırlayamıyordum, ama işte oradaydı.

Hızlıca gözlerini kırptırdı, yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Sterling?" diye tahmin etti.

"Evet, benim." Cep telefonumu arka cebimden çıkardım ve onun önüne çöktüm. "Silas'ın küçük ağaç evine gittiğine göre, Reapers için çalışıyor olmalısın."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ağaç ev mi?"

"Ofisi en üst katta, sadece iki asansörle ulaşılabilir ve bunlardan birinin anahtarı sadece onda var, bu yüzden oraya ağaç ev demekle bir sakınca görmüyorum." Onu rahatlatmak umuduyla sııttım.

"Hiç... öyle düşünmemiştim." Nefesi hızlanmıştı. Kahretsin, hiperventilasyona girecekti.

"Arayıp ne olduğunu öğreneyim mi?" dedim ve hızlıca rehberimi kaydırıp Langley'in telefonuna bastım. Reapers'ın basın danışmanı, aynı zamanda Axel'in karısı, her zaman o lanet şeye bağlıydı, bu yüzden telefonu açacağını biliyordum.

"Alo? Kahretsin," diye mırıldandı, ardından bir şeyin sürtünme sesi duyuldu.

"Langley, ben Sterling."

"Hey! Bak, geri döndüğüne sevindim, ama az önce elektrik kesintisi oldu..."

"Tamam, ben de asansörde sıkışıp kaldım..." Mavi gözlü kadına baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"London," diye cevapladı.

"London," diye tekrarladım, adının dilimde yuvarlanışını severek. "Peki. Kahretsin. Bekle."

Sanki mikrofonu kapatmış gibi başka bir sürtünme sesi duyuldu ve sözleri boğuklaştı.

London gözlerini kapattı ve nefesine odaklanmaya başladı. Burnundan nefes alıp ağzından vererek. Korkmuş olabilir, ama elinden geleni yaptığı için ona tüm övgüyü hak ediyordu.

"Tamam, Sterling, orada mısın?" diye sordu Langley telefonda.

"Evet, eğer *burayı* dördüncü ve beşinci kat arasında bir yer olarak kabul edersen." "Tamam, bina yöneticisi elektriğin geri geleceğini söylüyor..."

Işıklar birden parladı ve tam parlaklıklarına ulaştı. "Şimdi," diye Langley'in cümlesini tamamladım ve rahat bir nefes aldım.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı London, düğme paneline doğru koşarak beşinci katı tuşladı.

Hiçbir şey olmadı.

Siktir.

London her katın düğmesine basmaya başladı ama hareket etmiyorduk. "Bu olamaz!" diye bağırdı ve tüm düğmelere tekrar bastı.

"Tamam, hâlâ sıkışıp kaldık," dedim Langley'e, London'ın kendini ne kadar kapana kısılmış hissettiğini düşünerek göğsüm sıkıştı.

"Harika. Tamam. Ben hallederim. Sizi oradan mümkün olduğunca çabuk çıkaracağız. Güney asansörü, değil mi?"

"Evet, o." Langley ile görüşmeyi bitirip telefonumu cebime geri koydum. "Yardım için birini gönderiyorlar."

London duvara yaslandı, sonra aşağı kayarak yenilgiye kapıldı. "Burada sıkışıp kaldık." Kapalı kapılara bakıyordu, gözleri odaklanmamış ve nefesi sığıdı.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" Geriye yaslandım, popom yere değdi ve dirseklerimi kaldırdığım dizlerimin üzerine dayadım.

"Şey... Benimle konuş,

sanırım?" "Bunu

yapabilirim." *Memnuniyetle.*

Bana buzul mavisi gözlerini kırıştırdı ve nefesini çekti. "Ben deli değilim."

"O kelimeyi kullanmayı aklımın ucundan bile geçirmem," diye onu teselli ettim.

"Sadece küçük bir..." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, *büyük* bir klostrofobi sorunun var. Asansörlerden nefret ediyorum."

"O zaman dikkatini başka yere mi çekeyim?" diye önerdim.

"Dikkatimi dağıtmak iyi olur." Saçlarını kulaklarının arkasına attı ve başını salladı. "İnanılmaz uzun hikayeyi kısaca anlatmak gerekirse, çocukken saklambaç oynarken kendimi *çok* küçük bir kasırga sığınağına kilitli buldum. Kötü haber mi? Yalnızdım ve kardeşim beni bulmak için neredeyse yirmi dört saat uğraştı."

Midem bir anda düğümlendi. "Peki iyi haber ne?" diye sordum inanamadan.

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Oyunu ben kazandım."

Güldüm, sesimiz küçük dünyamızı doldurdu ve London'dan tam ama titrek bir gülümseme kazandım. "Aferin, ama bunun nasıl klostrofobiye yol açabileceğini kesinlikle anlayabiliyorum."

"O zamandan beri bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum," diye itiraf etti, alnını kaldırdığı dizlerine dayadı ve derin bir nefes aldı. "Bana korktuğun bir şeyi söyle."

"Hmm." Yanına oturdum, omuzlarımız birbirine değecek şekilde, böylece vücudu yalnız olmadığını hissedebilsin. Normalde ona alaycı bir cevap verirdim, ama bu normal bir durum değildi. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şeyden korkmuyorum. Belki annemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkarım. Beni büyütme için her şeyden vazgeçti ve bunu tek başına yaptı."

Başını kaldırdı, açıkça şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

"Annemi tanısaydın, bu kadar şaşırmazdın. Kızdığında adeta bir kasırga gibidir. Ayrıca çok inatçıdır. Babam, onu hamile bıraktığında zaten evli olduğunu sakladığı için, anneme hiç yardım etmedi." Bu, neredeyse bir yabancıya anlatabileceğim en hafif versiyonuydu.

Gerçek şu ki, sperm bağışçısı babam birinci sınıf bir pislikti... ve dünyanın gördüğü en iyi kalecilerden biriydi. Sergei Zolotov sadece burada, NHL'de değil, doğduğu ve muhtemelen hala mükemmel karısı ve iki mükemmel çocuğuyla yaşadığı Rusya'da da bir efsaneydi. Benden sadece üç ay büyük olan üçüncü çocuğu şu anda

Las Vegas'ta oynuyordu. Tam on yedi kez karşılaştık ve sadece buz pistinde. Hiçbir zaman eldivenimden bir şut geçiremedi ve geçiremeyecekti de. Siktir et onu.

Zolotov adını hiç yüksek sesle söylememiştim ve o aileyi mümkün olduğunca az düşünmüştüm. Soyum NHL'deki en iyi saklanan sırlardan biri olabilir, ama her bakımdan ben de annem ve dedemlerim gibi bir Sterling'dim. Aile ağacının diğer yarısı benim için çürüyüp gitse de umurumda değildi.

London, siyah, narin kaşlarını çatarak beni yeniden değerlendirir gibi baktı.

"Ne?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı. Kahretsin, bu kadın inanılmaz kokuyordu. Tam doğru miktarda parfüm sürmüştü ve ben burnumu onun ince boynuna dayayıp kokusunu içime çekmek istedim.

"Sen sadece..." Başını salladı. "Seni hayal ettiğim gibi değilsin." Alt dudağını ısırıldı.

"Beni hayal mi ettin?" Dişleriyle işkence ettiği o dolgun et parçasına bakmak yerine gözlerimi onun gözlerine dikip tuttum. Bir yerlerde beni bekleyen bir hale olmalıydı. En son ne zaman bir kadına ilgi duyup da harekete geçmediğimi hatırlayamıyordum, tabii buradaki durum tam olarak harekete geçecek bir durum değildi.

"Hayır!" Yine o sevimli göz kırpma hareketini yaptı ve yanakları kızardı. "Yani, ben Reapers'ın yeni maç günü koordinatörüyüm, bu yüzden dün senin sözleşme imzaladığın haberi geldiğinde, tabii ki seni araştırdım." Anlatmak istediğinden daha fazlası varmış gibi yutkundu.

"Tamam. Bu konuda beni dezavantajlı duruma düşürdün," diye alay ettim. "Reapers ile sözleşme imzaladığını bilseydim, kesinlikle seni araştırırdım." Yüzümde bir gülümseme yayıldı.

O burun kıvırdı ve gözlerini devirdi, ama hey, artık daha yavaş nefes alıyordu. "Tanıştığın her kadınla flört eder misin?"

"Sadece asansörde mahsur kaldığım kadınlarla." Bu bir yalandı. NHL'ye katıldığımda flört etmekten ve sevişmekten fazlasını yapmışım, ama geçen yıl ikinci kısmı yavaşlatmışım. İsimsiz ilişkiler ve

"Ve savunmam olarak, dikkatini dağıtabileceğimi sen söyledin." Gülümsemem genişledi.

Yine gözlerini devirdi. "Neden erkekler her sorunun cevabının seks olduğunu düşünürler?"

Seks kelimesini duyunca sikim seğirdi, ama azgın herifi görmezden geldim. "Her sorunun değil. Sadece doğru soruların."

Gözleri ağzıma kayd, sonra homurdandı ve başka yere baktı. "Benim deneyimlerime göre öyle değil."

"O zaman *yanlış* soruları cevaplıyorsun," diye alay ettim.

Yutkund, nefes alış hızlandı ve karşı duvara bakmaya başladı. "Neden bu kadar uzun sürüyor?"

"En azından benimle sıkışıp kaldığından şikayet edeceksen bana bak," diye şaka yaptım, endişe midemde bir taş gibi yerleşmiş olsa da ses tonumun etkisini göstermesini umarak. Etrafımıza değil bana odaklandığında daha iyi davranıyordu ve buradan ne zaman çıkacağımızı garanti edemiyordum.

"Senden şikayetçi değilim," diye patladı, gözleri benimkilere kilitlendi. Şimdi o pembe yanaklar boynuna kadar inmişti. "Jansen Sterling ile kapalı bir alanda kalmaktan şikayet edecek çok az kadın vardır dünyada."

"Doğru. Genellikle onları kapalı alandan kovduğum için şikayet ederler," diye alay ettim.

O alaycı bir şekilde güldü, gözleri parıldıyordu, paniği biraz azalmıştı. "Kız arkadaşlarını kovuyor musun? Ne hoş."

"Hey." Sanki beni incitmiş gibi kalbimi tuttum. "Hayatımda hiç kız arkadaşımı kovmadım. İzci sözü."

Gözleri yaramazca kısıldı. "Çünkü hiç kız arkadaşın olmadı mı?" Yine güldüm. "Sanırım beni gerçekten araştırmışsın."

"Lütfen. Oyuncuların kiminle yattığı umurumda değil. Önemli olan şeyleri biliyorum." Ellerini meşgul etmek için bileziğiyle oynadı.

"Peki önemli şeyler nedir?" diye sordum, üstümüzde bir hareket duyduğum halde bunu kendime saklayarak. Bizi oradan çıkarmak ne kadar sürecek kim bilir. Dikkatini, küçük bir kutuda sıkışıp kaldığımız gerçeğine çekmek ona yardımcı olmayacaktı.

"Tabii ki istatistiklerin," diye karşılık verdi. "Sen Jansen Sterling'sin. Yirmi altı yaşındasın. Boyun 1,90 metre. Yüzde 93 kurtarma ortalamasına sahipsin ve Bangor'da geçirdiğin bir yıl ile bu oran daha da arttı. Bauer ve Gatorade'den sponsorluk alıyorsun ve Big Brother programı ile hayır işleri yapmayı tercih ediyorsun. Bangor'da tanışma ve selamlaşma talepleri konusunda en popüler ikinci oyuncuydu ve genellikle hepsini kabul ediyordun. Bir şey atladım mı?" Başını yana eğdi ve tek kaşını kaldırdı.

"Sanırım sana aşık oldum." Gülümsedim.

"Oh, lütfen. Bu takımdaki her personel, oyuncuların istatistiklerini ezbere bilir." Başını salladı, ama şimdi kızarıklık köprücük kemiğine kadar yayılmıştı.

Böyle baskı altında değilken, yapamazlar. Bu bilgiyi kendime sakladım. "Bana erkek arkadaşın olmadığını söyle."

Ağzımdan kaçtı.

Çok akıllıca, ahmak. Çok akıllıca.

Ağzı birkaç saniye açık kaldı, sonra kapattı. "Hayır. Bilmiyorum. Bu seni ilgilendirmez."

Bu kadını tamamen benim işim haline getirmek üzereydim çünkü bu kadın tam bir paketti. Sadece güzel değildi, akıllı, sivri dilli ve klostrofobi olmayan insanları bile zorlayacak koşullarda kendini savunabiliyordu. Burada birlikte sıkışıp kaldığımız birkaç dakika içinde onun hakkında tüm bunları öğrendiysem, daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Erkek arkadaşın yok. Harika. Bir erkek seninle nasıl çıkabilir?" diye sordum. Kendimi tutmak benim doğamda yoktu ve şimdi de başlayacak değildim.

Beni dikkatle incelerken gözleri hafifçe kısıldı. "Senin gibi erkekler benim gibi kızlarla çıkmaz."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Ciddi misin?" Sesi yükseldi.

"Ciddiyim. Sen benim ligimin çok üstündesin." Ona hafifçe eğildim ama kişisel alanını ihlal etmedim.

Dudakları aralandı ve bana inanamayan bir ifadeyle bakarken öyle kaldı. "Ciddiyim. Seninle nasıl randevuya çıkabilirim?" Sesim alçaldı.

"Şey... genellikle ilk adım sormaktır," diye fısıldadı, başını yukarı kaldırarak. Eğildiğimde göğsüm sıkıştı...

Gıcırdayan, metalin metale çarpması sesi ikimizin de başını kapıya çevirmesine neden oldu. Bir levye ucu göründü ve kapılar birkaç santim açıldı. "İyi misiniz?" diye bir ses duyuldu.

Silas.

"İyiyiz," diye ikimiz adına cevap verdim.

"Bir saniye sıkı tutun," dedi o ciddi sesiyle. "İyi tutunun," dedi, ama sanki bize söylemiyor gibiydi.

Asansör kapılarının kenarlarında birden fazla el belirdi ve ben London'ı ayağa kaldırdım.

"Bir, iki, üç!" Silas saydı ve kapılar toplu bir homurtu sesiyle açıldı, boynumun hizasında yaklaşık bir metre kadar gün ışığı göründü. Tam da tahmin ettiğim gibiydi, beşinci kata henüz ulaşmamıştık, ama korktuğumdan çok daha iyiydi.

Silas çömeldi, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı, ama üç parçalı takım elbisesinin yeleğini hâlâ giyyordu. "Lanet olsun. Jansen, London, çıkmaya hazır mısınız?"

"Önce o çıkacak," dedim, tartışma çıkmasın diye.

Bana minnettar bir bakış attı, sonra dosyalarını topladı ve kapıya doğru yöneldi, ancak başının çok üstündeki açıklığa bakıp küfretti.

"Seni dışarı çıkarabilir miyim?" diye sordum, çoktan onun arkasına geçmiştim.

"Lütfen." Dosyalarını kapıdan yukarı fırlatırken sesinde hafif bir çatlak vardı.

Görünüşe göre bu kadın için iş her şeyden önce geliyordu. *Not aldım.*

Silas ona uzandı ve ben Reapers ile sözleşme imzaladığım ilk yılımdan beri ilk kez bu adamın ne kadar formda olduğunu fark ettim. *İyi, onu kaldıracak.*

"Ellerini ver, London," diye emretti Silas.

Kollarını kaldırdı ve ben kalçalarını tuttum, hareketinin elbisesinin eteğini kaldırması *dışında* her şeyi fark ettim. Hayır, çaresizce iyi bir adam olmaya çalıştığım için gözlerimi Silas'tan ayırmadım.

Sonra London'ı havaya kaldırdım. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve cildinin ısısı elbisesinden geçerek Silas'ın onu sıkıca tutması için geçen birkaç saniye içinde ellerimi ısıttı.

"Seni tuttum," diye söz verdi, ben de tuttuğunu

biliyordum. Silas sözünü tutardı.

Onu asansörden çıkardı, sonra Axel bana yardım etti ve Silas'ın özel ofislerinin koridoruna çıktık.

London duvara yaslanıp, sanki gerçekliğin tam olarak farkına varması bu kadar uzun sürmüş gibi ciğerlerini hava ile doldururken, ben ayağa kalktım.

"Diğerleri yukarı geliyor," dedi Silas, kapıları açmaya yardım eden diğerlerine.

"İlk seferde hepimiz sığamadık," dedi Cannon, omuzlarını geriye doğru çekerek. "Sadece senin asansörün bozuktur."

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

Diğer Reaper kalecisi Sawyer, ona başımı sallarken omzuma vurdu ve ben de doğrudan Londra'ya doğru yürüdüm. Onun gerçekten iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Özel asansör çaldı ve diğer üç Reaper koridora girdi. İlk ikisi, zar zor tanıdığım çaylaklardı ama üçüncüsü...

Midem beş kat aşağı, lanet bodrum katına düştü.

"Olamaz," diye mırıldandı Cannon, yanıma gelerek. Bu koridorda bunu bilen tek kişi oydu ve bunun tek nedeni o gece orada olmasıydı.

"London?" Adamın gözleri koridoru telaşla taradı.

"Maxim!" diye bağırdı, kollarını kendine dolayarak, sanki binlerce kez oradaymış gibi doğrudan onun kollarına koştu.

Maxim onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı, gözleri kapanıyordu... rahatlamış mıydı? Evet, rahatlamıştı, çünkü onu Charleston'a bakan konferans odalarından birine götürdü ve onu benim görüş alanımdan çıkardı.

Ona neydi bu adam? *Burada* ne yapıyordu?

Axel bana bakarken kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamadım."

Sanırım bunu yüksek sesle söylemiştim.

Silas bize döndü, ellerini ceplerine soktu. "Onu daha dün imzaladım. Aslında, tam da senin önündeydi," dedi, sanki bu benim dünyamı sarsan en büyük olay değilmiş gibi. "Epey bir para ödedim. Evet, onunla çalışmak zor olduğunu duydum, ama Lukas geçen sezon emekli olduğundan beri sol kanatta biraz güç ihtiyacımız vardı."

O. Lanet. Pislik. Benim. Takımında. Benim sahamda, kızıma dokunuyordu. Mantığım, onun tam olarak benim olmadığı argümanından geri çekildi.

"Hayır." Kafamı salladım.

"Oh, lanet olsun," Cannon yanımda mırıldandı. "Seni buradan çıkaralım."

Vücudumdaki her kas, zar zor bastırılmış bir şiddetle titriyordu. "Onu sen imzala." "

"O Maxim Zolotov muydu?" Axel, benimle konferans odasının kapısında delikler açan bakışlarım arasında gidip gelerek sordu.

"Evet," diye cevapladı Cannon.

"Biri bana bir ipucu verebilir mi?" diye sordu Silas.

"Hay sıçayım," diye mırıldandı Sawyer. "Tıpkı onun gibi hareket ediyorsun, özellikle eldivenli elinle. Bunu nasıl fark etmedim?"

"Onunla hiçbir alakam yok!" diye bağırdım.

Sawyer, tutuklanmış gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Biri bana ne haltlar döndüğünü anlatsın!" diye bağırdı Silas.

Koridor sessizliğe büründü, ama sessizlik bile bu berbat durumu kafamda oturtmama yardımcı olamadı. Biyolojik ailemi zaten yok etmişti, şimdi de seçtiğim aileye mi el atıyordu? *Hayır. Hayır. Hayır.*

"Sanırım onun kardeşini imzaladın," dedi Sawyer

yavaşça. "Kapa çeneni," diye bağırdı Cannon arkadaşımıza.

"O benim kardeşim değil!" diye kükredim. Lanet olsun biyolojiye.

Silas gerildi ve teknoloji gurusu olarak bilinen dehasıyla bu bilgiyi hızla sindirdi. "Doğum belgende bilinmiyor yazıyor," dedi yumuşak bir sesle, doğrudan önüme geçerek. "Sergei Zolotov'un biyolojik baban olduğunu mu söylüyorsun?"

Sadece bir kez başımı salladım, çünkü Silas bu boktan sorunu çözebilecek tek kişiydi.

"Yani Maxim Zolotov..." Silas beni inceledi, şüphesiz kelimelerini ya da kelime eksikliğini dikkatlice seçiyordu.

Tekrar başımı salladım.

"Vay canına," diye mırıldandı biri, en kötü kabusumun konusu, telefonu kulağında, gözleri şokla parlayarak ofisten çıkarken, gözlerimiz buluştu.

Sanırım sır artık açığa çıkmıştı.

"Tamam, bunu nasıl halledebileceğimize bir bakalım," diye

başladı Silas. Onun gözlerinin içine baktım. "Sözleşmemi feshet." Her şey altüst oldu.

2
LONDRA

Olamaz. Bu imkansızdı... ama o oradaydı. Jansen Sterling, en iyi arkadaşımın... yani, hayatının aşkının yanındaki masada oturuyordu. Şu anda ayrılmış olsalar da.

Kimi gördüğümde daha çok şok olduğumu bilmiyordum: Jansen mi, yoksa Kuzey Carolina'daki NFL takımından Charleston'a transfer olan Hendrix mi? Yine de orada, ikisine doğru yürüyordum.

"Londra'yı tanıyor musun?" diye sordu Sterling, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Tabii ki tanıyor," dedim, Sterling'in yanında durup saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. "Nasılsın, Hendrix?"

Jansen soldu, beni geçip barın arkasına, kardeşim ve Maxim'in oturduğu yere baktı. "Tanrım, sakın bana..."

Sırf Maxim ile birlikte içeri girdiğim için *onunla birlikte* olduğumu mu düşünüyordu? olduğumu mu düşünüyordu?

"Neyi yapmadım, Jansen Sterling?" Onu keserek, ona sert bir bakış attım.

"Onunla yatmadım mı? Yani, aklına gelen bu oldu, değil mi?"

Jansen birkaç kez ağzını açıp kapattı ama hiçbir şey söylemedi.

Akıllıca.

"Çocuklar." Gözlerimi devirdim. "Birincisi, buradaki Hollywood'la yatmaya karar versem, bu benim işim olur. Sizin değil. İkincisi, hayır, Hendrix'le yatmadım, ama onun daireimde birkaç kez çıplak olduğunu itiraf edebilirim." Jansen'e sırtarak baktım. Bırak da bunu sindirsin. Maxim yüzünden beni terk etmek istiyorsa...

"Onun oda arkadaşı," diye aceleyle Hendrix sözümü kesti ve beni düşüncelerimden çıkardı. "Tatlı küçük Savannah nasıl?" diye sordu ve kalbim biraz yumuşadı. İkisi birbirleri için mükemmeldi, sadece... sorunlarını çözmeleri gerekiyordu.

"Mutsuz," diye tersledim. "Sen Charleston'da olduğun halde sence nasıl olabilir ki?"

"Bana göre istediği her şeye sahip," dedi Hendrix.

"Bir saniye, Caz senin kardeşin mi?" Jansen'in bakışları Caz'dan bana, sonra tekrar Caz'a kaydı. "Bunu nasıl fark etmedim?"

"Lanet olsun, Hollywood!" diye bağırdım. "Üç saniyedir buradasın ve beni çoktan ifşa ettin mi?"

"Bunu sır olarak sakladığını bilmiyordum." Hendrix irkildi.

"Evet, Caspian benim kardeşim, ki bu da yine," dedim, bakışlarım Jansen'e döndü, "seni ilgilendirmez." Çünkü eğer gerçekten bu ayrıntıları bilmek isteseydi - ki ben ona seve seve anlatırdım - asansörden sonra benim iletişim kurma girişimlerimi görmezden gelmezdi.

"Ama Maxim'in mi?" Jansen ayağa kalkarak karşılık verdi. Onun bakışlarına yetişmek için boynumu uzatmam gerekti.

"Ciddi misin?" Çenemi kaldırdım. "Bir dahaki sefere Maxim'le geldiğim için sinirlenmek istersen, önce bana sorabilirdin." Ona her fırsatı vermiştim, ama o benim pek anlamadığım bir şey yüzünden beni uzaklaştırıyordu.

Jansen'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Peki.

Öyle yapacağım." Tahmin et ne oldu? Yapmadı.

* * *

"Bu ilginç bilgiyi saklıyor muydun?" Langley Pierce, bizi ayıran maun ağacın üzerine avuçlarını koydu, koyu kahverengi gözleri adeta parlıyordu.

"Hayır," dedim, biraz şaşkın bir şekilde. "Senin bildiğini sanmıştım."

"Axel erkeklerin özel işleri hakkında pek konuşmaz."

Maxim ve Jansen'in biyolojik kardeş olduklarını herkesin öğrenmesinin üzerinden bir ay geçmişti, ama hepimiz hâlâ şoktaydık.

Bilmeliydim.

Maxim Zolotov, yıllardır kardeşim Caspian'ın en iyi arkadaşıydı. Ve son iki yıldır, Caspian'la birlikte tatillerde Minnesota'ya gitmek yerine bizimle kalması nedeniyle onu bol bol görmüştüm. Kardeşin ve onun arkadaşı ziyaretlerinde sürekli buzdolabını yağmaladıklarında olduğu gibi, biz de arkadaş olmuştuk.

Maxim, Jansen'in Sterling'in kardeşi olduğunu *hiç* söylememişti. Elbette, Sterling'in pisliğin teki olduğunu söylemişti, ama kardeşçe bir şekilde değil.

Jansen, o asansörü kokusuyla dolduran adamdı — mandalina ve adaçayı kokusuyla sert ve canlandırıcı bir koku. Tanrım, o anı — onunla asansörde mahsur kalmak — hem beni rahatsız ediyor hem de heyecanlandırıyordu, eğer bu mümkünse. Duvarlar üzerime çökmek, beni boğmak üzereydi. Kendi paniğimden boğulmak üzereydim ve o beni dikkatimi başka yöne çekmeseydi muhtemelen boğulurdum. Onun alaycı sözleri, kokusu, aramızdaki o birkaç santimetre mesafede elektriklenmenin hissi... Bu anılarla tenim kızardı.

"İlginç," dedi Langley, Persephone Price'a çözemediğim gizemli bir bakışla bakarak. Minyon sarışın, masalsı bir Barbie gibi görünüyordu, kesinlikle Cannon Price'ın karısı olarak hayal edebileceğim biri değildi. Adam buz üzerinde acımasız, buz dışında da huysuzdu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de Langley'in Viking gibi kocasına yaklaşmazdım. Bu kadınlar, bu ikisini idare edebilecek kadar cesurdu. Her neyse, bu benim işteki ilk ayımdı ve onlar bana çok sıcak davrandılar, ama henüz sessiz sohbetler yapabilecek aşamaya gelmemiştik.

Bu seviyeye ulaşma şansını hak ettiğimi umuyordum.

Maç günü etkinlik koordinatörü olmak hayatımın en güzel anıydı ve bunu Reapers için yapmak? Buzda oynayan en popüler NHL takımlarından biri için? Hayallerimin ötesinde bir şeydi, kardeşim şimdi çalıştığım takıma transfer edilmiş olsa bile

Caspian'ın ailemizden daha fazla koruyucu olduğunu yemin ederim ve üniversiteden mezun olunca biraz mesafe koyup kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi düşünmüştüm. Onun takımda olması... şey, bu daha sonra çözülecek bir sorundu. Şu anda...

"Ama onlarla bir geçmişin var, değil mi?" Persephone, Langley'in ofisinde duvara yaslanmış bir şekilde sordu.

"Maxim, Caz'ın en iyi arkadaşı. Onu yaklaşık iki yıldır tanıyorum. Ve Sterling..." Geçen hafta Scythe'da yaşadığımız hararetli tartışma zihnimde canlanınca, cildimde bir kez daha sıcak bir titreme hissettim.

"Sterling'le daha yeni tanıştım," diye cevap verdim sonunda Langley'e.

Langley başını salladı ve masasının arkasındaki deri koltuğa oturdu. "Bu harika bir açı olabilir," dedi, gözlerinin arkasında beyni çalışmaya başladı. "Bildiğiniz gibi, bu yılın ana yardım kuruluşu Ronald McDonald House. Aile odaklı misyonlarını desteklemek ve Reapers'ın buz pistinin dışında bu imajı nasıl temsil edebileceğini belirlemek için stratejiler geliştiriyoruz. Takımda kardeşlerin olması ve bunu göstermek için tanıtım spotları yayınlamak, Carolina Reapers'ın gerçekte neyi temsil ettiğini ülkeye göstermek için çok önemli bir adım olacaktır."

"Cumartesi günleri bira içen kardeşler gibi görünmüyorlardı," dedi Persephone, benim yanımdaki boş sandalyeye zarıfça oturarak.

Gülmeme zorlukla engel oldum. Birbirlerine üç metreden fazla yaklaşmadıkları sürece, bir yanlış *bakışla* patlamaya hazır gibi görünüyorlardı. Ve Sterling, Maxim'in söylediği gibi bir pislik değildi. "Bu hafif bir ifade."

"Herkesin aile dramları vardır," dedi Langley, eliyle bizi susturarak. "Bu bir iş. Bu sezon Ronald McDonald House için çok fazla bağış toplamak istiyorum. Ünlü kardeşleri öne çıkarmak yatırımcıların cebini açarsa, bu bir kazançtır."

Onun bakış açısını anlayarak başımı salladım. Onu hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyordum; halkla ilişkiler alanında adeta bir efsaneydi. Onun işini elinden almak istemiyordum, ama onun onayını almak istiyordum. Ve bunu isteyen tek kişi ben değildim. Asher Silas *iki* maç günü etkinlik koordinatörü işe almıştı ve sadece birimiz gelecek sezon da işimize devam edebilecektik. Sean Cook da benim gibi üniversiteden yeni mezun olmuştu

benim gibi üniversiteden yeni mezun olmuştu, ama bu sektörle ailevi bağları yoktu. Sezon sonunda Langley'nin onayını almak, Silas'ın gözünde çok önemli olacaktı, özellikle de kardeşimin adını kullanmadan kendimi kanıtladığımda. Ki bunu yapacaktım.

"Onları tanıtım spotları için işbirliği yapmaya ikna edebilir misin?" diye sordu bana ve ben birkaç kez göz kırptım, bu soruyu Persephone'ye mi sorduğunu merak ederek.

"Ben mi?"

Langley güldü. "Onları bizden daha iyi tanıyorsun," dedi ve Persephone'yi işaret etti.

"Sterling'i gerçekten tanıma fırsatı bulamadan takas edildi," dedi Persephone. "Ama Cannon'un onun geri dönmesinden çok heyecanlandığını biliyorum."

"Yapabilir misin?" diye sordu Langley ve bu sorunun ağırlığı göğsüme bir yumruk gibi indi. Bu panik, asansörde ya da başka bir küçük, kapalı alanda mahsur kaldığım zamanki panik gibi değildi. O panik buz gibi soğuk ve zayıflatıcıydı. Peki *ya bu* panik? Adrenalinle dolu bir meydan okuma gibi çatırdayan bir panikti.

Çünkü durum buydu.

Kocaman, lanet olası bir meydan okumaydı.

Birbirinden *nefret eden* iki kardeşi kamera karşısında gülümsetmek mi? Kendimi bir dolaba kilitlemek daha kolay bir iş gibi görünüyordu.

"Bunu başaracağım," dedim, umarım doğruyu söylüyorumdur diye içimden geçirdim.

Langley ve Persephone bana gülümsediler, sonra yine sessizce, gizli bir bakış değiştirdiler.

"Güzel," dedi Langley. "Onlarla ilgili gelişmeleri bana bildir."

Başımı salladım ve sandalyemden kalkarak kapısına doğru yürüdüm. Bana yeni çalışan olarak kendimi kanıtlama şansı vermişti ve onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Bunun için kardeşleri birbirine bağlayıp itaat ettirmek zorunda kalsam bile yapardım.

Arenadan çıkarken bir kez daha gülmemi bastırdım. O iri yarı, çekici adamlardan birini itaat ettirmek fikri o kadar saçmaydı ki

. Kafam dönüyordu. Tamamen mahvolmuştum.

* * *

"CAZ?" diye seslendim ve Reaper Village'daki yepyeni evinin kilitli olmayan ön kapısını iterek açtım. Silas'a hakkını vermek lazımdı, adam bir iş dehasıydı. Oyuncularını kolayca izlenebilen ama aynı zamanda gözlerden uzak bir yerde toplamak mı? Kesinlikle dahice. Bu sadece takımın moralini yükseltmekle kalmadı, onları ifşa etmeye çalışan bir dünyada onlara mahremiyet hissi de verdi. Ve ağabeyim, takipçiler, aşırı hevesli hokey hayranları ve kana susamış paparazzilerin hedefi olan ünlü sporculardan biri olduğu için, buna çok minnettardım.

"Buraya gel!" diye bağırdı Caspian ve ben, mutfağa varana kadar açılmamış kutuları atlatarak koridorda yürüdüm. Mutfak, temiz beyaz dolaplar, paslanmaz çelik aletler ve ortasında dev bir mermer ada ile doluydu.

Maxim Zolotov'un yaslandığı aynı mermer ada.

"Burada ne yapıyorsun kardeşim?" diye sordu Caz, boş buzdolabına market alışverişlerini yerleştirirken. "Ve neden o çörekleri getirmedin?"

Çantamı temiz tezgahın üzerine koyarak, içimden bir kahkaha attım. "Birincisi, daireme daha yeni yerleştim, senin için pasta pişirecek vaktim yok." Başımı salladım. Kardeşimi seviyordum ve sık sık onun en sevdiği tatlıyı, akça ağaç tarçınlı çörekleri yapmak için uğraşıyordum, ama buraya iş için gelmiştim. "İkincisi," dedim, onun muhteşem mutfağını işaret ederek. "Artık bunları kendin yapmak için gerekli tüm aletlere sahipsin."

Sahte bir şokla bana baktıktan sonra market alışverişlerini yerine koydu.

"İlk soruma cevap vermedin," dedi Maxim, güçlü kollarını göğsünde kavuşturup bana bakarak. Konuşmasında hafif bir aksan vardı, onu tanıdığım iki yıl boyunca alıştığım bir şeydi.

Ona baktım, gözlerimi kısarak. "Daha önce Sterling'den bahsederken, onun bencil, playboy bir pislik olduğunu söylüyordun. Neden onun senin kardeşin olduğunu hiç söylemedin?" Bana bir açıklama borçlu olduğu için değil

bana bir açıklama borcu yoktu, o benim kardeşim değil, *kardeşim* en iyi arkadaşıydı. Elbette arkadaşça davranıyorduk, ama onun hayatının her ayrıntısını bilmeye hak kazandığım bir düzeyde değildi. Ama... neden bir kardeşi saklasın ki?

"Ona da aynı şeyi sordun mu?" diye sordu, çenesinin sert çizgisi bir anlığına gerildi.

Oh, bu çok sinir bozucuydu. Tabii, bunu tahmin etmiştim ama *görmek* bambaşka bir şeydi. Maxim her zaman... korkutucu görünmüyordu. Öyleydi. NHL'deki şekli - tüm kasları, gücü ve hakimiyeti - yardımcı olmuyordu, ama gözlerinde bir şey vardı. Her an patlayacak gibi görünen bir tür ihtiyatlı öfke. Ve Sterling'i kardeşi olarak bahsetmek? Sanki ona berbat bir patenci falan demişim gibi.

"Sterling ile henüz konuşmadım," dedim, keskin ses tonundan hiç etkilenmeden. Onunla ve Caz'la yeterince uzun süre birlikteydim, kardeşlerin birbirlerine dertlerini anlatma seanslarını fazlasıyla dinlemiştim. "Sırada o var," dedim. Dürüst olmak gerekirse, Jansen'la konuşmayı erteliyordum. Sadece Scythe'daki tepkisi yüzünden değil, birden fazla kez düşüncelerime gizlice girmiş olması yüzünden de.

Onu tekrar görme fikri mi? O kokuyu almak, o ezici mavi gözlere bakmak, giydiği gömleğin yakasının üstünden görünen siyah mürekkep izlerini görmek? Sırtımdan sıcak bir titreme geçti. O dövmelemin kumaşın altında nereye kadar uzandığını bilmek istedim...

"Beni ilk sıraya mı koydun?" Maxim sıırttı. "Bana aşık olduğunu hep biliyordum."

Gözlerimi devirdim. Onun alaycı tavırları da alıştığım bir şeydi. Elbette, bu adamın hokey istatistiklerini biliyordum, ama bu ona ilgi duyduğum anlamına gelmiyordu. "Komik," dedim. "Sen hep kardeşimin sırtından geçiniyorsun," diye karşılık verdim. "Seni bulmak kolaydı."

O sıırttı. "*Senin* için kolay olurdum."

"İyi," diye karşılık verdim. "Kolay olmana ihtiyacım var."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdı Caz, buzdolabını kapatıp arkasını döndü. Arkadaşına kaşlarını kaldırdı, ama sesinde gerçek bir tehdit yoktu. Maxim'in benimle dalga geçmeyi sevdiğini biliyordu. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşine sataşmak bir tür geçiş ritüeli gibiydi.

"İşim için!" diye kardeşime bağırdım, sonra Maxim'e baktım. Maxim gülerek başını salladı.

"Cidden Maxim," dedim, ses tonumu yumuşatarak ve O, erkeklerin önünü kesenlerin tanımıydı, Maxim'e ilgi duyduğumdan değil. Sadece, kardeşim olduğu için, pek çok erkek beni takip edecek cesarete sahip değildi. Ve bir şekilde Caspian'ın korkutucu sorgulamalarını atlatabilseler bile, genellikle hayatın sıcaklığına dayanamıyorlardı. Bu sorun değildi. Bir ilişkim olmuştu ve benim için bu kadarı yeterliydi.

"Sterling'le iyi geçinmen mümkün mü?" diye sordum. "Langley, bu sezon Ronald McDonald House ile olan sponsorluğumuzu vurgulamak için bazı aile promosyonları yapmak istiyor. Bu, organizasyon, takım ve imajımız için çok faydalı olacaktır."

Maxim omuz silerken gözlerindeki alaycı ifade kayboldu. "Ben bir profesyonelim," dedi. "Oyunun önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermem. Takım için iyiye, ben varım."

"Harika," dedim, hafifçe iç çekerek. Bir tane halloldu...

"Sterling'in benim kadar olgun olmasını bekleme," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden ondan hiç bahsetmedin? Neden bu kadar gizli tutuyorsun..."

"Artık pek sır değil," diye sözümü kesti. "Artık sen ve Langley bizi sergilemek istediğinize göre..."

"Öyle bir şey yapmıyoruz," diye sözünü kestim ve ona sert bir bakış attım. "Bu benim *sorumdu*. Eğer uymazsan sözleşmeni iptal edeceğim diye tehdit etmiyorum."

Çenesini kaldırdı.

Demek kardeşiyle ilgili sorulara cevap vermemeyi tercih etti. Anladım.

"Tamam," dedim, çantamı alırken derin bir nefes vererek. "Bu *çok* eğlenceliydi." Dört dilim ekmekten oluşan bir sandviç hazırlayan Caz'a bir göz attım, sonra tekrar Maxim'e odaklandım. "Maxim, profesyonel davrandığın için teşekkürler. Detayları öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım." Topuklarımı döndürdüm, bir sonraki engelimi olan Sterling'i düşününce kalbim biraz hızlandı.

büyük bir engeldi, çünkü Maxim'le *dostça* davrandığımı gördüğünden beri benden kaçmak için her şeyi yapmıştı.

"Bana istediğin zaman mesaj atabilirsin," dedi Maxim, ben ön kapıya doğru yürürken, ben de gözlerimi devirdim.

Arabama oturdum, karnımda kelebekler uçuyordu. Nedense, Sterling'i Maxim'e yumruk atmaktan başka bir şey yapmaya ikna etmenin Maxim'i ikna etmekten on kat daha zor olacağını biliyordum. Ama bu zorluk kanımda bir şeyleri harekete geçirdi...

Ya da asansördeki o gecedan beri Sterling'i düşünmeden *duramadığım* içindi. Muhtemelen sadece bu yüzden ondan nefret ediyordum. Şu anda ihtiyacım olan son şey dikkatimin dağılmasıydı, ama tanrım, Jansen Sterling dikkatimi dağıtan şeydi. Oyulmuş kasları, ezici mavi gözleri ve zevk vaat eden sırıtışı vardı. Ve asansörde çok... tatlı davranmıştı. Korkumu alay etmemiş, onu ortadan kaldırmama yardım etmişti. Bu tek başına ilgimi çekmek için yeterliydi, ama buna *Scythe'daki* saf, ilkel havasını da ekleyince? Bu, dayanılmaz bir kombinasyondur.

Onu tanıtım reklamlarına ikna etmek imkansız olabilir, ama onu ikna etmek istediğimi inkar edemezdim.

Sadece onun beni dinleyeceğini ummak zorundaydım.

STERLING

Soyunma odası, sadece sezon öncesi dönemde hissedilebilen bir heyecanla doluydu. Maçlardan önce her zaman bir enerji vardı, ancak bu enerji, takımımızın performansına ve sezonun hangi aşamasında olduğumuza göre değişiyordu. İyi gidiyor ve playofflara doğru ilerliyorsak, ortalık neredeyse küstahça bir atmosferle doluydu. Berbat oynuyorsak, havada her zaman acı bir çaresizlik tadı vardı. Ama sezon öncesi? O dönem sihir gibiydi. Her şey mümkündü.

Takım olarak kim olduğumuzu veya bireysel yeteneklerimizin büyük egolar tarafından yutulup yutulmayacağını ya da ortak bir amaç için bir araya gelip gelmeyeceğini henüz keşfetmemiştik.

Son birkaç haftadır antrenman yapıyorduk ve ben pozisyonlarımı bilmiyor ya da Nathan veya Hudson'a nasıl güveneceğimi hatırlamıyor değildim, ama bu üç yıl önce ayrıldığım takımla aynı takım değildi. Sadece bu yıl iki yeni çaylak vardı ve genişleme draftı beni Bangor'a zorladığı bir yıl içinde çok şey değişmişti.

Onlardan biri olan Hudson Porter soluma oturmuş, ekipmanlarını giyiniyordu.

"Bu yılın ardından emekli olmayı ciddi olarak düşünüyor musun?" diye sordum, Under Armour tişörtümü başımdan geçirirken.

Porter omuz pedlerini çıplak tenine bağladı ve başını salladı. "Bu oyunu seviyorum, ama artık zamanı geldi. Kabul etmek beni öldürüyor, ama morluklar daha uzun sürüyor. Yaralar eskisi kadar hızlı iyileşmiyor ve ikizler neredeyse iki yaşında. Onların Facetime'da değil, bizzat büyümelerini görmek istiyorum ve Elliot on beş yaşında." Başını salladı. "Üniversiteye gitmeden önce onunla sadece birkaç yılım kaldı. Zaman geçiyor."

"Evet, sanırım öyle," dedim sessizce. Hudson otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve evet, bu makul bir çıkarımdı, ama yine de düşünmesi zor bir şeydi. Bir gün hepimiz profesyonel olarak oynamak için çok yaşlı olacaktık.

"Bugün başlıyor musun?" diye sordu, dirsek pedlerini alırken.

"Hayır. Bugün Sawyer oynuyor. Ben yarın oynayacağım." Programla ilgili de herhangi bir kırgınlık yoktu. İki mükemmel kalecisi olan bir takımdık ve bu konuda söylenecek tek şey buydu.

Eldiven tarafın zayıf. Önceden tahmin edemiyorsun ve yeterince hızlı tepki veremiyorsun.

Onun sözleri beynimi kesip biçti, ondan geri almak için canımı dişime takarak çalıştığım alanı işgal etti. Babam beni toplamda bir kez oynarken görmüştü ve iki yıl önceki maçtan sonra bana saldırdığında söyleyeceği tek şey buydu. Neyse ki Cannon yanımdaydı, bu da bana kan bağıyla aile olunmadığını hatırlattı.

Ama o küçük karşılaşmanın beni etkilemediğini söylemek istesem de, etkilemişti. Son iki yılımı zayıf noktalarımı geliştirerek, eldiven tarafına odaklanarak geçirdim.

Mükemmel bir zamanlamayla Maxim kapıdan içeri girdi, kulaklıklarından gelen bir şeye başını salladı ve odanın diğer ucundaki koltuğa oturdu. Zolotov forması asılı olan dolabı izlemek zorunda kalmam yetmezmiş gibi, o pislik de tıpkı babamıza benziyordu. Aynı elmacık kemikleri ve çene, aynı koyu mavi gözlerden çıkan aynı kibirli bakış.

Genetik lanet olası bir şeydi.

"İyi misin?" Briggs yanıma oturdu ve saçlarını gözlerinden çekip aldı.

"Neden iyi olmayayım ki?" Elimden geleni yaptım. Silas sözleşmemi feshetmemi reddetmişti ve dürüst olmak gerekirse, ben de gitmek istemiyordum. *Onun* soyunma odamdan defolup gitmesini istiyordum, ama bu da mümkün değildi.

"Böyle mi oynayacaksın?" Briggs, Maxim ile bana bakış attı, sonra geriye uzanıp ekipmanlarını aldı.

Omuz silktim ve göğüs koruyucumu aldım.

Kapı açıldı ve Brogan "Şeytan" Grant, her zamanki gibi sürekli somurtkan bir ifadeyle içeri girdi ve doğrudan yerine doğru yürüdü.

"Hala bir güneş ışığı olduğunu görmek güzel." Alaycı bir şekilde gülümseyip başlığımı taktım. Adam hızlı, acımasız ve şutları son derece isabetliydi. Ayrıca kendine saklanan biriydi. Bunun kendi tercihi mi yoksa parlak kişiliğinin bir sonucu mu olduğunu asla bilemeyecektim.

"Dün gece bir bar kavgasında tutuklandı," dedi Briggs fısıldayarak, Hudson ve benim dikkatimizi çekti. "Dedikodu sitesinde her şey var. Silas'ın onu kefaletle serbest bıraktığı fotoğraflar var."

"Los Angeles'ta ona 'Şeytan' lakabını takmalarının bir nedeni vardı," diye mırıldandım. Hepimiz bunun ne olduğunu biliyorduk: O, cehennemden çıkmış gibi bir öfkeye sahipti.

"Sadece onu arenada gördüğümü ve çok seksi olduğunu söylüyorum," dedi odanın diğer ucundaki çaylaklardan biri.

Maxim'in yanında oturan çocuktı ve evet, görünüşe göre artık yirmi iki yaşındaki çocukları çocuk olarak tanımlıyordum, oysa ben onlardan sadece birkaç yaş büyüktüm.

"Caz'ın tuvalette olması senin şansın," dedi Maxim alaycı bir şekilde. "Kız kardeşi hakkında böyle konuştuğun için seni dövürürdü."

London. Adını duyar duymaz neredeyse inleyecektim. Asansörde mahsur kaldığımızdan bu yana neredeyse bir ay geçmişti ve o zamandan beri ondan lanet bir veba gibi kaçıyordum. Bunca zaman Maxim'in kardeşim olduğunu biliyor muydu? Orada oturup, annemin beni tek başına büyüttüğünü söylediğimi dinlerken, *bunun nedenini* tam olarak biliyor muydu?

Onunla mıydı?

Bu soru beni lanet bir neşter gibi kesip biçti. O gözler o günden beri neredeyse her gece rüyalarımın girişiyordu. Sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Onu asansörden çıkarmaya yardım ederken avuç içlerime kazınan vücut hatları aklımdan çıkmıyordu. Son bir hafta içinde telefonumda onun numarası da bir düzine kez göründü. Hepsi *cevaplanmamış* olarak kaydedildi.

O, Reapers'ın en yeni maç günü koordinatörüydü. Beni aramasının tek nedeni Maxim'di ve onunla Maxim hakkında konuşmamın imkanı yoktu.

İlk o sordu. O gece barda, kardeşi ve benimle aynı genleri paylaşan adamlarla birlikte geldiğinde böyle demişti. Bu hala içime sinmiyordu.

"Foster kız kardeşinin seksi olduğunu bilmiyor mu sanıyorsun?"

"Sanki senin bir şansın varmış gibi," dedi Bostonlu çocuk, McKittrick, diğerine başını sallayarak. Kahretsin, isimleri öğrenmem gerekiyordu.

"Foster onu kilit altında tutmasaydı, ona asılırdım." Çaylak, formayı aldı — Greene — ve giydi.

"Bahse girmek ister misin?" Maxim başını salladı ve pedlerini giydi.

Yumruklarım sıkıştı. Az önce duyduğumu sandığım şeyi söylemiş olma ihtimali sıfırdı.

"Sterling," diye uyarıda bulundu Briggs.

"Küçük bir bahse varım," dedi Greene, beni çileden çıkaran kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye bağırdım odanın diğer ucundan, ikisine de sert bir bakış attım.

Greene kaşlarını kaldırdı.

McKittrick yüzünü buruşturdu ve Greene ile arasına mesafe koymak için bankta biraz daha ileri kaydı.

"Pardon, bu konuşmaya sen de dahil miydin?" Maxim başını yana eğdi ve beni ezilmesi gereken bir böcek gibi süzdü.

"Bir kadına bahis oynayamazsın. Bu boktan bir gençlik filmi değil." Ayağa kalktım.

Maxim de ayağa kalktı.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye kalkışma, özellikle de Londra söz konusu olduğunda," diye dişlerini sıkarak tısladı.

"Beyler," Hudson ayağa kalktı, omuzlarını geriye attı. Buz üzerinde herkesten fazla yumruk attığıyla tanınıyordu.

"Sakin ol. O sadece benim, onun görünüşe göre..." Kaşlarını kaldırdı. "Ne? Asansörde aşık olduğu kadına..."

Ağzım açık kaldı.

Göğsüm sıkıştı ve kaslarım gerildi. Sözleri gerçeğe çok yakındı.

"Öyle, değil mi?" Maxim, tam bir pislik gibi sırttı. "London'ın beni tercih etmesini gerçekten suçlayamazsın, değil mi? Sonuçta, kendi babamız beni seçti ve annen ise..."

"Adi herif!" Odanın diğer ucuna atladım ve yumruğumu yüzüne çarptım.

Başı bir saniye yana doğru savruldu, sonra hırlayarak bana saldırdı ve beni yere indirirken kendi yumruğunu savurdu.

İlk yumruk ağzıma isabet etti ve acı hissetmeden önce dilimin üzerine bakır rengi kan tadı yayıldı.

Göğüs koruyucum beni hantal ve yavaş yapıyordu, ama ikinci yumruğunu savuşturup yuvarlandım ve onu altıma alıp kaburgalarına bir dizi yumruk attım.

"Lanet olsun!" sağımdan bir ses bağırdı. Briggs mi?

"Sterling!" Bu Axel'di.

"Ne oluyor lan?" Kim olduğunu bilmiyordum.

Maxim bir yumruk daha attı ve yanağımda ateş patladı, ama ellerin beni ondan çekip kaldırdığını hissetmeden önce onun ağzına tam isabet ettirdim. Bana son bir kez daha vurdu, ama kaldırılırken çenemi zar zor sıyırdı.

Maxim ayağa kalkıp bana doğru koştu, ama Foster ve Axel bir adım atamadan onu kollarından yakaladılar.

Demon ve Briggs beni pazılarımdan ve omuzlarımdan tuttu. Denesem bile hiçbir yere gidemezdim.

"Piç kurusu." Maxim öne atıldı, ama Foster ve Axel onu sıkıca

tuttular. "Max!" Foster bağırdı.

Briggs nefesini tuttu, ama ben sadece sırttım. "Elinden gelenin en iyisi ortaçağdan kalma hukuk terimleri kullanmaksa..."

"Ne oldu lan?" Koç McPherson ofisinden fırlayarak geldi ve Maxim ile benim aramda durdu.

Maxim ve ben göz göze geldik, ikimiz de birbirimizi ispiyonlamaya cesaret edemiyorduk ve ikimiz de enemizi kapalı tutuyorduk.

"Sebeup oldukça açık, Koç," dedi Briggs.

Koç, Maxim ve beni tekrar tekrar inceleyerek başını iki yöne çevirdi ve sonra küfretti. "Bir saatten az bir süre sonra maçımız var."

"Bu da oldukça açık, Koç," dedim ve Koç'un dar gözlerle bana bakmasına neden oldum.

"Bangor sana kuzeydeyken hiç terbiye öğretmemiş galiba, değil mi Sterling? Seni özlediğimi düşünmek bile..." Başını salladı, çenesini gerdi ve Maxim'e döndü. "Gerçekten bu şekilde ün kazanmak mı istiyorsun, Zolotov? Evime gelip sorun çıkarmak mı? Sterling'i birkaç yıldır çalıştırıyorum, bu yüzden onun sinirini bozmak için ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Maxim alaycı bir şekilde güldü ama kou düzeltmedi.

Huh.

"İlk yumruğu ben attım, Koç," diye itiraf ettim. "Bu benim suçum."

"Son yumruğu ben attım," diye karşılık verdi Maxim.

"İkiniz de enenizi kapatın," diye bağırdı Koç. "İkiniz de bu maçta oynamayacaksınız."

Midem yere akıldı.

"Dalga mı geçiyorsun!" diye bağırdı Maxim.

"Şaka yapmıyorum." Koç başını salladı. "İkinizi de bu şekilde sahaya çıkarmayacağım. Giyinin. Maçtan *sonra* ikinizle de yukarıda görüşürüz."

Kahretsin.

* * *

Persephone'nin ofisindeki televizyon ekranına göre, maçı baştan sona izlediğim maçı ^{KAZANDIK}. Skor 5-4'tü ve soyunma odasında kendimi tutabilseydim böyle olmayacağını biliyordum.

Sawyer bitkin düşmüştü.

Maxim olmadan planlanan hatlar mahvolmuştu.

Midemde büyüyen o batma hissi, hak ettiğim bir utançtı.

Kapı çerçevesine vuran bir sesle döndüm. Persephone kapıda durmuş, bana nazik bir gülümsemeyle bakıyordu. "Müdürün odasına çağrıldın," dedi utanarak ve kırık dudakları için bana yeni bir buz torbası uzattı.

"Silas mı?" diye tahmin ettim ve ayağa kalktım.

Kafasını salladı ve burnunu kırıştırdı. "Langley."

İç geçirdim ama başımı salladım ve Cannon'un karısını takip ederek Reapers'ın tanıtım ofisine gittim. Beş dakika sonra, Langley'i beklerken bana öfkeyle bakan Maxim'in karşısına, küçük konferans masasının diğer tarafına oturdum.

"Kız gibi vuruyorsun," diye homurdandı, öne eğilerek.

"Buz torbası güzelmiş." Onun yanağına işaret ettim, orada benimkine benzer bir kompres tutuyordu.

"İkiniz de çenenizi kapatın," diye homurdandı koç, kapı kapanırken masanın ucundaki koltuğa oturdu. "Kafalarınızı birbirine vurmaktan çekinmem."

"Artık herkes burada," diye şarkı söyleyerek, Reapers'ın tanıtım ekibinin başkanı Langley, küçük masanın başındaki sandalyeye oturdu.

London, Langley ve Maxim'in arasındaki sandalyeye oturdu.

Gözlerimiz buluştu ve kalbimin atışını durdurup nefesimi kesmeye yetecek kadar uzun bir an boyunca birbirimize baktık.

Takımı mükemmel bir şekilde dikilmişti ve saçları kadar siyahtı, bu da gözlerini daha da öne çıkarmış gibiydi. Çilek rengi dudakları açıldı ve hafifçe eğildi.

"Soyunma odasında ne olduğunu bilmiyorum," diye söze başladı Langley, parmak uçlarıyla masaya vurarak. "Ve açıkçası umurumda da değil. Ama bunun bir daha olmaması gerektiğini biliyorum." Dudaklarını büzerek koça baktı. "Pardon, az önce senin sözünü mü kestim?"

"Önemli değil," diye onu devam ettirdi. "Bu hafta antrenmanlarda onların canına okuyacağım, o yüzden söz sende."

"Eğer kendinizi toparlamazsanız, ikinizin ne kadar büyük bir kaba dönüşebileceğinizi anlatmaya kelimeler yetmez," dedi Maxim ve bana bakarak. "Ve sadece skor tabelasından bahsetmiyorum. O benim işim değil." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ama eminim ki kocam da bu konuda size söyleyecek çok şeyi vardır."

Maxim içini çekerek başını hafifçe geriye yasladı.

En azından Axel'i ve koçu tanıyordum. Maxim burada bir yabancıydı.

"Ama planladığımız gibi aile odaklı bir tanıtım yapacağımızı düşünüyorsan..." Başını salladı. "Şu halinize bakın!" Ellerini açarak ikimizi de işaret etti. "Gözleriniz morarmış, dudaklarınız patlamış. Fotoğrafçıyı nasıl getireceğiz? Yapılabilecek en profesyonelce olmayan, çocukça davranışlardan biri de soyunma odasında kavga çıkarmak..."

"Bar mı?" Ona yardım ettim, muhtemelen dün gece Brogan'ın tutuklanmasıyla uğraşmaktan başı dertte olduğunu biliyordum.

"Bana başlama, Jansen. Bugün olmaz. Reapers için değil, Ronald McDonald House davası için de sana güvenebileceğimi düşündüğüm bir günde olmaz."

"Bekle. Ne?" Elçiklerimi masaya dayayarak öne eğildim.

"Sana onun sorun çıkaracağını söylemiştim." Maxim, London'ın sandalyesinin arkasına uzanıp kolunu oraya koydu.

Siktiğimin herifi.

"Tabii. Sanki sorun benmişim gibi." Buz torbamı masanın üzerine

attım. "Pardon, ne dedin?"

"O buz torbasını Armani reklamındaki yüzüne geri koy, aptal." Buz torbasını bana doğru itti ve ben de aldım, çünkü o Langley'di. Çünkü ne kadar kızgın olsam da, o benim ailemdi. Reapers benim ailemdi, masanın karşısında kolunu kızımın sandalyesine dolayan sırtan ahmak değil.

O senin kızın değil.

"Sadece bir Armani reklamıydı," diye mırıldandım, dudağımdaki baskıya yüzümü buruşturarak.

"Tanıtım çekimleri bu hafta yapılacak!" diye bağırdı. "Ve senin burada *sorun olacağını hiç* sorun olacağını hiç düşünmemiştim. Maxim çoktan kabul etti!"

Bir şeyler ters gidiyordu. Burada bir döngü vardı ve ben bu döngünün içinde değildim. Hatta bu döngüye yakın bile değildim.

London geriye doğru eğildi ve dudağını dişlerinin arasına aldı. "Evet, o konuda..."

"Bu ikisini soyunma odasında bile uslu tutamıyorum, maçı bitirmelerini bırak, sen gerçekten kardeşçe bir tanıtım yapacaklarını mı düşünüyorsun?" Koç burnunun köprüsünü ovuşturdu.

"Kardeşçe *ne*?" Neyden bahsediyordu bu adam?

"Sen ve Maxim'in fotoğraf çekimi mi? Halkla ilişkiler stratejimizin aynı takımda oynayan kardeşler yönü..." Langley açıkladı.

"Üzgünüm." Donakaldım ve halkla ilişkiler müdürünün değil, kaptanımın karısını gördüğümü hatırlamaya çalıştım. "Hangi gezegende o pisliğin yanında durup onun kardeşim olduğunu ilan edeceğimi düşünüyorsun?"

"Bunu bize söylemek için çok iyi bir zaman seçtin, Jansen!"

"O zaten biliyor muydu? Ben bunu ilk kez duyuyorum!" Sandalyeyi döndürdüm ve buz torbasını çöp kutusuna attım. "Ve son kez." Ayağa kalktım.

"İlk..." Langley irkildi, başını Londra'ya doğru çevirdi.

London sandalyesinden hızla kalktı, masanın etrafından dolaşarak kapüşonlu ceketimin kolunu tuttu. "Dışarı. Hemen."

"Yoksa?" diye meydan okudum.

Bana baktı ve yutkundu, buzul mavisi gözlerinde bir anlık korku belirdi. "Lütfen," diye fısıldadı.

Başımı salladım. Bana öyle baktığında başka ne yapabilirdim ki?

Beni Langley'in ofisinden çıkarıp ıssız koridora sürükledi, sonra kapıyı kapattı ve beni başka bir ofise götürdü.

Bu ofis küçüktü. Penceresizdi. Bir bakış attı ve titreyerek beni koridora geri çekti, sonra kolumu bırakıp volta atmaya başladı.

Duvara yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ayağındaki seksi küçük siyah topuklu ayakkabıların diğerleriyle aynı yükseklikte olduğunu fark etmemek için elimden geleni yaptım. *Eminim o ayakkabılar ayağında olmadığına boyu benim göğsümün ortasına bile gelmiyordur.*

"Bana ne haltlar döndüğünü söyleyecek misin?"

"Bir şey yaptım." Tam önümde durdu. Bir adım, belki iki adım atsa, tam ayaklarımın arasında olurdu. "Ve sen telefonuna cevap vermedin, ben de öylece devam ettim ve..." İçini çekti, sonra o mavi gözlerini bana çevirdi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Jansen," diye iç geçirdim, ona kendimi açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken başarısız oldum.

İçimde derin bir yerlerde, ondan yayılan ham gücün kanıtları karşısında titremeye başladım — hafifçe şişmiş yanağı, çatlamış dudağı. Az önce ofiste buz torbasını yere fırlatış şekli, Maxim'e attığı bakış, tüm o acı ve öfke.

Ondan bunu *istemek* bile kesinlikle aptalca ve pervasızcaydı. Kendimi iki vahşi canavarın arasına sokmak...

Ama yapmak *zorundaydım*.

"Jansen," dedim, bu sefer daha nazikçe. Onu koridora sürüklememe izin *verdi*, kaslı kolunu çekerek arkamdan ürkütücü bir sessizlik içinde takip etti.

Ona yukarıdan aşağıya baktım, o koyu mavi gözler, zar zor kontrol altına alınmış nefret ve acı ile çalkalanıyordu. Parmaklarım daha fazla temas etmek, sert çenesinin hatlarını izlemek, kaşlarının arasındaki kırıksıklıkları düzeltmek için kaşınıyordu. Birkaç kez gözlerini kırptı ve sonunda benim bakışlarımla buluştuğunda, duyguları soğuk bir hesaplamayla yer değiştirdi.

"Maxim ile olan bu sorun ne kadar derin?" Birkaç saniyelik gergin sessizliğin ardından sordum.

Ona sormam gereken şeyi sormadım, çünkü bir parçam yaptığım şeyi itiraf edemiyordu: kardeşlerin tanıtımlarını çoktan ayarlamıştım ve son bir aydır sürekli onunla bu konuyu konuşmaya çalışıyordum. Maxim'in promosyonları bu kadar kolay kabul etmesinden dolayı, nefretin bu kadar derin olduğunu düşünmemiştim. Ama soyunma odasındaki kavga ve yüzündeki kanıtlardan sonra... Tanrım, kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyorum.

Gerginlik adeta ondan yayılıyordu, kasları giydiği dar siyah Reapers tişörtünün altında gerginleşmiş ve kasılmıştı.

Dudaklarını birkaç kez araladı, sonra kapattı.

Adrenalin kanımda soğumaya çalışırken başımı sallayarak nefesimi verdim. "Neden Maxim'in peşine böyle düştün? Kendi kardeşinin?" *Neden yakın zamana kadar kimse kardeş olduğunuzu bilmiyordu? Neden orada bu kadar çok acı var?*

Gözlerinde buz gibi bir şey parladı — şok ve hayal kırıklığı. "Maxim için endişelendiğın belli," diye homurdandı ve endişem hızla öfkeye dönüştü.

"İkiniz için de endişeleniyorum!" diye bağırdım. Ve bu sözlerin gerçeğı göğsüme çarptı. Bu sadece işim ve onların işbirliğinin buna bağılı olması nedeniyle değildi, Sterling'in gözlerindeki o bakış yüzündendi...

Bu beni *rahatsız etti*.

Ulaşamadığım bir kaşıntı gibi. Gözlerinin arkasında gördüğüm o acıyı dindirmek istedim - kavgadan kaynaklanan fiziksel bir acı değil, duygusal bir acı. Benden saklamaya çalışmadan önce ondan yayılan o acı. Ona yardım edebilmek için daha fazlasını bilmek *istedim*.

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedi, gözlerini kısarak. "Bu tür şeyleri ben başlatmıyorum. *O başlatıyor. Maxim sorunlu olan...*"

"O senin kardeşin," diye sözünü kestim, sinirlenerek. Kan bağıyla bağılı iki insan birbirlerine nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? "Birbirinize biraz müsamaha gösteremez misiniz?"

"*Hiçbir* fikrin yok," dedi, gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak. "Hiçbir fikrin yok."

"O zaman anlat bana," dedim. "Bana açıkla." Bana açılmak için hiçbir nedeni yoktu. Asansörde heyecanlı bir an yaşamış olmamız, aramızda bir bağı olduğuna anlamına gelmiyordu. Ama elimde değildi, ona bağılı *hissediyordum*. Sanki birlikte geçirdiğimiz o anlar, kalbimde daha fazlasını isteyen ve acı çeken bir şeyi sağlamlaştırmıştı.

Jansen'den daha fazlasını.

Daha fazla alaycı şakalar ve nazik sorular.

İçimde sıvılaştan erimiş bakışlar. Sadece daha fazlası...

Ve belki, bana durumu açıklayabilirse, Langley ile konuşabilir ve...

"Bu seni ilgilendirmez." Sözleri, hızla dönen düşüncelerimi kesti ve içimden geri çekildim.

Ama haklıydı.

Bu gerçekten beni ilgilendirmiyordu. Onun etrafında bu... duyguyu geliştirmiş olmam, onun da benim için aynı şeyi hissettiği anlamına gelmiyordu.

Peki. Haklısın.

"Tamam," dedim, itiraf dilimin ucuna geldiğinde midem burkuldu. "Dürüst olmak gerekirse, bunun bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim ve özür dilerim. Ama kendimi ortaya *koyup* bir ricada *bulunacağım*." Kafasını eğdi, ben de aceleyle devam ettim. "Haftalardır bu konuyu konuşmak için sana ulaşmaya çalışıyorum," dedim, nefesim titriyordu. "Ama sen bir nedenden dolayı beni görmezden geldin ve sorun değil!" O özür dileyecekmiş gibi görüldüğünde biraz daha hızlı konuştum. "Anlıyorum. Bir nevi. Ben senin telefonuna cevap vermek isteyeceğin biri değilim. Ama cevap verseydin, sana haftalar önce sorardım."

"Ne sormak istemiştin?"

Ne olduğunu biliyordu. Langley'in söylediklerinden sonra bilmek zorundaydı. Benim *söylememi* istiyordu.

"Bu tanıtımlara katılmayı kabul etmeni. Bu tanıtımlar, hedeflediğimiz aile imajına çok iyi gelecek..."

Jansen alaycı bir şekilde sözümü kesti. Öfkem göğsümde yeniden alevlendi. Derin bir nefes alıp sakinleştim. Evet, bir aydır ona ulaşmaya çalışıyordum. Hayır, durumun ne kadar berbat olduğunu fark etmemiştim. Bu benim hatamdı, onun değil. Ama yine de beni dinlemiyordu.

"İşbirliği yapman için ne gerekiyor?" Kalçamı dışarı çıkardım ve elimi oraya koydum. Beni reddediyorsa, en azından darbeyi kaldırabilecek kadar güçlü görünmek istedim.

O, şahin gibi bakışlarıyla hareketimi takip etti, ağzının köşesi beni çıldırtan o sırıtışa dönüştü.

"Onunla iyi geçinmem senin için neden bu kadar önemli?"

"Nedenini biliyorsun," dedim. "Langley ikinizi bana emanet etti. Tanıtım reklamları bu sezonun gidişatı için son derece önemli."

Sterling başını salladı. "Bence onu bu fikrinden vazgeçirmen gerek."

"Bana yeterince iyi bir neden göster, belki ikna ederim." Ona kaşlarımı kaldırarak baktım ve beklemeye başladım.

O da başını eğdi. "Bunu benim için yapar mısın?" Gözlerinde umut mu vardı? "Yoksa Maxim için mi?"

"Maxim profesyonel davranmayı kabul etti bile. İkiniz arasındaki sorunu bir kenara bırakıp takım için en iyisini yapmaya hazır."

Çenesindeki bir kas gerildi, mavi gözleri mücevher gibi sertleşti. "Onunla bu konuyu zaten konuştun." Bu bir soru değildi, önceki toplantıda bunu öğrenmişti.

"Evet," dedim, ciğerlerimdeki hava birdenbire sıkıştı. Neden bu bir ihanet gibi geliyordu? Maxim'e önce gitmiş olmam. "Kardeşimin evindeydi," diye ekledim aceleyle, göğsümdeki acıyı biraz hafifletmek için. "Onunla konuşmak zor olmadı."

"Ama benimle konuşmak zor mu?" Kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Asansörde o kadar da zorlanmadın." Gözleri vücudumun her yerini taradı ve sıcak titremeler cildimde dans etti.

Ama ben bu saptırmanın ne olduğunu anladım: Bu öfkeyi, alaycı flörtler ve dikkat dağıtıcı bakışların arkasına saklamak.

"Ne gerekiyor, Jansen?" diye tekrar sordum. "Seninle

Maxim arasında ne var?" diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım, sonra başımı salladım. "Bu seni ilgilendirmez," diye onun kendi sözlerini yüzüne çarptım.

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi, ama gözlerinde bir şey parladı, hayal kırıklığı ve öfkenin karışımı bir şey.

Nefesimi verdim. Maxim beni asansörden kurtarmak için acele ettiğinden beri tavırları değişmişti ve ben bu saçmalıklardan bıktım usandım. Aralarında sorunlar olduğu açıktı ve ben bir aile kavgasının ortasına girmek niyetinde değildim. Sterling'i rahatsız eden şeyi ne kadar yardım etmek istesem de fark etmezdi. Asansördeki o geceden beri onu düşünmeden *duramamış* olmam da önemli değildi. Bu duyguların işimin önüne geçmesine izin veremezdim ve *vermeyecektim*.

"Bu senin için *o kadar mı* önemli?" diye sordu, birkaç gergin saniyelik sessizliğin ardından.

"Takım için önemli..."

"*Senin* için önemli mi diye soruyorum."

Ses tonundaki ilkel tını, omurgamda bir ateş çırpıntısı yarattı.

"Evet," diye fısıldadım. "Sezon boyunca iyi davranman için ne yapmam gerekiyor?" diye son kez sordum.

Sterling hareket etti, gözlerine yine şakacı bir ifade geldi. "Sen kendi sorununu çözersen, ben de bu sorunu çözmeye çalışırım ve iyi oynarım."

Kaşlarımı çattım. "Hangi sorun?" Sesim bu soruda titriyordu.

Hangi sorunu olduğunu biliyordum. Ve sadece bunu düşünmek, sadece onun bu konuyu açmış olması bile ensemde soğuk terler dökülmesine neden oldu.

Bana doğru bir adım attı, sesini alçaltarak vücudu benimkinden çok daha uzun görünüyordu. "Ne olduğunu biliyorsun. Kapalı alanlardan korkman." Eli, sanki elinin arkasını benimkinin üzerine sürmek üzereymiş gibi titredi, ama sonra vazgeçti. "Bundan nefret ettiğini söylemiştin. Korkundan. Bu korkunun seni çaresiz hissettirdiğini."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu ve bunun onun konuştuğu şeyden mi yoksa sadece *kendisinden* mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Kokusu duyularımı sarstı, vücudunun sıcaklığı neredeyse bana uzanıp aramızdaki küçük mesafeyi kapatmam için yalvarıyordu. Peki ya o gözler? Tanrım, bana umut ve güven dolu bir bakışla bakıyordu, sanki sadece o benim bu korkumu yenmeme ve daha güçlü bir şekilde çıkmama yardım edebilecek güce sahipmiş gibi.

"Sana yardım edeyim," dedi. "O gece yaptığım gibi."

Anılar zihnimde parladı, korku ve arzunun anlaşılmaz bir karışımı. İçimde çalkalandı, acıttı ve zonkladı.

"Bu sadece bana fayda sağlar," dedim, başımı sallayarak. "Benim için iki şey yapacaksın. Senin çıkarın ne?" diye sordum, nefes nefese. Tanrım, bir adım geri atmam gerekiyordu. *Onunla* dolu olmayan havayı solumam gerekiyordu, ama fiziksel olarak kendimi uzaklaştıramıyordum.

"Seninle zaman geçirebileceğim," dedi. Dudaklarında o sırtış belirdi ve içimden bir sıcaklık yayıldı.

"Bu biraz zaman alabilir," dedim. "Terapi gördüm. Yıllardır bu sorunum var." On yaşındayken oynadığımız saklambaç oyunundan beri. O anıyı içime gömdüm, şu anda onu yeniden yaşamak için hiç gücüm yoktu. "Bu bir gecede olmayacak."

"Bir gecede ne kadar değişebileceğimi görsen şaşırırsın." Kaşlarını kaldırdı ve yemin ederim yanaklarım yanıyordu. "Ama anlıyorum," dedi daha ciddi bir sesle. "Ne kadar süreceği umurunda değil."

Neden? Sadece bana yardım etmek istediği için mi? Gerçekten mi? Yoksa beni daha iyi tanımak mı istiyordu? Yoksa ikisinin birleşimi miydi?

Bu sorular, onunla arenanın dışında o kadar çok zaman geçirme fikriyle birlikte kafamda fırtına gibi esiyordu. Maxim'e karşı tutumu ve kardeşimim en iyi arkadaşı olduğu için sürekli evimde görüldüğü için, işler çok çabuk karmaşıklaşabilirdi.

"Kabul edersem," dedim, kalbim hızla atıyordu. "Ama bir şartım var." "Elbette," dedi, dudaklarında geniş bir gülümsemeyle.

"Maxim hakkında konuşmak yok," dedim ve gülümsemesi dudaklarından kayboldu. "Sen ve onunla ilgili değilse," diye açıkladım. "Çünkü sen bana anlatmaya hazır olduğunda o hikayeyi dinlemeye çok istekliyim, ama ikinizin arasında aracı olmayacağım. Sadakat benim için önemli. Aile de öyle. İkiniz arasında olan bitenin aracısı olmayacağım."

Yüzünde bir kararlılık belirdi ve o muhteşem dudakları kapalı kaldıkça midem bir o kadar çöktü. Tanrım, neden bir şart koymak zorunda kaldım ki? Beni deli eden ve aynı zamanda çılgınca heyecanlandıran adamla daha fazla zaman geçirme fırsatımı neden kaçırdım ki?

daha fazla zaman geçirme ansımı mahvetmek zorundaydım?

Çünkü onların arasına girmek istemezsin.

Doğru.

"Tamam," dedi ve yemin ederim ki, nefesimin çıkışı aşağıdaki soyunma odasından bile duyuldu.

"Gerçekten mi?"

Gölümseme geri gelmişti. "Şaşırmış gibisin," dedi, kaslı kolunu yanımdaki duvara dayayarak. Bu hareket onu bana bir santim daha yaklaştırdı ve isteseydim - ki *hiç* istemiyordum - tek yapmam gereken parmak uçlarımda yükselip dudaklarımızı birbirine değdirmektir. "Ve heyecanlı," diye ekledi.

Ayaklarımı yere sağlamca bastırdım ve onu sert bir bakışla süzerek önlem aldım. "Oh, evet," dedim, gözlerimi devirerek. "Vücudumu tam anlamıyla hareketsiz hale getiren durumlara kendimi atmaktan çok heyecanlıyım." Kaslarım titredi. Aslında, terapistim bir süredir beni nazikçe bu yönde teşvik ediyordu. Ve bunu onunla birlikte yapma fikri? Eskiden düşündüğüm kadar korkutucu gelmiyordu. Neden? Sadece onunla daha önce böyle bir durum yaşamış ve hayatta kalmış olduğum için mi? Yoksa aramızda inkar edemeyeceğim bir bağ olduğu için mi?

"Endişelenmene gerek yok," dedi, sesi alçak ve fısıltı gibiydi. "Sana ben bakacağım, London." Birkaç saniye boyunca gözlerime bakarak durdu, sonra duvardan uzaklaşıp koridorda yürümeye başladı.

Beni nefes nefese, acı içinde ve dehşete kapılmış bir halde orada bırakarak.

* * *

"SANA YARDIM ETMEK İSTİYOR MU?" Savannah, en iyi arkadaşım ve suç ortağım, birkaç saat sonra mutfak masasında karşımda otururken sordu. O da profesyonel sporcu kariyerine sahipti, çünkü babası Raptors NFL takımının koçuydu. Sözleşme yönetimine girmişti ve şu anda Charleston'ın MLB takımı olan

Hurricanes için çalışıyordu. "Ne gibi? Seni belirli yerlere götürüp sana anlatacak mı?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle?"

Teklifinden birkaç hafta geçmişti ve ben hala zihinsel olarak en iyi yolun ne olacağı konusunda mücadele ediyordum.

Savannah sandalyesine yaslanarak gülümsedi. "Bana pek de kötü gelmedi," dedi. "Eğer sana yardımcı olacaksa, ben varım. Yani, bunu uzun zamandır yapmak istiyordun. Bu durum, ihtiyacın olan itici güç olabilir."

"Biliyorum," dedim iç çekerek. Peki, benimle olan o kısa karşılaşmadan bunu nasıl anlamıştı? O kadar belli miydi? Yoksa benim alışık olmadığım bir düzeyde beni anlayabiliyor muydu? "Ve kabul ettim çünkü her saniye kardeşini dövmeye çalışmasını engellemem gerekiyor..."

"Ama," diye sordu, ben devam etmediğim için.

"Ama onu pek tanı mıyordum." Ve bu cümlemin içindeki gerçeği nefret ediyordum. Maxim'i iki yıldır tanıyordum, elbette, ama o Sterling'e hiç benzemiyordu. Maxim karanlık alevler gibiyken, Sterling parlak, yanan bir ışık gibiydi, neredeyse bir yıldız gibi.

"Ama onu daha iyi tanımak istiyorsun," dedi, bana bakarak.

Başımı salladım. Savannah'a hiç yalan söylememiştim ve şimdi de söylemeyecektim. "O gecedan beri onu düşünmeden duramıyorum," itiraf ettim. "Ondan bir şey istediğimden değil. Açıkçası, ihtiyacım olan son şey takımımdan biriyle ilişki kurmak." Başımı salladım. "Ama... arkadaşlık? Buna bir itirazım yok."

Savannah bana tartışacakmış gibi baktı. Gözlerimden okuyabildiği şeyi yüzüme vuracakmış gibi. Sterling'e karşı düşüncelerimin *dostluktan* başka bir şey olmadığını. Telefonu çaldı, cep telefonunu aldı ve gözlerini devirerek aramayı cevapladı.

"Evet, Maddox?" Charleston Hurricanes'ın sözleşme müdürü olduğundan beri benimsediği profesyonel ses tonunu kullanıyordu. Charleston Hurricanes, ülkedeki en popüler MLB takımlarından biriydi. Kafasını salladı. "Hayır, kesinlikle olmaz." İcini çekti. "Çünkü *eşleri* sözleşmelere dahil etmek

. Haftanın sevgilinin takım otobüsünde seninle seyahat etmesine izin verecek bir boşluk yaratmayacağım."

Elimle gülmemi engelledim.

"Cevap hayır," dedi tekrar. "Sonra bana teşekkür edeceksin." Telefonu kapattı ve ben ona kaşlarımı kaldırdım.

"İş yerinde sorun mu var?" diye alay ettim.

Telefonunu masaya koydu. "Profesyonel sporcu hayatı," dedi. "Maddox Porter hayatımı zorlaştırmak için yaşıyor."

"Hudson'ın kardeşi mi?" diye sordum, Reapers takımımdaki oyuncularımın birinin adını hatırlayarak. Bu sezon emekli olmadan önce son sezonunu oynuyordu.

"Evet," dedi. "Hendrix'in playboy olduğunu sanıyordum," dedi ve erkek arkadaşının adını söylerken gözlerinin parlamasına gülümsedim. "Ama Maddox, Hendrix'in geçmişini Hallmark filmi gibi gösteriyor." Başını salladı. "Otobüste randevularını da sözleşmesine dahil etmesini isteme cüretini gösterdi." Gözlerini devirdi. "Geçen hafta, istediği herkese ev sahibi takımın maçları için sınırsız loca bileti istedi."

Gülerek, geldiğimde yaptığı çayı yudumladım. "Sıkılmış gibi görünüyor," dedim ve o da başını salladı.

"O bir şey," dedi. "Sözleşmelerini hazırladığım diğer oyuncular bana bu kadar sorun çıkarmadı."

"Ne hayat yaşıyoruz," dedim, ama dudaklarımda bir gülümseme vardı. Hayatımızda sevdiğim şeylerden biri de zorluklardı. Sürekli hareket halinde olma zihniyeti, profesyonel sporcularla çalışmanın getirdiği hızlı tempo ve yüksek riskler.

"Doğru," dedi, kupasını benimkine çarptırarak.

Telefonu tekrar çaldı, ama bu sefer gülümsemesi geniş ve samimiydi ve karşı tarafta kimin olduğunu anlamam bir saniye bile sürmedi.

"Merhaba yakışıklı," diye telefona cevap verdi ve ben kupamın arkasına saklanmaya çalıştım. Son zamanlarda bazı zorluklar yaşamışlardı, ama *sonunda* önlerine çıkan tüm engelleri aşmışlardı. Ondan yayılan aşk o kadar parlaktı ki, neredeyse gözleri kamaştırıyordu. "Seni özledim," dedi.

Hendrix, Cougars'ın deplasman maçındaydı, ama bir şekilde her şeyi yoluna koymuşlardı — deplasman maçları, paparazziler, babasının eski koçu olması, hepsi.

Sanırım gerçek aşk söz konusu olduğunda, hiçbir şey imkansız görünmüyordu.

"Aradığına sevindim," dedi ve telefonu aramızdaki masaya koydu. Hoparlör düğmesine bastığında başımı ona doğru eğdim.

"Tabii ki öylesin," dedi Hendrix, sesi hoparlörden duyulacak bir ses tonunda değildi. "Eve geldiğimde seni nasıl taparcasına seveceğimi duymak için can atıyorsun."

"Bebeğim," dedi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İlk olarak, o kirli ağzınla başlayacağım," diye devam etti, *ben* de kızardım. "İkinci olarak, kollarını başının üstüne sabitleyeceğim, böylece hareket edemeyeceksin. Sonra kocaman..."

"Hoparlördesin, Hollywood!" diye bağırdım, çünkü bu utanç verici durum benim için dayanılmazdı. Savannah o kadar çok gülüyordu ki, nefes alamıyordu.

Hendrix, hattın diğer ucunda boğazını temizledi. "Kelebek," dedi Savannah'a alaycı bir tonla. "Oynamayı sevdiğini biliyorum, ama üçlü telefon görüşmesine geçtiğimizi fark etmemiştim."

Savannah kahkahasını bastırdı ve keskin bir nefes aldı. "Londra'nın burada olduğunu söylemeye çalıştım," dedi. "Fantezine o kadar dalmıştın ki dinlemedin."

"Beni suçlayabilir misin?" diye gülerek sordu.

"Merhaba, London." "Merhaba," dedim utangaç bir şekilde.

"Neden hoparlördeyim, Butterfly?" diye sordu.

"Doğru," dedi. "Sana Jansen Sterling hakkında bir şey sormak istedim." "Bana Sterling hakkında bir şey mi sormak istedin?"

"Evet," dedi. "İyi bir adam mı? Bir süre önce onunla tanıştığınızı biliyorum. Yoksa dikkatli olmamız gerekenlerden biri mi?" "*Biz*

mi?"

Savannah onun ses tonuna gözlerini devirdi. "Hendrix Malone, ciddi ciddi kıskançlık yapmıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. Savannah'nın aşık olduğu nişanlısından başka birini düşüneneceği fikri, düpedüz komikti.

"Asla," dedi. "Ama bir erkek açıklığa kavuşturmak zorundadır."

"O benim için soruyor," dedim, sesim titriyordu. "Pozisyonum gereği Jansen ile daha kişisel bir düzeyde çalışmam gerekiyor."

"Ve onun pisliğin teki olup olmadığını bilmek istiyorsun."

"Sanırım öyle," dedim, Savannah'a sert bir bakış atarak. O omuz silkti ve sessizce *"haydi ama, bilmek istedin"* der gibi bir bakışla karşılık verdi.

"Onu Roman veya Nixon kadar uzun süredir tanımıyorum," dedi, en iyi arkadaşları olan oyun kurucu ve koşucuya atıfta bulunarak. "Ama bana gösterdiği her şey, onun dürüst bir adam olduğunu gösteriyor. O bir melek değil, ama hiçbirimiz çaylaklık günlerimizde melek değildik - futbol ya da hokey olması fark etmez. Sadece söylüyorum."

Savannah başını salladı, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Sen iyi olmalısın," diye devam etti. "Destek ihtiyacın olduğunu söylemiyorum," dedi. "Kardeşinin seni koruduğunu biliyorum. Ama ben de varım. Eğer işler çığıırından çıkarsa..."

"Teşekkürler, Hendrix," diye sözünü kestim, devam edecek tehdidi duymaya gerek yoktu. Bunu geçmişte kardeşimden defalarca, hatta fazlasıyla duymuştum. En iyi arkadaşımın nişanlısının beni bu kadar önemsedğini bilmek içimi ısıttı, ama bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmek istemedim.

Çünkü bu sadece bir amaç için bir araçtı, değil mi? O bana yardım ediyordu ve aslında ben de ona yardım ediyordum. Bu tanıtım reklamları sadece bu sezon Reapers'ta izleyeceğimiz yönü değil, aynı zamanda onun kariyerinde geldiği noktayı da vurguluyordu. O da NHL'nin gördüğü en iyi kalecilerden biri olmak için giderek yükseliyordu. Onun ani pazarlığının ardındaki gerçek neden bu olmalıydı, ama yine de Hendrix'in ona kefil olduğunu duymak harikaydı.

Savannah telefonu aldı, aramayı özel olarak geri döndürdü ve ben ona sessizce veda ederek el salladım. Bu konuşma için burada olmama gerek *yoktu*, önceden yeterince duymuştum.

Yine de, daireme geri dönerken, böyle bir ilişkiye sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeden edemedim. Sadece bir kez seks yapmışım ve bu, telefonda yoğun ve ayrıntılı bir konuşma yapmaya değecek bir şey değildi. Yani, birini o kadar çok istemek, onun eve gelmesini bekleyemeyecek kadar istemek nasıl bir duygu olurdu? Seni özleyip dayanamayacak kadar çok istemek, telefonda başlamak zorunda kalmak nasıl bir duygu olurdu?

Sterling'i ve o geceden beri düşüncelerimi nasıl meşgul ettiğini düşündükçe yüzüm kızardı. Büyük, boş yatağımda nasıl huzursuz olduğumu, çarşafaların altında onun koyu mavi gözleri zihnimde parıldarken ve kokusu burnumda kalırken nasıl dönüp durduğumu düşündüm.

Gerçekte bir saatten fazla zaman geçirmemiştik ama ben durduramıyordum.

Onu arenanın dışında gördüğümde ne olacaktı? Hem de bu kadar yakın mesafede?

Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı ve beynimin mantıklı tarafı kendimi kontrol etmemi söyledi. Maxim'in dediğı gibi, ben bir profesyoneldim ve yapmam gereken bir işim vardı. İşimi yapabilmemin tek yolu buydu, bu yüzden bunu yapmak zorundaydım.

Bunun, Sterling'in içimde uyandırdığı hislerle hiçbir ilgisi yoktu — her zaman abartıldığını söylediğim o tutku, doğru kişiyle *gerçek* olabilirdi.

Ama böyle düşünmek tehlikeliydi ve ben o çizgide yürüyecek biri değildim. Ne kadar eğlenceli gelse de.

5
STERLING

Görünürlük düzeyi yüksek, profesyonel bir sporcu olmanın en iyi yanı nedir? Bir ay önce açılmış olan Charleston'ın yepyeni eğlence parkı *Seven Wonders'a* özel giriş hakkı kazandım.

"Bu şey nasıl çalışıyor?" diye sordu London, boynundaki sert plastik kartın asılı olduğu kordonu göstererek.

"Bu senin hızlı geçiş kartın!" Gölgeci VIP girişinde dururken neşeli görevli bize böyle söyledi. London küçük kartı ters çevirirken sarışın bana utangaç bir bakış attı. "Bu, *binmek* istediğin bir şey bulduğunda sırayı atlayabileceğin anlamına geliyor." Anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Başka bir yıl olsaydı, bu teklif beni cezbedebilirdi. İyi bir şeyi geri çevirmek benim doğamda yoktu, ama sikim ilgilenmiyordu, geri kalanım da öyle.

"Öne doğru yürüyüp *binmek* istediğini söylersin." Parmağını köprücük kemiği üzerinde gezdirdi.

Kahretsin, hiç de ince davranmıyordu.

London başını kaldırıp durumu hemen anladı, boğazını temizledi ve bir adım yaklaşarak omzunu dirseğime sürttü. Spor ayakkabı giyyordu ve ben haklıydım. Topuklu ayakkabılar olmadan köprücük kemiğime bile ulaşamıyordu ve onun şort olarak adlandırdığı küçük beyaz kumaş parçası hakkında *düşünmüyordum* bile. Kışını zar zor örtüyordu. Biliyordum çünkü bakmıştım.

Çok kez.

"Size sunabileceğim başka bir şey var mı?" Görevli gülümsedi.

"Sanırım aldık. Teşekkürler." London'ın gözleri kısıldı ve bu küçük kıskançlık gösterisi doğrudan sikime gitti. "Gidelim mi?"

sordu ve sarısına doğrudan bakarak bileğimi tutup çekti.

Girişini geçene kadar gülüyordum.

"Seni kurtardığım için şanslısın. Seni herkesin içinde parçalamaya hazırđı," dedi London, dükkanlarla dolu caddede hafif kalabalığın arasından geçerken. Başımızın üstünde, çığlık atan, mutlu yolcuları taşıyan bir roller coaster hızla geçip gitti.

"Kim demiş ben dayak yemeye hazır değilim diye?" diye alay ettim.

London gözlerini devirdi. "Bundan çok daha iyisini yapabilirsin. Güven bana." Ebony rengi saçlarını üstte bir topuz haline getirdi ve güneş kremi sürülmüş omuzları güneş ışığında parıldamaya başladı. Tank topunun iki küçük askısı dışında omuzları çıplaktı. "Peki, eğlence parkında ne yapıyoruz?"

Beyzbol şapkamı geriye doğru çektim ve sııttım. London'ın bunu kabul etmesi bir haftadan fazla sürmüştü. "Öncelikle, profesyonel bir hokey takımının maç günü koordinatörü olduğun için kalabalıkların seni rahatsız etmeyeceğini düşündüm."

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Ama bizi bu erken saatte içeri aldığın için minnettarım." Bana bir gülümseme attı ve düşüncelerim buharlaştı. Güzeldi. Gerçekten çok zarıftı. "Peki, plan nedir?"

Plan. Doğru. Boğazımı temizledim. "Biraz hafif bir kısıtlama ile başlayalım diye düşündüm," roller coaster'ın girişine doğru başımı salladım.

Gözleri parladı. "Kısıtlama, ha?"

"Okuduğum kadarıyla, kapalı bir alanda olduğ gibi aynı tepkiyi verebilir."

O durdu, ben de onunla birlikte durdum, kalabalık etrafımızda akan bir derenin ortasındaki bir kaya gibi ikiye ayrıldı.

"Ne?" diye sordum.

"Okudun mu?" Güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı. "Klostrofobi hakkında, yani. Okuduğunu biliyorum. Üniversiteye gittin. Dosyanında yazdığını biliyorum. Şu anda gevezelik etmeyi keseceğim."

Kahretsin, çok tatlıydı. "Evet, okurum ve istediğin kadar gevezelik et. Senin rahatsız olduğun konulara yavaş yavaş yaklaşırız, ve ne zaman dayanamayacak hale gelersen, bana söyle." Ona dokunmamak için ellerimi şortumun ceplerine soktum. Neyim vardı benim? Hiç bu kadar muhtaç olmamıştım, kendime bir kadına dokunmamayı hatırlatmak zorunda kalmamıştım.

Ama daha önce de hiç böyle bir kadın istemedim.

"Yani sana bir şeyin fazla olduğunu söylersen, onu atlayacak mıyız?" Kaşlarını kaldırdı.

"Aynen öyle. Güvenli bir kelime falan seç. Sen 'bal arısı' dersen, ben de devam edemeyeceğimi anlarım." Nispeten kolay görünüyordu.

O, "Güvenli kelime mi? Kısıtlamalar mı?" diye kekeledi. Dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama senin kırmızı acı odanı gezmekle ilgilenmiyorum ve seksin ortasında aklıma gelecek son şey *bal* arısıdır."

Gülümsedim. "Anlaşıldı. Seks yaparken bal arısı olmadan tercih ediyorsun." Eğilip, dudaklarımı kulağına değdirdim. "Ve rahat olduğundan emin olmak için deri kelepçelerle çalışacağız. Tüylü kelepçeler başlamak için her zaman en iyisidir."

Hafifçe titredi ve uzaklaştı, kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı. "O zaman roller coaster olsun." Yanakları kızardı.

"Bu taraftan." Bizi hızlı geçiş şeridinden geçirdim.

"İnsanlar bakıyor," dedi bekleme sırasını geçerken yumuşak bir sesle.

"Buna alışkın değil misin?" diye sordum, sonra onun irkildiğini fark ettim.

"Yani, kardeşin yüzünden, Voldemort yüzünden değil."

"Voldemort mu?" Küçük kadife ipe ulaştığımızda kahkaha attı.

"Adı anılmaması gereken kişi." Omuz silktim. "Caz'ın kız kardeşi olarak büyüdüğünü düşünüyorum, bu yüzden bu tür şeyler senin için oldukça normal olmalı. Sıraları geçmek falan." Sırada bekleyenlerin beni tanıdığını düşünecek kadar egoist değildim. Kahretsin, ön tarafta duran görevli sadece VIP geçiş kartı talebimizde yazdığı için biliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Caz'a biraz alan tanımak için elimden geleni yaptım, onun da aynısını yapacağını umuyordum, ama hiç yapmadı." Tren istasyona girip yolcular yerlerini değiştirirken, yeni yolcular az önce inenlerin yerini alırken, o içini çekti. "O gün beni kaybettiğini hiç unutamadığını düşünüyorum. Bu onun suçu değildi, çünkü öyle değildi." Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve sanki kardeşinin karakterini sorguluyormuşum gibi sözlerini vurgulu bir şekilde söyledi.

"Seni bulmak için elinden gelen her şeyi yaptığından şüphem yok," dedim yumuşak bir sesle, görevli biletlerimizi kontrol edip bizi içeri alırken. "Ön vagon daha korkutucu olabilir, ama önümüzde kimse olmayacağı için kendimizi kapana kısılmış hissetmeyebiliriz."

"Önden olsun," dedi başını sallayarak ve biz kabine girerken omuzlarını düzeltti.

Bu tür şeyler bana her zaman sürü halinde götürülen sığırları hatırlatırdı, ama ona bunu söylemeyecektim. Zaten yeterince gergindi. "Buna hazır mısınız?"

"Beni bir dolaba tıkmıyorsun ya. Sorun yok." Roller coaster istasyona girerken parmak uçlarında zıpladı.

"İşte başlıyoruz." Diğer yolcular dışarı çıkarken biz de içeri girdik, eşyalarımızı önümüzdeki ceplere koyduk ve sonra o omuz kemerini aşağı çekip yerine oturtarak kilitledi.

"Bu şeyden düşecek miyim? Gevşek gibi geliyor." Barı itti, sesi biraz yükseldi.

"Ben tutarım." Çubuğu çekip daha sıkı bir şekilde yerine oturtup kendimi de kilitledim.

Görevli, kollarımızı ve bacaklarımızı içeride tutmamız gerektiği konusunda kısa bir konuşma yaptı ve sonra yola çıktık, eğimi başlamak için ileriye doğru fırladık.

Tık. Tık. Tık. Roller coaster raylar üzerinde yukarı doğru yolculuğuna başladı.

"İyi misin?" diye sordum, başımı olabildiğince çevirip ona baktım. "Şey..."

Evet. Yani... Sanırım?" Elleri uyluklarını sıkıca kavradı.

"Harika gidiyorsun." Elimi uzattım, onun elini hafifçe okşadım ve o hemen parmaklarımızı birbirine geçirdi, sıkıca sıktı.

Tık. Tık. Tık.

"Zirveye ulaştığımızda ne olacak?" diye sordu, Eylöl ayının nemli havasıyla birlikte esen rüzgâr bizi sararken.

"Düşeriz."

Büyük bir sürprizle, aşağıya inerken yol boyunca güldü.

* * *

DÖRT ROLLERCOASTER, iki dönen lunapark treni ve *The Scrambler* adında bir şeyden sonra, piknik masasında öğle yemeğimizi bitirdik.

"Seni funnel cake seven biri olarak görmemiştim," dedi alaycı bir şekilde, ben de şekerli hamurun son parçasını ağzıma attım.

"Sonra koşarak yakarım," diye cevap verdim yuttuktan sonra. "Sezon boyunca diyetime genellikle çok daha sıkı uymam, ama yemin ederim, bunlardan birinin kokusunu aldığımda kendimi tutamıyorum."

"Tatlı şeyleri seviyorsun, ha?" diye sırttı ve limonatasından bir yudum aldı.

"Tahmin bile edemezsin." Kendimi tutamayıp onu gözlerimle yiyip bitirdim. Saçlarının bir kısmı lunaparkta sallanırken açılmıştı ve gülümsemesi buraya geldiğimiz zamankinden daha da parlaktı. Onu arenada takım elbise giymiş veya topuklu ayakkabılarla görmeye alışmışım, ama onu rahat ve... dokunulabilir halde görmek beni altüst ediyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar hindistancevizi güneş kremi kokusundan tahrik olmamışım.

Pipet dudaklarından kaydđ ve gözlerimiz buluştu, aramızdaki mesafe beklentiye yakın bir hisle gerildi. Sanki arabadan inip arabaya binmiş gibiydik, yavaş yavaş zirveye doğru ilerliyorduk.

Ama neyin zirvesine? Onu Maxim'in kollarında gördüğüm anı aklımdan çıkaramıyordum.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu, sesi biraz nefes nefeseydi.

"Ne istersen," dedim yavaşça, ve gözleri parladı.

Yutkundu ve göz teması kurmayı bıraktı, yol boyunca aldığımız park haritasını aramaya başladı. "Şey... Biraz daha ileri gidelim," dedi, parmakları piknik alanının renkli işaretinin yakınındaki yolu izliyordu.

"Ne kadar ileri gitmek istersin, London?" Kahretsin. Flört etmeye çalışmasam bile, sözlerim flört gibi çıkıyordu.

Bir lunapark trenini işaret etti. "Dünyanın Merkezine Yolculuk." "O içeride."

"Açıklamada öyle yazıyor." Haritayı katlayıp arka cebine koydu.

Endişe midemi bulandırdı. "Sanırım karanlık bir yer."

"Evet, onu da okudum." Masadan kalktı. "Deneyelim. En kötü ne olabilir ki? Dört dakika on yedi saniye boyunca gözlerimi kapatırım, ne olur?"

Haklıydı. Onu zorlamak istemiyordum, ama sınırlarını zorlayan oysa, ben kimdim ki ona karşı çıkacaktım? "Hadi yapalım."

Çöplerimizi topladık ve yola koyulduk. Park en yoğun saatindeydi ve insanlarla doluydu, ama onu mümkün olduğunca kenarda tuttum.

"Bundan emin misin?" diye sordum, atraksiyonun girişini bulduğumuzda.

"Yeni bir şey denediğimizde her seferinde bana bunu mu soracaksın?" Atraksiyonu anlatan panonun önünde durdu.

"Evet. Her seferinde."

Kafasını salladı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Bak, bu ray üzerinde tek bir tekne ve karanlık olabilir, ama bir sonu olduğunu biliyorum. Bunu yapabilirim." Başını salladı, ama bana mı yoksa kendine mi söylediğini emin olamadım.

"Tamam," dedim, sanki burada meydan okunan benmişim gibi nefes alıp verdim. "Sadece rahat olmanı istiyorum."

Dönüp bana asansörde bana baktığı gibi, sanki beni anlamaya çalışır gibi baktı.

"Ne?" diye nazıkçe sordum ve gözlerini görebilmek için güneş gözlüklerini başının üstüne ittim.

"Sen. Sen çok..." Diye iç geçirdi.

Ray-Ban gözlüklerimi cebime koydum ve sııttım. "Seksi mi? Çekici mi?

Dayanılmaz mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Çok mu kendini beğenmişsin?"

Ne kadar kibirli olabileceğimi henüz görmedin. Ağzımı açtım ama yorumumu söylemedim. "Biliyor musun? Bu seferlik boş vereceğim. Sadece mükemmel bir cevap hazırladığımı bil."

"O zaman söyle." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, krem si göğüslerini yakasının üstüne kaldırdı ve ağzım sulandı. Minik bir kız olabilir, ama göğüsleri öyle değildi. Ellerimi ve ağzımı mükemmel bir şekilde dolduracaklardı... *Kes şunu.*

"Bu çok uygunsuz ve iş yerinde tacizle suçlanmak istemem," diye alay ettim.

"Ciddi misin? İşten çok uzağız ve senin *tacizine* kesinlikle dayanabilirim." Bakışları göğsümden aşağı kaydı ve tişörtümün kaslarımı sıkıca saran kısmında durdu.

Başka biri olsaydı, onu orada öperdim. Onu bedenime sıkıca sarar, onu kaldırır, güneşten bronzlaşmış bacaklarını belime dolamasına izin verirdim ve hayal ettiğim gibi, sıcak, sert ve aç bir şekilde dudaklarını öperdim.

Ama o başka biri değildi. O London'dı ve onu öpebilecek durumda olduğundan bile emin değildim. En azından bunu öğrenmeden bir dakika daha dayanamazdım.

"Bak, Maxim hakkında konuşmayacağımıza söz verdiğimiz i biliyorum," diye başladım. Bakışları benimkilere çevrildi ve omuzları gerildi, ama ben devam ettim. "Ama bilmem gerek... Ne kadar yakınsınız?"

Kaşları çatıldı. "Haklısın. Onun hakkında konuşmayacağımıza söz vermiş tik."

Ellerimi ensemin arkasında birleştirdim ve yavaşça nefes verdim. "O zaman en azından birlikte olup olmadığınızı söyle. Lütfen beni bu lanet olası ıstıraptan kurtar."

"Ne?" Gözlerini hızlıca kırptı. "Birlikte olmak derken..."

"Çıkmak gibi. Birlikte yatmak gibi. Her neyse." *Lütfen hayır de.* Güldü. "Şu anda ciddi misin?"

Midem kasıldı. "Biliyor musun? Sorduğumu unut. Hadi binelim." Bu beni ilgilendirmiyordu ve eğer benimle yatıyorsa... oraya *bile gitme*... her neyse, belki de bilmek istemiyordum. Onun ellerinin üzerinde olduğunu düşünmek lanet kabuslarımı besleyecekti.

Hızlı yol kısmına doğru ilerlemeye başladım ve London peşimden koştu.

"Jansen!" Tam da lunaparkın bulunduğu dev binanın gölgesine ulaştığımızda gömleğimin arkasını çekti ve ben yavaşladım.

"Bu beni ilgilendirmez," diye mırıldandım, o da benimle aynı hızda ilerlemeye başladı.

"Max ile çıkmıyorum. O benim kardeşimin en iyi arkadaşı."

"Gerçekten mi?" Gözlerindeki dürüstlüğü görebilmek için onu yeterince uzun süre inceledim, sonra önüme baktım ki çelik korkuluğa çarpmayalım. Binanın içindeydik ve uzun, kıvrımlı kuyruğu dolaşıyor olsak da gürültü seviyesi katlanarak artmıştı.

"Gerçekten."

Sıranın sonuna geldik ve önümüzde bir çift daha vardı. Biraz döndüm, keşke buradaki ışıklandırma bu kadar loş olmasaydı diye düşündüm. "Sana dokunma şekli tamamen başka bir şey söylüyor."

Soyunma odasında niyetini gayet açık bir şekilde ortaya koyduğunu söylemeye gerek bile yok.

Kız yavaşça başını salladı. "Arkadaşız. Cidden. O sadece... Maxim. Bu yüzden güldüm."

"Huh. Peki, tamam o zaman." Bu büyük bir rahatlamaydı. Bu, adamın onu aktif olarak elde etmeye çalışmadığı anlamına gelmiyordu, ama en azından henüz kapılmamıştı. Ben paylaşmadım. Asla.

"Bekle, bu yüzden mi beni aramadın?" Önümüzdeki çift yer değiştirdi ve biz de öne doğru ilerledik.

"Belki." Yüzümü buruşturdum.

"Erkekler," diye mırıldandı, görevli bizim için ipi kaldırırken. "Aklınızdakileri söylerseniz, dünyadaki sorunların kaç tanesinin çözülebileceğini biliyor musunuz?"

"Savunmam olarak," dedim, boş teknelerin denize indirilmeye hazırlandığı hareketli platforma doğru yürürken elimi onun beline koydum. "Asansörden çıktın ve doğruca onun kollarına koştun."

"Ben de Caz'ı öyle kucaklardım," dedi, iki kişilik tekneye binerken. "Bu onunla çıktığım anlamına gelmez."

Sert plastik koltuklarımıza oturduk ve görevli bize emniyet kemerlerimizi takmamızı söyledi, biz de öyle yaptık.

Sonra sadece biz ve yaklaşık beş metre önümüzde, platform bizi ileriye doğru hareket ettikçe karanlıkta kaybolan başka bir tekne kaldık.

"O anda, onun senin kardeşin olduğunu bilmediğim için, muhtemelen ben de senin Caz'la çıktığını düşünürdüm," platformdan suya daldığımızda itiraf ettim.

O güldü. "Sana yemin ederim, kardeşimle çıkmıyorum."

"Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükür," diye takıldım.

Sisli bir perdeden geçip tam karanlığa girdiğimizde nefesi kesildi. Etrafımızda bir ses yankılandı ve yolculuğumuza başladığımızı ve şimdi aşağı inmemiz gerektiğini söyledi.

London elimi sıktı ve tekne görünmeyen bir kaydıraftan aşağıya doğru hızla düştü, aşağıya indiğimizde su sıçradı.

"Kahretsin!" diye küfretti.

"Bunun olacağını bilmiyordum," dedim çabucak, etrafımız kırmızı ışıkla aydınlanırken, ses bir tür magma tüpünde falan olduğumuzu duyurdu.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı, eli mengene gibi elimi sıktı. Kızın tutuşu güçlüydü, bunu kabul etmeliyim.

"Nefes alma işini denesek mi?" diye önerdim, bir tür animatronik şeyin yanından geçerken... Ne olduğunu bile bilmiyordum. Yolculuk ilgimi çekmiyordu, Londra çekiyordu.

Bana gözlerini devirdi ve ben de erkekçe açıklamayı kesmem gerektiğini anladım. Köşeyi döndüğümüzde nefesleri düzenli ve eşit idi ve itiraf etmeliyim ki, oranın koyu kırmızı ışıklandırması biraz sinir bozucuydu.

önümüzde veya arkamızda tekneyi göremiyordum, odadan odaya sürüklenirken, gezinti bize kayarak geçtiğimiz dünyanın farklı katmanlarını anlatıyordu.

Bir sonraki düşüşün geleceği belliydi ve su yağmur gibi yağarken, ikimizi de sırlıslam ederken, Londra bile gülümsedi.

Bir sonraki odaya döndüğümüzde, sesin tonu aciliyet dolu bir tona dönüştü ve bize her şeyin sonunda yüzeye döneceğini söyledi.

"Bu şey bizi bir volkandan dışarı fırlatırsa sana vururum," diye tehdit etti London, ama sesinde öfke yoktu.

"Hey, binmek isteyen sendin..."

Tüm oda karardı ve tekne durdu.

Ne oluyor lan? Bu da gezinin bir parçası mıydı?

"Jansen?" diye sordu London, sesi titriyordu.

"Buradayım." Elini bıraktım ve onu yanıma çekip kolumu omzuna doladım. Kahretsin, nefesinin hızlandığını hissedebiliyordum. "Eminim ki bu..."

"Bayanlar ve baylar," başka bir ses duyuldu. "Teknik bir gecikme yaşıyoruz. Bu öngörülemeyen sorunu çözene kadar lütfen koltuklarınızda kalın."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı London, sesi duvarlardan yankılandı.

Ne diyeceğimi bile bilemedim, bu yüzden onu daha sıkı sarıldım. "Buradan hemen çıkacağız."

"Senin şansın mı kötü? Yoksa benimki mi?" diye sordu, yüzünü göğsüme dönerek.

Çenemi onun başının üstüne dayadım. "Karanlıkta sana sarılabildiğim için şaka yapmam uygunsuz mu olur?"

Alaycı bir şekilde güldü. Güzel, kızım dayanıyordu.

"Bana bir şey söyle." Sesinde belirgin bir aciliyet vardı ve bir eliyle şortumun kumaşını, diğer eliyle gömleğimi tuttu.

"Ne olursa. Sadece dikkatimi dağıt."

Panik içinde birkaç saniye boyunca aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Tamam. Annem hokey oynamamı istemiyordu. En azından başlangıçta."

"Gerçekten mi?" Daha da sıkı sarıldı ve omuzlarının inip kalkmasından hiperventilasyona yaklaştığını anlayabiliyordum.

"Gerçekten. Elbette sonunda nedenini anladım ve onu suçlamıyorum. Lanet olsun, yedi yaşında kaleci olmaya aşık oldum ve hala biyolojik babamın kim olduğunu bilmiyordum. Kaleyi savunmayı, son savunma hattı olmayı seviyorum."

"Ne zaman anladın?" Evet. Paniklemişti. *Kahretsin.*

"AAA takımına girdiğimde, dedemin anneme genetikle savaşamayacağını söylediğini duydum. On üç yaşındaydım. Ve bunu benden sakladığı için ona kızmadığımı hatırlıyorum. Her zaman, hayatımda olmak isteyen babaların olduğunu düşünmüştüm, ama annemin oynamama izin vermesine çok şaşırmıştım. Tamamen onun gibi olmamdan korkuyordu, ama bu sporu ne kadar sevdiğimi bildiği için bunu aştı."

"Bu... Bu... İnanılmaz." Şimdi derin nefesler alıyordu.

Onun yüzünü okşamak için biraz geri çekildim. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle, London."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Yüzü ellerimde titriyordu ve içim burkuldu. Klostrofobi yüzünden kendini çaresiz hissettiğini söylemişti, ama ben de onun yanımdaydım ve onu bu durumdan kurtaramıyordum.

"Tanrım, çok üzgünüm." Biri bizi buradan çıkarmalıydı. Onu göremiyordum, gözlerindeki duyguyu okuyamadım.

"Ben... seçtim." Nefes aldı ve nefesini tuttu. "Dikkatimi dağıt." "Deniyorum," diye söz verdim.

"Daha çok çabala." Yüzü benimkine yaklaştı ve dudaklarımız çarpıştı. Yumuşak bir cilt. Sert bir baskı. Göz açıp kapayana kadar bitti.

"London..."

"Öp beni, Jansen." Dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırdı.

İnledim ve başından beri istediğim şeye teslim oldum. Kahretsin, tadı güneş ışığı ve şekerli limonata gibiydi. Çok tatlıydı. Dudaklarının çizgisini yaladım ve o tereddüt etmeden bana açıldı.

Dilimi içeri soktum ve onun dilini okşadım.

Benim.

Nefesini tutarak gömleğimi kavradı ve beni öptü, ağzını ağzımın altında mühürleyerek benim verdiğim kadarını bana verdi. İpeksi dilinin benimkine her dokunuşunda omurgamdan elektrik akımı geçti.

Ellerimi saçlarına gömdüm ve onu daha derine çektim, ağzının her köşesini kendi ağzım gibi tanıyana kadar keşfettim. Kahretsin, onu görmek istedim. Kafamı kaldırıp gözlerini, vücut dilini okumak istedim, ama sadece hissedebilmek tamamen duyuşsal bir şeydi.

Dudaklarından aldığım her yudum, dillerimizin her dokunuşu, sanki dünya sadece bu öpücükte, bu anda var gibi büyütölmüş hissettiriyordu.

"Jansen," diye inledi ağzıma.

Onun çığlıklarını duymak, onu orgazma ulaştırırken vücudunun bana sarıldığını hissetmek istedim.

Dudaklarım çenesini, çenesini, boynunun inanılmaz yumuşak derisini buldu ve ben de köprücük kemiğine doğru yalayıp emerek bir yol açtım. O da başımın arkasını avuçladı, boynunu eğdi ve nefesini kesen küçük noktalara odaklanarak tekrar inledi.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Bu çok iyi geliyor."

"Sen çok tatlısın," diye cevap verdim, ağzına geri dönerek. "Seni sonsuza kadar öpebilirim."

O inledi ve ben de öyle yaptım, ikimiz de nefes nefese kalana kadar ağzını öptüm, ikimiz de bizi yerinde tutan kemerlere asıldık. Sadece bu öpücük beni sertleştirdi ve acıttı, şortumun kumaşına bastırdı.

Avuç içlerim vücudunun kıvrımlarını keşfetmek için kaşınıyordu, ama görmek istedim... Işıklar tekrar yandı ve tren ileriye doğru sarsıldı, öpüşmemizi böldü.

Bana baktığında gözleri o kadar parlaktı ki, neredeyse ışık saçıyordu. Dili alt dudağına doğru kayıyordu. Lanet olsun, öpücüğümüzden dolayı şişmişti

daha da çekici hale gelmişti.

Alnımı alnına dayadım, nefes almaya çalışırken bunun onu öpmek için tek şansım olmaması için dua ettim.

Tekne bir rampaya çarptı ve yolculuk sona ererken yavaşça yukarıdaki aydınlatılmış tünele kaldırıldık.

Nefesini tuttu ve hızla geri çekildi, gözleri dehşetle doldu. "Aman Tanrım. Seni zorladım mı?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye onu sakinleştirdim. "Asansöre girdiğin andan itibaren seni öpmek istedim." Tekrar başımı eğdim, ama o geri çekildi.

"Bunu kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin. En azından takımda kimseye."

Gözlerindeki panik olmasaydı, bu sözleri hakaret olarak algılardım. "Anlamadım." Sessiz kalmak yoktu. Kalbim deli gibi atıyordu, London Foster'ı öpen şanslı pislik olduğumu tüm dünyaya haykırmamı istiyordu.

"Caz seni öldürür. Ciddiyim. Seni parçalar." Rampayı tırmanırken elleri göğsüme kaydı ve gömleğimin kumaşını kavradı.

Tamam, onun bana sormuş olsun ya da olmasın, savunmasız bir durumda onu kullandığımı hissetmek için söylenecek bir şey vardı. Benim de küçük kız kardeşim olsaydı, ona bunu yapan adamın peşine düşerdim muhtemelen. Ama o beni dövseydi, bunu hak ederdim.

"Lütfen," diye yalvardı, eğlence parkı çalışanlarının beklediği boşaltma bölgesine yaklaşırken. "Lütfen, Jansen. Bana söz ver."

"Söz veriyorum." O anda ona reddedebileceğim hiçbir şey yoktu, sırrım da dahil.

Kemerlerimiz açıldığında ve arabadan indiğimizde başını salladı ve rahat bir nefes aldı.

Bu, hayatımın en inanılmaz öpücüğüydü. London Foster'ı bir kez daha tatmak için sessiz kalmam gerekiyorsa, bunu seve seve yapardım. Ve Caz öğrenirse... Eh, o da bu riski almaya değerdi.

6
LONDRA

"Hey, London, bekle!" Maxim bana seslendi ve ben hızımı yavaşlatarak, onun soyunma odasından aceleyle çıktığını görmek için arkama döndüm. Bir elinde beyaz bir paket vardı, Reapers'ın ekipmanının altına koruyucularını çoktan giymişti.

"Ne yapıyorsun?" Onunla buluşmak için aceleyle yanına gittim. "Yirmi dakika sonra sahaya çıkacaksın!"

Kıyafetine bir göz attı, sonra bana *açıkça "belli"* diyen, son derece kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sana bunu vermek istedim," dedi ve paketi bana uzattı.

Başımı eğdim, maç için soyunma odasında hazırlanması gerekirken beni koridorda kovalayacak kadar önemli ne olabilir diye merak ettim. Arena zaten taraftarlarla doluydu ve ben Langley'in ofisine gidiyordum, ona maç öncesi Reapers'ın kaptanı Axel, yani kocası ile yapılan taraftar buluşmasının nasıl geçtiğini anlatmak için.

Kumaşı açtığımda, formayı görünce kaşlarımı kaldırdım.

Üzerinde adı ve numarası yazılı bir Reapers forması.

"Az önce geldiler," dedi.

"Teşekkürler?" Bunu bir ifade olarak söylemiştim, ama daha çok bir soru gibi çıkmıştı.

"Resmi bir Reaper olarak bir taneye ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi, gözleri Sterling'inkinden çok daha koyu maviydi. Nasıl bu kadar benzerlikleri varken bu kadar farklı olabilirdi? "Üzerinde kardeşinin adı yazmayan bir tane," diye devam etti.

"Teşekkürler," dedim yine. "Bu gerçekten çok tatlı bir davranış."

Caz'ın adı ve numarası yazılı çok sayıda formam vardı ve mümkün olduğunca sık giyerek ona destek olmaya çalışıyordum. Maxim, artık takımda çalıştığım için forma değiştirmek isteyebileceğimi fark etmesi çok hoştu.

"Bugün izleme şansın olacak mı?" diye sordu.

Kalçamdaki telsiz birdenbire çalmaya başladı ve Langley'in çağrısına hemen cevap verdim. "Maxim ile konuşuyorum, hemen geliyorum," diye geç kaldığım için sorduğu soruya cevap verdim. "Belki," dedim Maxim'e. "İyi maçlar." Telsizi belime takıp dönmeye başladım.

"Seni arayacağım," dedi Maxim, nadir görülen bir gülümsemeyle. Genelde karanlık ve kasvetli bir dev gibi köşede oturup kendi dünyasında kalırdı, ama iki yıl boyunca kardeşimle takıldıktan sonra biraz gevşemeye başlamıştı.

Ona başparmağımı kaldırarak selam verdim ve yoluma devam ettim, kendimi biraz garip hissediyordum. Maxim beni tanıdığı yıllar içinde yavaş yavaş açılmıştı, ama önemli bir değişiklik yoktu. Elbette dosttık, ama... Neden bu forma ve son zamanlarda beni aramaya çalışması içimi burkuyordu, tam olarak anlayamıyordum. Langley'in ofisine giderken başımı salladım ve Langley'in masasının önündeki sandalyeye otururken Persephone'ye gülümsedim. Her zamanki gibi fazla düşünüyordum. Maxim, Caspian'ın en iyi arkadaşıydı, sadece beni korumak ve bana karşı nazik olmak istiyordu. Muhtemelen Caspian'ın isteği üzerine.

"Maxim'e ne oldu?" diye sordu Langley, sorusunun ardından bir iç çekiş geldi. "Sterling'le yine kavga mı etti?"

Hızla başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey yok." Kucağımda düzgünce katlanmış formaya baktım.

Langley bakışımı takip etti, kaşlarını kaldırdı. Yanıma oturan Persephone'ye baktı.

"Axel ile tanışma ve selamlaşma harika geçti," dedim, aniden her türlü gerginliği hissederek.

"Hiç şüphem yoktu," dedi Langley, alt dudağını ısırarak. "O adam insanlarla iyi geçinir."

Gülmemeye çalıştım. Axel, ölümlü insanları korkutabilecek devasa bir Viking'di.

"Peki, Maxim?" Persephone formaya doğru başını salladı. "Siz ikiniz..." Cümlesini yarım bıraktı.

O zaman güldüm. "Birlikte mi? Hayır!" Kafamı salladım, bunun saçmalığını düşününce içimden bir kahkaha daha çıktı. Jansen de sormuştu ve ona da aynı şeyi açıklamak zorunda kalmıştım.

Jansen'in lunaparkta bana verdiği ateşli öpücüğü hatırlayınca içimden bir sıcaklık yükseldi. O zamandan beri bunu düşünmeden edemiyordum.

"Maxim, Caspian'ın en iyi arkadaşı," diye aceleyle açıkladım. Elimde tuttuğum formayı gösterdim. "Bu sadece arkadaşça bir davranış."

İkisi şüpheli bir bakış attılar ve ben gülmemi bastırdım.

Bu sadece dostça bir jestti, değil mi? Maxim'in - karanlık, gizemli ve istediği her kıza sahip olabilecek birinin - bana ilgi duyması imkansızdı. Aramızda hiçbir zaman böyle bir şey olmamıştı.

"Sterling mi o zaman?" diye sordu Langley. "Promosyonlara karşı tutumunda 180 derece bir değişiklik olduğunu fark ettik..."

"Hayır," diye sözünü kestim, ama kalbim biraz hopladı. Öpüşmemizin anıları zihnimde kızıl bir ateş gibi parladı. Tanrım, sanki o tür bir öpücüğe açmışım gibi kendimi ona kaptırmıştım. Tüketen, kaygan ve heyecan verici. Vücudumu, varlığından haberdar olmadığım yerlerde canlandırmıştı. Sadece. Bir. Öpücükle.

Ve daha fazlasını istemediğimi söylersem

yalan söylemiş olurum. Çünkü *istedim*.

Ama bunu iki üstüme söylemeye niyetim yoktu.

"Hayır," dedim tekrar, çünkü bana, kendime mi yoksa onlara mı yalan söylediğimi anlayamadıkları için bakıyorlardı.

"İyi," dedi Langley ve Persephone başını salladı. "Çünkü oyuncularla ilişki kurmak, *kardeşler* bir *yana*, stiletto topuklu ayakkabılarla spiral merdivenden inmek gibidir."

Persephone gülerek başını salladı. "Zor bir yol," diye ekledi. "Ve sen daha yeni başladın. Üstelik Sean ile..."

"Siz ikiniz de oyuncularla evli değil misiniz?" diye hatırlattım ama kötü niyetim olmadığını göstermek için gülümsedim.

İkisi de güldü ve Langley gözlerini devirdi. "Doğru," dedi. "Ama ikimizin evliliği de meşru olarak başlamadı." Kafamı eğdim, ama o aceleyle devam etti. "Uzun hikaye. Her neyse, o kardeşler zaten fitil takılmış bombalar gibiler. Seni ortada bırakırlar..." Bir patlama taklidi yaptı ve kardeşlerin *ikisinin de* benden o kadar hoşlandığını varsaymalarına o kadar şaşırmamış olsaydım, gülerdim belki.

Onu eliyle uzaklaştırdım. "Öyle değil."

Doğruydu.

Çünkü *evet*, Jansen o eğlence parkında beni ağzımı kapattığında, beni o eğlence parkında oyalayabilmek için, ama *hepsi* bu kadardı. Bir oyalama.

Beni istemiyordu, gerçekten bana yardım etmek istiyordu. Ve o anda, kilitli ve boğucu bir yolculukta tam anlamıyla bir panik atak geçirmekten beni alıkoyacak büyük bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı. O da bu dikkat dağıtıcıyı sağladı, hatta fazlasını.

İkisi de ikna olmuş gibi görünmeyince, "Bakın," dedim. "Ben London Foster," dedim ve ikisi de "Bunu *nereye varmak istiyorsun?*" der gibi kaşlarını kaldırdı. "Kardeşimi seviyorum... çoğu zaman." Güldüm. "Asher Silas ile Reapers için oynamak üzere bir anlaşma yaptığını söylediğinde, başka bir takıma başvurmayı düşündüm." Langley başını eğdi, ben de aceleyle devam ettim. "Bu oyunla büyüdüm. Oyunu ve ünlü sporcuların yaşam tarzını anlıyorum. Seviyorum. Zorlukları, uzun saatleri, hayranların coşkusunu seviyorum. Ama kendimi bildim bileli *Caspian Foster'ın* küçük kız kardeşi oldum."

Persephone çenesini kaldırdı, gözlerinden anlayış geçti. "Ve artık bununla tanınmak istemiyorsun," dedi ve ben başımı salladım.

"Dediğim gibi, kardeşimi seviyorum. Biraz fazla koruyucu ama bunun nedenleri var." Bu nedenler, şu anda Jansen Sterling'in korkularını yenmeme yardım etmek için elinden gelen her şeyi denemesine neden oluyor. "Ama kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Kendi başarımlarım ve çalışkanlığım ile kendimi kanıtlamak istiyorum. Kardeşim için değil, takıma kattıklarım için."

"Sana inanıyorum," dedi Langley, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Ve bu takım için değerli bir varlık olacağından hiç şüphem yok. Ama bunların Maxim ve Jansen ile ne ilgisi var?"

"Ben de *o NHL yıldızının kız arkadaşı* olarak tanınmak istemiyorum."

Langley başını salladı ve koltuğuna yaslandı. Kırmızı tabanlı topuklu ayakkabısını masanın üzerine koydu, yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. "Akıllıca düşünmüşsün," dedi, bir bacağı diğerinin üzerine attı. "Ama en iyi niyetler falan." Omuz silkti, sonra Persephone'ye baktı.

"Evet," dedi Persephone. "Eğer bir şey olursa, bize gelebilirsiniz. Anlayışla karşılayacağız."

İkisine gülümsedim ve bunun ikna edici olmasını umdum. "Teşekkür ederim," dedim, sandalyemden kalkarak. "Maç sonrası hayran etkinliği için hazırlanmam lazım."

"İyi şanslar!" Langley, ofisinin kapısını arkamdan kapatırken seslendi.

Bana etkinlik için mi, yoksa Zolotov/Sterling kardeşler meselesi için mi şans dilediğini anlayamadım. Her halükarda, sanki çok ince bir buzun üzerine basmışım gibi hissettim, tek bir yanlış adımla kırılabilirdi.

* * *

"NEREYE GİDİYORSUN?" Caspian, ağzında tarçınlı akçaağaçlı çöreklerle konuştu. Caz'a en sevdiği tatlıyı yaptığımı söyledikten sonra, o ve Maxim neredeyse anında daireme gelmişlerdi.

Maxim üçüncü çöreğini bitirirken, ben çantamı almak için mutfağın önünden geçiyordum. Mutfak tezgahına yaslanmış dururken ayağa kalktı, kaba saba adamlar çörekleri sıcak fırın tepsisinden direkt yiyorlardı. Bana kaşlarını kaldırdı ve kıyafetimi inceleme şekli yüzünden yanaklarım kızardı.

"Dışarı," dedim, ikisine de omuz silktilim.

Maxim gözlerini kısarak, her zamanki sert dudaklarını hafifçe büzüştürdü. "Sıcak bir randevun mu var?" diye sordu ve normal alaycı ses tonu neredeyse... neydi? Endişe mi? Caz onu, *Londra'yı ne pahasına olursa olsun korumak* konusunda tamamen tuzağa mı düşürmüştü? Forması ve şu anda bana bakışları...

Hayır. O konuya girmeyeceğim. Maxim Zolotov'un bana o şekilde ilgi duyması imkansızdı. Langley ve Persephone'nin yorumlarını kafama çok fazla takıyordum. Ve eğer haklılarsa... eğer Maxim bana ilgi duyuyorsa, arkadaşlığımız mahvolacak olması fikrini hiç sevmiyordum. Çünkü onu bir arkadaş olarak çok seviyordum, ama daha fazlasına ilgim yoktu.

"Seni ilgilendirmez," dedim biraz şakacı bir şekilde, Jansen ve benim birkaç hafta önce aynı tartışmayı yaptığımızı düşünerek.

Onu bir saatten az bir süre sonra göreceğimi bilmek kalbimi biraz hoplattı. Bunun bir randevu olmadığını biliyordum, ama bu, bu gece görünüşüme biraz daha özen göstermediğim anlamına gelmiyordu. Onun öpücüğü günün her saniyesinde, geceleri ise daha da fazla zihnimi meşgul ederken, özelliklerimi öne çıkarmamın bir zararı olacağını düşünmedim. Vücudumun hatlarını saran şık siyah kalem pantolon ve belki de hayatımda hiç giymediğim kadar dekolte gösteren hafif beyaz ipek bluz. Savannah'ın önerisiydi ve bu seferlik onu dinlemeye karar verdim. Genelde daha rahat kıyafetler giyerdim, bir erkeğin dikkatini çekmeyi hiç düşünmezdim.

Ama Jansen?

O öpücük, sırtışı, beni sinir edip aynı anda güldürme şekli? Onun beni *görmesini* istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Randevun mu var?" Caz kapıya doğru yürürken, arkasında tarçınlı çörek kırıntıları bırakıyordu. İç geçirdim ama dağınıklığı görmezden geldim.

"Evet," dedim, ses tonum tamamen

alaycıydı. "Kiminle?"

"Birkaç erkekle," dedim. "Onları tanımıyorsun. Hepsi futbolcu."

Maxim bir homurtuyu bastırdı ve sanırım bu, onun gülmeye yaklaştığını ilk kez gördüğüm andı.

Caz ise hiç eğlenmiyordu. "London..."

"Kes şunu, ağabey," diye sözünü kestim ve göğsüne hafifçe vurdum. "Şaka yaptığımı biliyorsun." Kapıya uzandım ve omuzlarının gevşemesine gözlerimi devirdim. "Aslında hokey oyuncularını," diye bağırdım ve kapıdan dışarı çıktım.

Caspian'ın onaylamayan homurtusu kapalı kapıdan duyuldu ve onun bu kadar kolay sinirlenmesine gülmeden edemedim. Bana layık olduğunu düşündüğü erkeklerle çıkmadığım için her zaman beni öldürmekle tehdit etmesinin cezası buydu. Bu erkekler, Yunan tanrısı ile parlak vampir arasında bir yerdeydi. Zayıf ve çaresiz küçük kız kardeşini koruyup kollayabilecek imkansız bir kahraman.

Açıkçası, beni en lezzetli şekilde parçalara ayıracak bir düşmüş melek tercih ederdim, ama belki de paranormal aşk romanlarını fazla okumuşumdur.

Kafamda hayallerle, Sterling'in buluşmamızı önerdiği yere doğru yola çıktım, onu yakında göreceğimi bilmek kalbimi hızla çarptırıyordu. Onun planladığı şeyin ne olduğu konusunda duyduğum heyecanı ve hafif korkuyu inkar edemezdim.

Tabii ki ondan korkmuyordum. Ama korku kendisinden. Panik. Kapalı bir ortamda kaldığımda ciğerlerimi ve zihnimi saran buz gibi soğukluk.

Ve tüm bunların altında, muhtemelen korkumdan daha güçlü olabilecek bir şey vardı.

Arzu.

Korkunç derecede garip ve tek seferlik cinsel deneyimimden sonra, asla sorun yaşamayacağımı düşündüğüm bir şey. O on dakikayı düşünmek bile vücudumu soğuk bir titreme sardı.

Kafamı salladım, o anıyı zihnimden uzaklaştırdım ve o arzunun karnımın derinliklerinde yayılmasına izin verdim. Yani, kimse beni suçlayamazdı, değil mi? Jansen Sterling tek başına bile çok çekiciydi — tüm savunmamı aşan o ezici mavi

gözleri, sert kasları, kolunda, göğsünde, boynunda bulunan boş mürekkeple yapılmış dövmeleer. Tanrım, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu bilmesem bile, kim onu istemezdi *ki*?

Ama ben nasıl bir his olduğunu biliyordum — ateş, kıvılcımlar ve mantıklı düşüncemin ötesine geçen, dönen bir arzu. Öpücüğü, yaklaşan korkunç bir panik atak hissini hafifletecek kadar güçlüydü. Bunlardan yeterince yaşamıştım ki, farklı şiddet seviyelerini biliyordum — bazıları terapistimin bana öğrettiği denenmiş ve doğru nefes alma teknikleriyle kendi başıma halledebiliyordum. Diğerlerinde ise, etrafımı saran siyah duvarlar dışında hiçbir şey göremediğimde, terapistimin bana reçete ettiğı haplardan birini almam gerekiyordu. İlaçlar, sorunu düşünmek için zihnimi yeterince sakinleştirmek için yaklaşık yirmi dakika sürüyordu, ama bu, kör bir paniğın içine çökmekten, zihnimde asla kurtulamayacağım, asla hayatta kalamayacağım diye fısıldayan buz gibi seslerden çok daha iyiydi. Panik ve dehşetin asla bitmeyeceğinden.

Asansörde neredeyse *o* noktaya gelmiştim. Ama...

gelmedim.

Bu Jansen miydi? Bana yardımcı olan sihirli bir yatıştırıcı etkisi mi vardı? Yoksa sadece korkuyu yönetme konusunda daha iyi hale mi gelmiştim?

Jansen'in dışarıda durduğu sinemaya doğru yürürken bile kesin bir cevabım yoktu.

Kahretsin, çok yakışıklı görünüyordu. Koyu renkli kot pantolon, iri ve güçlü bacaklarını sarıyordu ve dar siyah tişört göğsüne yapışmış, altında ne olduğunu hayal etmeye çok az yer bırakıyordu. Elbette, antrenmanlardan önce ve sonra, spor salonundan tişörsüz çıktığı zamanlarda onu birkaç kez görmüştüm, ama cildinin nasıl olduğunu bilmiyordum. Altındaki kasların nasıl olduğunu. Dövmelerinin ne anlama geldiğini ya da arkasındaki anlamı.

Ve ben bilmek *istedim*.

Bu, beni götüreceğı yer kadar korkutucuydu. Önünde durduğumda,

"Çok güzelsin" dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ama omuz silktim. "Madem böyle öleceğim, en azından güzel görünsem iyi olur diye düşündüm."

Jansen gülerek başını salladı. "Sinema salonları senin için o kadar zor mu?" diye sordu ve kapıyı benim için açtı. Başımı salladım ve onu takip ederek içeri girdim. Bilet gişesinin önünden geçip, gişede duran genç çocuğa el salladıktan sonra uzun sinema salonuna doğru ilerledi. "Bu kadar açık bir alan olduğu için o kadar da kötü olmayacağını düşündüm," dedi ve sinema salonunun kapısını benim için açtı.

Omurgamdan bir ürperti geçti ve göğsüm sıkıştı.

*Pencereler
yoktu.*

*Sadece iki çıkış
vardı.*

Yüzlerce insan panik halimi izlemeye gelmişti...

"Hey," dedi, hızla akan düşüncelerimi keserek. Benim alanıma girdi, ta ki görebildiğim, koklayabildiğim ve *hissedebildiğim* tek şey o olana kadar. Yanaklarımı nazikçe avuçlayarak gözlerime baktı. "Boş," dedi. "Kalabalıkların sorun olmadığını söylediğini biliyorum, ama bunun daha kolay olacağını düşündüm."

Kaşlarımı kaldırdım, onun narin dokunuşuna yaslandım. Bu kadar güçlü biri nasıl bu kadar... hassas olabilirdi? Sıcak bir titreme buzu eritti. "Boş mu?"

Jansen başını salladı ve ellerini yüzümden çekti. Temasın kesilmesine neredeyse inleyecektim, ama o elini uzatarak benim tutmamı bekledi.

Bir jest.

Seçim benim. Eğer gerçekten gitmek istemeseydim, beni oraya zorla götürmezdi. Tıpkı lunaparkta olduğu gibi. Bana yardım etmek, rehberlik etmek, destek olmak için buradaydı.

Derin bir nefes aldım ve paniğin yarısı, buna tanık olanların bunu anlamamış olmalarından kaynaklandığını düşündüm. Anlayamadılar ya da anlamak istemediler. Jansen, benim kontrol edemediğim bu durumu bilmekle kalmamış, bana destek olmak için zaman ayırmış ve özen göstermişti. Bu, yapacağımız şeyden tamamen farklı bir nedenden dolayı dizlerimin titremesine yetti.

"En son ne zaman film izledin?" diye sordu, ben onun elini tutarken.

Bizi karanlık sinema salonuna götürdü ve ben derin bir nefes aldım. Salonun tüm koltukları boştu. Tıpkı onun dediği gibi. "Evde sürekli internetten izliyorum," diye cevap verdim, boş ve penceresiz salonu gözlerimle tararken gözlerimi kocaman açtım. "Sinemanın tamamını kiraladın mı?"

"Tabii ki kiraladım," diye cevapladı, sanki bu dünyanın en bariz çözümüyümüş gibi. Ön sıradaki birkaç koltuğu işaret etti; her iki çıkışa da yakın, yerden yüksek koltuklardı. Tanrım, sırf bu jesti için ona biraz aşık olmuş olabilirdim.

Ama yapamazdım. Çünkü bu... bu bir randevu değildi. Bu, kariyerlerimizi geliştirmek için karşılıklı bir anlaşma yapan iki iş arkadaşıydı. O, Reapers'a döndüğü ilk sezonunda işbirliği yaptı ve imajını iyileştirdi, ben de Langley'den ilk büyük görevimi başarıyla tamamladım. Kazan-kazan.

Bazen yoğun ve zorlu durumlarda öpüşen iş arkadaşları. Ve eminim ki bu öpücük, Jansen Sterling için hayatının sıradan bir günüydü, ama benim için? İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi uyandırmıştı. Her şeyi tüketen bir açlık. Kendimi sakinleştiremediğim, karıncalanan bir acı.

"En son ne zaman?" diye sordu tekrar, ben yanındaki deri koltuğa yerleşirken. Dev ekran canlandı ve odayı yaklaşan etkinliklerle aydınlattı.

"On altı yaşındayken," dedim, ellerimi ovuşturarak. Kalın, karanlık duvarları düşünmemeye zorladım kendimi. Dışarıdaki havanın eksikliğini. Burada bir kalabalık olsaydı, dışarı çıkmanın ne kadar zor olacağını.

"Klostrofobi daha küçük yaşlarda başlar sanıyordum?"

"Öyleydi," dedim, o anıyı onunla tekrar yaşamak istemiyordum. "Ama o zamanlar lisedeki erkek arkadaşım bunu ciddiye almadı. Bilgisi vardı, ama bunun bana ne kadar zor geldiğini gerçekten anlayacak kadar değildi." İç geçirdim. "Bana bir sürprizi olduğunu söyledi ve sinemaya gittiğimizde şok oldum. Panikledim, ama o beni zorla içeri soktu. Bir sürü arkadaşı oradaydı ve ben olay çıkarmak istemedim, o da beni içeri çekti, en üst sıraya oturmamı sağladı ve..." Bu anı hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Oradan kaçmak zorunda kaldığım, kaçarken merdivenlerden düşmek üzere olduğum anı hatırladım. Dışarıda, binanın tuğla duvarına yaslanarak oturduğum, gözyaşlarım yüzümden akarken vücudumun titremesini durdurmaya çalışıp başaramadığım an. "Filmi pek izleyemedim," dedim.

Sterling'in gözleri benimkilere baktığında samimi görünüyordu. "İstediğin zaman gidebiliriz," dedi ve ben başımı salladım.

Bunu biliyordum.

Nedense, Sterling'in eski sevgilimin yaptığı gibi beni zorlamayacağını biliyordum.

"Zaten oldukça iyi gidiyorsun gibi görünüyor," diye ekledi, dudaklarında o sırıtışla. "Fragmanlar bitti ve sen tamamen sakın görünüyorsun."

Ben gülerek, ellerimi tekrar sıkmak yerine kolçaklara bastırdım. Sakin olmaktan uzaktım, ama otobanda saldırıya geçecek kadar da gergin değildim.

Küçük adımlar.

Ve Jansen yanımda olduğu için? Orası o kadar da yalnız ve karanlık bir yer gibi gelmedi.

Film başladıktan otuz dakika sonra konsantre olamadım. Dizim hafifçe sallanıyordu ve pozisyonumu bir düzine kez değiştirdim. Film kötü değildi, aslında çok ilginçti, oyunculuklar harikaydı ve konusu da sıkıydı. Beni rahatsız eden karanlık duvarlar da değildi.

Sorun Jansen'dı.

Gülüştü, pazılarının koluma değmesi, ya da uyluğunun hafifçe benimkine baskı yapması. Tanrım, sanki liseye geri *dönmüşüm*, beni güldüren yakışıklı sporcuya aşık olmuşum gibiydim. Düşüncelerim o kadar hızlı akıyordu ki. Sinemanın bana hissettirdikleriyle, *onun* bana hissettirdikleriyle. İki duygu, beni çılgılık atmaya zorlayan bir savaşta çarpışıyordu.

Sinemanın boş olması, zihnime girmeye çalışan karanlık düşünceleri kontrol etmeme çok yardımcı oldu. Hafifçe kapana kısılmış hissettim, ama bu odadan çıkabileceğimi *biliyordum* çünkü kapıya koşarken kimse yoluma çıkmayacaktı. Bu tek başına filmi keyifle izlemem için yeterince rahatlamamı sağlamalıydı, ama Jansen her hareket ettiğinde, güldüğünde veya nefes aldığı anda kokusunu alıyordum, kazara dokunduğunda elektriksel bir çatırtı hissediyordum ve içimden taklalar atıyordum.

Onun öpücüğü o kadar çok tekrarlandı ki, kısa sürede ekranda neler olduğunu takip edemez oldum.

Ve ben... umursamadım.

İstiyordum.

Onu dokunmadan nefes alamayacak kadar, tam anlamıyla *istedim*.

Bu his o kadar yeni ve heyecan vericiydi ki, düzgün düşünemiyordum. Yapmamam gereken, yapamayacağımız tüm nedenleri kendime hatırlatamıyordum...

"İyi misin, London?" Sterling kulağıma fısıldadı. Boynumun derisinde sıcak bir ürperti hissettim.

Başımı çevirdim, gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim, gözlerim onun dudaklarından gözlerine, sonra tekrar dudaklarına kaydı. Tanrım, koltuğumda resmen kıvranıyordum.

Bana doğru eğildi, tüm dikkati artık bende idi. "Gidebiliriz," dedi. "Sen söyle." Güçlü, sıcak ellerini nazikçe ön kollarımın üzerine koydu, bu hareket hem rahatlatıcı hem de aynı anda heyecan vericiydi.

Tıpkı. *Onun* gibi.

"Londra?" diye sordu, ben bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırdı. Mavi bakışlarının arkasında bir şey çatırdadı, yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu, vücudumun ona doğru döndüğünü, onun ani yakınlığına karşı geri çekilmediğimi fark ettiğinde bir tür farkındalık. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi, sesi vücuduma etki eden ciddi bir ton aldı.

Evet.

Daha fazlasını istedim.

Bir anda, vücudumdaki davul *gibi* çalan, çarpan, nabız gibi *atan ihtiyaca* teslim oldum — mantıklı zihnimin yalvarışlarını görmezden gelerek ve sadece... *var olarak*.

Ellerim boynuna uçtu ve ağzını ağzıma çektim. O da isteyerek geldi, temastan göğsünde düşük bir homurtu yankılandı. Gömleğini yumrukladım, dudaklarımı dudaklarına bastırırken onu bana yakın tuttum, hiçbir şeyi geri çekmedim.

Ve o, aramızdaki kol dayanağını geri çektiğinde? Bana doğru çekmek için kolunu belime doladığında?

Yıldızlar gördüm.

7
STERLING

Kahretsin, London beni öpüyordu. Koltuklarımız arasındaki kol dayanağını yukarı ittim, sonra kalçalarını kavradım ve çekerek onu kucağıma aldım, böylece ona daha yakın olabilecektim.

Bu kadın söz konusu olduğunda, *yeterince yakın olmak* diye bir şey yoktu. Dilimi, parmaklarımı, penisimi onun vücudunun derinliklerine sokabileceğimi ve ruhuna ulaşana kadar tatmin olmayacağımı hissediyordum.

Dilim ağzının tatlı boşluğunun derinliklerine daldığında o nefesini tuttu ve dizini uyluklarımın üzerine atarak bacaklarını bana doladı.

Evet, lanet olsun. Eğlence parkına gitmemizin üzerinden bir hafta geçmişti ve o zamandan beri bu anı hayal ediyordum. Korkmuş ya da panik atak geçirmiyordu. Dikkatini başka yöne çekmek ya da dikkatini dağıtmak istemiyordu.

Beni öpmek istediği için öpmüştü ve kucağıma yerleşip kalçalarını benimkilerin üzerinde sallaması bir göstergeyse, o da benim kadar bu işin içindeydi.

Ellerimi uzun, ipeksi saçlarına geçirip başını okşadım, sonra nefesini kesene kadar öptüm, dilimi onun diline sürttüm. Tadı hatırladığım kadar tatlıydı, aynı derecede bağımlılık yapıcıydı ve ben ona bağlanmışım.

"London," diye inledim dudaklarına.

"Seni öpmek çok hoşuma gidiyor," diye itiraf etti aceleyle fısıldayarak, sonra alt dudağımı emdi ve kollarını boynuma doladı.

Kahretsin, bu *çok iyi* geldi.

İkimiz de nefes nefese kalana kadar onu sert ve uzun bir şekilde öptüm. "Sana dokunmak için ne kadar can attığımı bilemezsin."

"O zaman ellerini üzerime koy." Saçımı çekerek ağzımı tekrar ağzına doğru çekti ve ben de isteyerek onu takip ettim, ağzına daldım ve kendimi bir derece daha bıraktım.

Dudaklarımı boynuna değdirdiğimde nefesini tuttu ve bu ses doğrudan sikime gitti, onun yanında her zaman yarı sert olan sikimi tamamen, acı verecek kadar sert hale getirdi. Boğazını ve köprücük kemiğini öptüm, bluzunun kumaşını kenara iterek ağzımla tenini taparcasına öpebildim.

Kalçaları tekrar benimkine sürtündü, bu zevk beni inlemeye zorladı, bir elimle belini kavradım, diğer elimle saçlarını çektim ve o muhteşem boynunu daha da ortaya çıkardım.

"Bana ne yapıyorsun?" Boynunun omuzlarıyla birleştiği küçük bölgedeki derisini emdiğimde inledi.

"Sana ne yapıyormuşum gibi geliyor, London?" Elim kalçasının kıvrımına kaydı.

"Beni çıldırtıyorsun." Saçımı daha sıkı kavradı. "Bana hissettirdiğin şey..."

"Ne?" Sesi kesildiğinde sordum.

Etrafımızdaki ışıklar büyük ekrandaki hareketlerle titrerken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Sinema salonu bir kriz tetikleyebilir diye onu güldürmek için bir romantik komedi seçmişim, ama ona o kadar odaklanmışım ki hikayeye hiç dikkat edemedim. Zaten şu anda benim için önemli olan her şey kollarımdaydı.

Alt dudağını ısırды, ben de eğilip onu emdim.

"Sana ne hissettiriyorum?" diye tekrar sordum, kalçalarını kavrayıp onu kendime yaklaştırdım.

Benim aletim onun pantolonunun dikişine değdiğinde, o temasla nefesini içine çekti. Neyse ki etek giymemişti. Pantolonu, benim aletim tehdit ettiği gibi kotumun kumaşını delip geçerse diye bize bir bariyer daha sağladı.

"İhtiyaç duyulan," diye fısıldadı. "Seksi. Pervasız." Bakışları dudaklarıma düştü. "Hiç pervasız biri olmadım Jansen, ama yemin ederim, tüm sağduyumu öpüşünle yok ediyorsun."

"Pervasız, ha?" Gülümsedim. Londra ve pervasız, asla bir araya getirmeyeceğim iki kelimeydi, ama ben tamamen buna katılıyordum.

O başını salladı ve sonra tekrar öpüşmeye başladık, öncekinden daha ateşli ve daha derin. Bu öpüşmede bir aciliyet, bir çaresizlik vardı, çünkü açıkça cinsel bir alışverişe dönüşmüştü. Ellerini gömleğimin altına soktu ve karın kaslarımın, göğüs kaslarımın hatlarını izledi, parmakları kelebek kanatlarının öpücüğünden daha yumuşaktı.

"Siktir, London," diye homurdandım. Ellerinin tenimde hissettiğim dokunuşu, kalbimin atışını hızlandırdı. "Ne istediğini söyle." Bu bir rıza meselesi miydi? Kesinlikle. Ama lanet olsun, o kibar küçük ağzın kirli şeyler söylemesini duymak istemiyordum.

"Ben..." Yutkundum. "Bana dokunmanı istiyorum."

"İyi, çünkü ben de sana dokunmak istiyorum." Onu tekrar öptüm, sonra elimi göğsünün şişkinliğine kaldırdım, o muhteşem tepeciği avucumla kavradım ve nazikçe sıktım. "Böyle mi?"

"Tanrım, evet." Bana doğru sallandı, göğsünü elime ve uyluklarını benim sikime doğru itti.

Aramızdaki kumaş katmanlarının arasından onun ne kadar ateşli olduğunu hissedince penisim sıçradı. *Sakin ol. Onu sinemada sikmeyeceksin.*

Londra daha iyisini hak ediyordu — tabii benimle oraya gitmek istiyorsa. Mumlar, güller ve lanet olası bir yatak hak ediyordu. Yine de burada, bluzunun ilk düğmesini, sonra ikinci düğmesini açarken kalçalarını benimkilerin üzerinde sallıyordu.

Elim bluzunun içine, sonra sütyeninin içine girerken, onunla aramızda hiçbir şey kalmayana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. O başını salladı, sonra ben tomurcuğu çimdikleyip yuvarlarken inledi.

"Siktir, tadını almak istiyorum," diye inledim, boynunu öpmek için eğildim. Bu tiyatroda ona dokunmak bir şeydi, ama içeri girebilecek herhangi birine onun tenini gösterme şansım yoktu. *Benim.*

"Jansen," diye inledi, kalçaları daha hızlı sallanıyordu. "Beni ateşe veriyorsun. İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Kalçaları benimkilerin üzerine kaydı, vücudu bana tam olarak neye ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

"Neye ihtiyacın var?" Göğüs ucunu çimdikledim ve o çığlık attı, sesi filmin sesi tarafından yutuldu.

"Daha fazla." Başımın arkasını kavradı ve göğsüne doğru çekti.

Siktir et. Dikkatli olduğum sürece bluzu onu örtmeye devam edebilirdi. Göğsünü sütyeninden çıkardım, sonra gömleğinin açıklığını açtım ve dudaklarımın arasında inci gibi parlayan meme ucunu emdim.

"Jansen!" Beni teşvik etti, başımı tutarken dilim sert, şişmiş meme ucunu sertçe yaladı, tatlı okşamalarla sert emmeler arasında gidip geldi.

Ben bir göğsünü, sonra diğerini emdiğimde, kalbimin atışına uyumlu olarak sikim zıpladı ve nabız gibi attı, ta ki göğüsleri ellerimde ağırlaşp şişene kadar. Sadece dokunarak beni bu kadar tahrik edebiliyorsa, onu altımda tuttuğumda ne olacaktı? Onu bir sunum gibi altımda uzanmış halde gördüğümde ne olacaktı?

O, ihtiyacı olan sürtünmeyi arayarak benim sikime sürtündü ve ben ona doğru ittiğimde inledi. "Tekrar," diye talep etti.

Kalçalarımı salladım ve o inledi.

"Beni öldüreceksin," diye inledim, dişlerimle meme ucunu test ederek.

"Böyle hissedebileceğini bilmiyordum." Yüzümü avuçladı ve ben de o muhteşem gözlerine bakabilmek için göğsünü bıraktım. Gözleri şehvetle parlıyordu, ama aynı zamanda bir hayret ifadesi de vardı.

"Ne gibi?" Onun kıcını avuçladım ve sıktım.

"Bana dokunmazsan ölecekmişim gibi. Hiç kimseyi bu kadar istememiştim." Kalçalarını döndürdü ve neredeyse yıldızlar gördüm. Lanet olsun, bu kadın benim sikime dokunmadan bile beni boşaltacaktı.

"Sana dokunuyorum," dedim ve onu öptüm, ellerimi kalçalarına kaydardım.

"Buraya." Bileğimden birini kavradı ve parmaklarımı lanet olası bacaklarının arasına koydu.

"London. Tanrım,
bebeğim." "Lütfen,"
diye yalvardı.

Bu yalvarış, şövalyelik duygumdan geriye kalan her şeyi yok etti. Eğer ona dokunmamı istiyorsa, *tabii ki evet*. En azından birimiz rahatlayabilirdi.

Pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim, o da cesaret verici bir şekilde başını sallayarak alnını alnıma dayadı. Sonra onu ateşli, ıslak bir öpücükle öptüm ve parmaklarımı sıkı karnının pürüzsüz derisine kaydardım, külotunun ipeksi bariyerini geçip onun yakıcı sıcaklığına ulaştım.

"*Siktir*, bebeğim. Sırılsıklamsın." Parmaklarımı kapladı, ben onun girişine daldığımda, hepsi sıcak ve kaygandı.

O inleyerek ellerini omuzlarıma dayadı ve keskin küçük tırnaklarıyla kazıdı. Daha sert tutmasını, iz bırakmasını istedim, böylece bu sinemadan çıktığımızda bunun gerçekten olduğunu ve sadece başka bir rüyada olmadığını bilecektim.

Onu girişinden klitorisine kadar okşadım, iki parmağımla o küçük sinir demetinin üzerinde dairesel hareketler yaptım.

İnlemesi, bir sonraki ay boyunca fantezilerimi beslemeye yetecek kadar yeterliydi. O kadar inanılmaz derecede duyarlıydı, ihtiyaçları ve istekleri konusunda o kadar dürüsttü ki, onu memnun etme eyleminde kendimi kaybettim. Yatak odası söz konusu olduğunda her zaman karşılıklı zevk almayı önemsemişimdir, ama hiç bu kadar odaklanmış, birini tatmin etmek için bu kadar istekli olmamıştım.

Tüm vücudum, onun parçalanmasını görmek, onu o sınıra götüren ve onu o sınırın ötesine iten kişi olmak ihtiyacıyla yanıyordu.

Parmaklarımla klitorisini okşadım, etini okşadım ve tahrik ettim, sonra girişine kaydardım ve iki parmağımı içine soktum. Beni sıkıca kavradığında öpücüğüm onun ılgılığını yuttu.

O kadar sıkıydı ki, ben onu okşarken parmaklarımı mengene gibi sıktı, ben de aynı ritimle dilimle ağzını sikiyordum, yavaş ve derin. O benim elimi sürerken uylukları bacaklarımin etrafında gerildi ve ben avucumun içini klitorisine sertçe bastırdım, o da ona sürtündü.

"Jansen!" Kasları kilitlenip titremeye başlayınca, nefes nefese öpüşmeyi bıraktı.

"Böyle çok güzelsin," diye fısıldadım. "Parmaklarımin arasında çok sıcak ve sıkısn, London. Benim için gel." Parmaklarımı hafifçe içe doğru kıvırdım ve daha hızlı ittim, onu orgazmın doruklarına ulaştırdım.

Çılgılık attı, ama ben onu tekrar tekrar boşalırken bir öpücükle susturdum. Onu okşayarak yavaşça sakinleştirdim, ta ki son bir kez titreyip bana yaslanana kadar.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı boynuma, parmaklarımı onun sıcak amından çıkardığımda son kelime boğuk çıktı.

"Daha önce hiç orgazm olmadın mı?" diye alay ettim, parmaklarım hafifçe titreyerek pantolonunu ilikleyip fermuarını çektim. Kahretsin, berbat durumdaydım. Kalbim deli gibi atıyordu ve nefesim sanki maraton koşmuşum gibi ses çıkarıyordu.

Kendine hakim ol, Sterling.

"Erkeklerle hiç olmadı," diye mırıldandı, sonra başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, kızlarla da olmadı. Tabii ki bunu yapan kızlarda bir sorun yok. Ben sadece erkekleri tercih ediyorum. Yani, *seni* tercih ediyorum."

Gülümsedim ve başparmağımla dudaklarını okşadım.

"Hiç mi?" Bu nasıl mümkün olabilirdi? London, trafiği durduracak kadar güzel, zeki ve okşanmak için yalvaran bir vücuda sahipti.

"Hiç." Yavaşça başını salladı.

"Cidden mi?" Sormak zorundaydım. London'ı eline geçiren birinin, onun vücudunu tahrik eden şeyin ne olduğunu bulmak için saatlerce uğraşmayacağını hayal edemiyordum.

"Çıktığım oldu... Rahibe falan değilim ama hiç öyle bir şey *istemedim*." Kollarını boynuma doladı. "Ama seni asansörde istedim. Muhtemelen beni duvara itebilirdin ve ben de merdiven gibi sana tırmanırdım." Kaşları kalktı.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "O zaman mükemmel bir uyum içinde olurduk. Ama adamlar kapıyı açtıklarında durum pek de iyi görünmezdi herhalde."

O gülerek saçlarımın uçlarını parmaklarıyla okşadı.

Onu tekrar tekrar orgazm olmasını hissetme düşüncesi aklımı başımdan aldı. Bir dahaki sefere bunu dilim ve dudaklarımla yapacaktım ve eğer kendini kısıtlanmış hissetmek onu çok korkutursa, bütün gece yüzümün üzerinde gezinebilirdi. Sikim de aynı fikirdeydi.

"Ne?" diye sordu yumuşak bir sesle, kafası karışmış gibi hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı.

"Oh, hiçbir şey. Sadece seni orgazma ulaştırmak için farklı yöntemler planlıyorum." Ağzımdan sonra, o hazır olduğunda sikimi kullanacaktım. Onunla bütün gece birlikte olsaydım, onu kaç kez orgazma ulaştırabilirdim?

O tepki veremedi, jeneriği akmaya başladı ve sinemada ışıklar yandı.

"Um. Filmi beğendin mi?" diye sordu, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyordu.

"Hayatımın en iyi filmi." Öyleydi.

* * *

Ertesi gece Anaheim'ı evimizde ağırladık ve dört-üçlük bir galibiyet aldık. Maçın çoğunu kalede geçirdim ve soyunma odasına giderken ter vücudumdan akıyordu.

Kapıdan geçerken tezahüratların sesi azaldı, ama takım arkadaşlarım da aynı şekilde yüksek sesle kutlama yapıyordu.

"Harikaydın!" Briggs, dolaplarımızın önündeki bankta otururken sırtıma bir şaplak attı.

"Üçüncü periyotta beni kurtardın. İki saniye boyunca puck'ı gözden kaybettim," diye itiraf ettim. O adam savunma tanrısıydı.

"Sadece işimi yapıyorum." Her zamanki gibi omuz silkti. Draftın ilk turunda üçüncü sırada seçilmiş olabilir, ama son derece alçakgönüllüydü.

Foster ise odanın diğer ucundaki koltuğuna otururken sırtarak gülümsüyordu. Onun hızı ve Maxim'in isabetliliği sayesinde iki sayı tahtaya yazılmıştı. Brogan, sanki kişisel bir hakaret almış gibi sessizce ekipmanlarını çıkarıyordu ve üçüncü sayıyı getirmişti.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Maxim, sessizliğin ortasında sesini yükselterek homurdandı. "Eh, kazandık, o yüzden bu kadarı yeterli olmalı," dedi cep telefonuna, sesi yükselirken Rusça'ya geçti. Ben duşa giderken konuşmasını bitirdi ve telefonunu çantasına o kadar sert attı ki, yolculuktan sağ çıkamayacağına bahse girerdim, bana sert bir bakış atarak uğurladı.

Neyse.

Duş alıp giyindim, eşyalarımı kuruması için astım.

"*Scythe'a* gitmek ister misin?" diye sordu Briggs, kafasına bir tişört geçirirken. "Sanırım bazıları oraya gidiyor."

"Bazılarımızın randevusu var," diye araya girdi Maxim, çantasını omzuna asarak. "Ben London'la akşam yemeğine çıkacağım, ama Caz'ı da bize katılmasını istedim." Ağzı, lanet olası suratından yumruklamak istememe neden olan bir sırıtişla kıvrıldı.

O, onun kardeşinin en iyi arkadaşı, diye kendime hatırlattım.

"İyi eğlenceler," dedim, cüzdanımı arka cebime koyarken.

"Bak, ne kadar olgunlaşmışsın," diye fısıldayarak şaka yaptı Briggs.

"Oh, eğleneceğim." Maxim gülümsedi, ama bu kesinlikle dostça bir gülümseme değildi. "Onu kovalamaktan vazgeçtin mi? Onu varsayılan olarak kazandığımı düşünmek istemem."

Kanım kaynadı ve ağzımı kapalı tutmak için çenemi sıkmak zorunda kaldım. London ve ben resmi olarak birlikte değildik. Hatta, ilişkimizi kamuoyuna açıklamama bile izin vermemişti. Aramızdaki şey, ne dersiniz deyin, bize aitti.

"Onu asla kazanamayacaksın." Omuz silktim. "O ikimizin de liginin dışında." Bu dürüstçe söylenen bir gerçek değil miydi?

Maxim alaycı bir şekilde güldü ve soyunma odasından çıktı.

"Foster hala burada olsaydı, o saçmalıkları söylemezdi," diye mırıldandı Briggs. "Hala genetik olarak nasıl bağlantılı olduğunuzu anlayamıyorum."

"Bak," dedi Greene, kolunu Briggs'in omzuna atarak. "Bir erkek bir kadını sevdiğinde..."

"Kapa çeneni," diye bağırdım. "O onu hiç sevmedi." Annem asla "aşk" kelimesini kullanmazdı. Anahtarlarımı alıp Briggs'in yanında soyunma odasından çıktım, koridorda derin bir nefes aldım ve gazetecilerin uzattığı mikrofonları ve sadece bir parça almak isteyen hokey hayranlarının uzattığı elleri geçerek yoluma devam ettim.

London, Persephone ve Langley ile birlikte koridorun sonunda duruyordu.

Gözlerimiz buluştu ve o, gülümsemesini saklamak için alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "İyi oynadı, Sterling. Sen de, Briggs," dedi grubun yanından geçerken.

"Teşekkürler," diye cevapladı, gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümsemeyle.

"Yemekte iyi eğlenceler." Ona el salladım ve boğazıma yükselen mide bulandırıcı kıskançlığı bastırdım. Neredeyse bir haftadır yalnız kalmamıştık. O hep çalışıyordu ya da Foster'la birlikteydi, ben de hep çalışıyordum ya da seyahat ediyordum... Foster'la birlikte.

Her iki durumda da, eline dokunmadan ondan uzaklaşmak fiziksel olarak acı vericiydi, ama başardım.

"Yapma," dedi Briggs, oyuncuların otoparkına girerken. "Neyi yapmayayım?"

Uzaktan kumandamdaki düğmeye basıp arabamın kilidini açtım.

Briggs başını salladı. "Oradaki kimsenin görmediğini mi sanıyorsun? O koridorda gözlerle sevişmenin seviyesi ne kadar yüksekti? Neredeyse prezervatif ihtiyacın olup olmadığını soracaktım.

"Uh." Durdum. *Kahretsin.* Açıkçası, bunu oldukça iyi sakladığımızı düşünmüştüm.

"Bak. Birinin kız kardeşiyle yatmama kuralı boşuna yazılmamış." Ses tonu değişti, sertleşti. "Güven bana. Kızla takım arasında seçim yapman gerekirse, takımı seç. Kızı seçersen, sadece kendini mahvedersin."

Peki o zaman. "Kimseyle yatmıyorum," dedim dürüstçe. "Ve Maxim'e aynı konuşmayı yaptığını kesinlikle duymadım."

Parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Çünkü Maxim'in Foster tarafından dövülmesi ya da alt liglere satılması umurumda değil."

"Sana da bu mu oldu?"

Yüzü ifadesizleşti. "Sadece, yemek yediğin yere sıçma, Reapers seni besliyor, Sterling."

"Anladım." Anladım. Ama umurumda da değildi. Cannon'ın Persephone ile evlendiğini görmüştüm, Axel ve Langley ise evlilik hayatının mutluluğunun resmini çiziyorlardı.

Kapı açıldı ve Foster, London'a kolunu dolayarak dışarı çıktı, Maxim de onları takip ediyordu.

Üçünün arabayla uzaklaşmasını izlerken midemdeki mide bulantısı yanıcı bir şeye dönüştü. O bir kez bile benim yönüme bakmamıştı.

Briggs bana anlamlı bir şekilde baktı ve arabasına bindi.

Hiçbir zaman etiketlere takılan bir adam olmamıştım, ama lanet olsun, London ve benim aramda ne oluyordu?

8
LONDON

Chicago'da sonbaharın keskin havası Charleston'dakinden çok daha soğuktu. Otelin önünde dururken rüzgâr yanaklarıma sertçe vuruyor, onları pembeye çeviriyordu.

Ama soğuğa rağmen, çok ince ceketimin altında cildim terlemişti.

Çünkü Maxim Stolov ve Jansen Sterling, tarihi otelin temiz ve klasik mimarisi muhteşem bir fon oluştururken, zafer sonrası tanıtımlar için poz veriyorlardı.

Fotoğrafçı, kardeşlere maç sonrası kıyafetleriyle poz verdirdi: siyah Reaper spor pantolonları ve beyaz Under Armour uzun kollu tişörtleri. İkisi de yeni duş almıştı, Jansen'in hafif nemli saçları bunu açıkça gösteriyordu. Nasıl üşümediğini anlamadım, ama havadaki soğuktan rahatsız görünmüyordu.

Aslında *hiçbir şeyden* rahatsız görünmüyordu. Onları promosyon için yakaladığım andan itibaren, ensemdeki tüyleri diken diken eden soğuk bir sakinlik sergilemişti. Ezici mavi gözleri normalde duygularla doluydu, ister beni çıldırtmak için şehvetli bir bakış, ister beni güldürmek için alaycı bir flört, ister Maxim ortaya çıktığında hafif bir acı içeren öfke dolu bir bakış olsun.

Ama burada değil.

Kamera önünde değil.

Sözünü tutmuştu; fotoğrafçı onları sırt sırta, kollarını geniş göğüslerinin üzerinde kavuşturarak durdurduğunda bile gözünü bile kırpmamıştı.

Bu anlık fotoğrafta, gerçekten kardeş gibi *görünüyorlardı*. Fiziksel görünüşleri biraz farklı olsa da,

kamera. Deplasman maçını kazandıktan sonra şiddetli, aç ve kendini beğenmiş. Bu fotoğraf çekildikten sonra barda bir içki içecekmiş gibi görünüyordardı —yüz hatları o kadar pürüzsüzdü

ki. İkisi de profesyoneldi.

Ama, Tanrım, daha muhteşem olabilirler miydi? Kaslı vücutları ve keskin gözleri, cildimi kızartan sıcaklığın kaynağıydı — kimsenin görmezden gelemeyeceği kardeşler. Langley, tanıtımların Reaper imajını güçlendireceğini söylerken haklıydı. Maxim ve Sterling'i takdir etmemek, hayran olmamak... *istememek* imkansızdı.

Gözlerim doğal olarak Jansen'e kaydı ve alt dudağımı dişlerimle ısırdım. Sinemada beni öpüp mahvettiğinden bu yana bir hafta geçmesine rağmen, hala onun *tadını alabildiğime* yemin edebilirim. Ve bu sefer... bunun nedeni dikkatimi başka yere vermem gerekmesi değil, *onun olmasıydı*. Onu hala anlayamadığım bir düzeyde ihtiyacım vardı. Aç bir kadın gibi onun öpücüğünü arzuluyordum.

Ve kendime dürüst olursam, hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamı sağlayan sadece onun yakıcı öpücükleri ya da elektrikli dokunuşları değildi.

Onun dinleme şekli, beni gerçekten anlamak için zaman ayırması ve beni yargılamadan saran korku. Onu tokatlamak istememe neden olan bir yorum yaptıktan hemen sonra beni güldürmesi. Bundan *zevk aldım* — aramızdaki itme-çekme, verme-alma. Eğlenceliydi... ve bir erkekle bu kadar eğleneli çok uzun zaman olmuştu.

"Birkaç tane daha," diye seslendi fotoğrafçı ve ben, utanmadan, zar zor kontrol ettiğim salya akıtma seansımdan gözlerimi kııptım. "Şimdi ikiniz bana doğru dönüp, omuz omuza durur musunuz?"

Kardeşler ürkütücü bir şekilde benzer hareketler yaptılar, kaslı vücutları açıkça güçlüydü ama kameraya dönerken aynı zamanda akıcıydılar. Jansen'in gözlerinde, Maxim'e karşı zar zor bastırdığı nefretin altında sakladığı acıyı sık sık yakaladığım bir parça acı belirdi, ama bir göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Göğsüm sıkıştı ve bir kez daha bana neden birbirlerinden nefret ettiklerini anlatmasını diledim. Maxim'e bu konuyu sorabilirdim, Reapers ile sözleşme imzaladığından beri bana karşı giderek daha açık davranmaya başlamıştı. Ama bunu Jansen'den duymak istiyordum.

Onun bakış açısını duymak istedim, ki bu şüphesiz Maxim'in versiyonundan farklı olacaktı. Çünkü aile içi nefret her zaman bu şekilde mi büyür? Anlaşamama, uzlaşamama ve birbirini anlayamama? Aralarında ne olmuştu da, şimdi omuz omuza olmalarına rağmen aralarındaki mesafe bir kanyon haline gelmişti?

Ve lanet olsun, *yardım etmek* istedim. Kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda ondan yayılan gerginliği hafifletmek istedim.

"İkinizden biri gülümseme çekimi yapmak ister mi?" diye sordu fotoğrafçı ve ben gülmeme engel oldum.

Jansen'ın gözleri kaydı, benimkilere kilitlendi ve çok hafif bir sırıtış gösterdi. Asansörden beri beni çılgına çeviren sırıtış... Tamamen kendine güven, seks ve saf *eğlence*. Yanaklarım kızardı ve bacaklarımın arasında yayılan acıyı görmezden gelmek için deli gibi uğraştım.

Sadece. Bir. *Sırıtış*.

O, sanki düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü *hissedebiliyormuş* gibi, kaşlarını hafifçe kaldırdı, ben de başımı salladım. Beni anlamasını istemediğim için, bakışlarımızı kesip Maxim'e baktım.

Onun gözleri de bendeydi, ama dudaklarında alaycı bir sırıtış yoktu. Hayır, Maxim'in ağzı yıkım vaat ediyordu - ona çok yaklaşılmaya cesaret eden herkes için saf, ruhu parçalayan bir yıkım. Yine de, Jansen'inkinden çok daha açık mavi olan gözleri, bana bakarken okunamayan bir şeylerle doluydu. O sessiz bakışın ne anlama geldiğini merak ederek başımı soru işaretiyle eğdim.

Ve sonra göz *kırptı*.

Maxim gerçekten göz kırptı.

Bu o kadar... beklenmedikti ki, dudaklarım açıldı ve içimden gelen kahkaha dışarı çıktı.

Maxim'in gözleri gülümsüyordu, dudakları ise neredeyse

hiçbir şey belli etmiyordu. Peki ya Jansen?

İkimize birden baktı, gözlerinde tam bir acı ifadesiyle, sonra bakışlarını kaçırdı. Çenesindeki kaslar seğirdi ve ben içimden, onun şakacı sırıtışından bu... soğukluğa geçişinden irkildim.

Kaşlarımı çatarak onun bakışlarını yakalamaya çalıştım, ama o bana bakmayı reddetti.

"Hepsi bu kadar, arkadaşlar, teşekkürler," dedi fotoğrafçı ekipmanlarını toplarken. Jansen'in her hareketini takip etmemeye çalışarak, ona ve ekibine teşekkür ettim.

Ki bu onun tersi yöndeydi.

Onu takip etmek isterdim, ama kırmızı kadife ipin diğer tarafında Maxim, Cannon ve Axel ile tanışmak ve selamlaşmak için bekleyen bir sıra hayran vardı.

Cannon ve Axel hayran grubunun yanında sohbet ediyorlardı, benim talimatlar ve malzemelerle onlara gelmemi sabırla bekliyorlardı. Maxim bana doğru aceleyle geldi ve gruba başını salladı.

"Oraya gitmemiz gerekiyor, değil mi?" diye sordu ve ben de başımı salladım. "İyi misin?"

Gözlerimi, otelin beyaz taşına yaslanmış, uzaklara bakan Jansen'den ayırdım.

"Evet," dedim, kanımda öfke dalgası yükseliyordu. Neden soğuk davranıyordu? Beni güldürmek için elinden geleni yapan kardeşine baktığım için mi? *Arkadaşça* bir şekilde? Neden bu bana tiksinti dolu bir bakış kazandırdı? Jansen benden gerçek anlamda bir şey istememişti - elbette, korkularımı yenmeme yardım ediyordu, ama ben de onun kariyerine yardım ediyordum. Bana sahip çıkmak istiyorsa, ki bunu düşünmemem bile gerekirdi, o zaman beni sadece parmaklarıyla tatmin ettikten sonra bunu söylemeliydi. Başka bir adama gülümsememi bekleyip, bana ilkel bir mağara adamı gibi davranmamalıydı.

"Sterling?" diye seslendim, onu bekleyerek ona bu zevki tattırmadım. Maxim yanımda, hayranların olduğu gruba doğru yöneldim.

"Aman Tanrım," dedi kızıl saçlı kız, beni geçip arkama bakarken neredeyse zıplıyordu. "Bu Jansen Sterling. Fotoğraflarında olduğu kadar yakışıklı!" Maxim'e hayranlıkla bakan arkadaşına baktı. "Sterling bekâr, değil mi Alice?"

Hayranlık dolu kız başını salladı. "*Reapers Rocking Roster* grubuna göre, bir ilişkisi yok."

Göğsümün ortasından soğuk bir buz parçası geçti.

Yapma. Kendimi azarladım. Az önce Jansen ve benim, belirlediğimiz şartlar dışında birbirimize hiçbir şey borçlu olmadığımızı içimden haykırmamış mıydım?

Kızıl saçlı kız saçlarını kabarttı, göğsünü dışarı çıkardı ve gözlerini arkamda büyüttü.

Arkamda kimin durduğunu bilmek için dönmeme gerek yoktu, onu orada *hissede biliyordum*. Vücudundan yayılan ısıyı, yanımda olduğunda cildimde hissettiğim o lezzetli elektriksel karıncalanmayı hissedebiliyordum.

"London?" Maxim solumdan sordu, Cannon ve Axel şimdi bize doğru yürüyorlardı. "Keskinler mi?"

Kızlara soğuk bakışlarımı çevirdim ve kendime şu anda kim olduğumu hatırlattım: London Foster, Reapers Maç Günü Etkinlik Koordinatörü.

Jansen Sterling'e aşık olup aynı zamanda onu boğazlamak isteyen London Foster değil. Ve bu hayranlar, yorumları ne olursa olsun, önemliydiler. Reapers'ı seviyorlardı, onları görebilmek için soğukta beklemişlerdi ve ben de lanet olası işimi yapacaktım.

"Tabii ki," dedim, görünmez kariyer şapkamı takarak. Çantamdan bir avuç dolusu keçeli kalem ve vesikalık fotoğrafları çıkardım ve Maxim, Cannon ve Axel'e dağıttım. Sonra keskin bir nefes aldım ve Jansen'e dönerek döndüm. Ya da daha doğrusu göğsüne, çünkü o kadar yakınımda duruyordu. Geri adım attım ve eşyaları ona uzattım.

Gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyordu ve o bakışın altında erimek istedim. Dizlerimin istediği gibi çökmesine izin vermek ve o çok güçlü olduğunu bildiğim kollara düşmek istedim.

Ama kendimi topladım.

Fotoğrafları ve kalemleri benden alırken parmakları benimkilere değse de, o titrek acıya teslim olmadım.

"Teşekkürler," dedi, sesi saf çakıl gibiydi, onları alıp sanki ben bir mobilya parçasıymışım gibi etrafımdan dolaştı. Kesinlikle bir arkadaş ya da *iki* ayrı seferde öpüşerek aklını kaçırdığı bir kadın değildim. Ellerini üzerimde, içimde tuttuğunu söylemeye gerek bile yok.

Muhtemelen onun için ikinci doğasıydı.

Kendi aptallığımdan omuzlarım düştü. Elbette, paylaştığımız öpücükler onun için hayat değiştirici değildi. Neden olsun ki? O, bir süredir NHL yıldızıydı ve tek kelime etmeden kadınlar ayaklarına kapanıyordu. Onların benim için bir anlamı olması, onun için de aynı anlama geldiği anlamına gelmezdi. Ve bunun için *gerçekten* kızgın olamazdım. O istediği her şeyi yaparken, ben de öyle olduğum için.

O zaman neden kendimi bu kadar... berbat hissediyorum?

Kızların onu kazanılacak bir ödölmüş gibi etrafında dolaşmalarına.

Maxim beni güldürdüğünde bana o kadar hayal kırıklığına uğramış gibi baktığı için.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde onu istemem yüzünden.

Her şey içimde birikip gerildi. Kaynamak üzere olan bir tencere su gibi.

Oyuncular ve hayranlardan uzaklaştım, onlar işlerini yaparken ben nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Maxim ilk başlayan olduğu için ilk bitiren de oydu ve binanın girişinde sabırla beklediğim yere doğru yürüdü. "Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Caspian seni beni kontrol etmek için gönderdi, değil mi?" diye sordum, Maxim'e bakarak. Caspian maçtan sonra doğrudan odasına gitmiş, daha sonra yapılacak kutlama için dinlenmeye başlamıştı. Maxim ve Sterling gibi herhangi bir yükümlülüğü yoktu, bu yüzden serbestti.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Maxim başını eğdi.

Ben de başımı salladım. "Çünkü aynı takımda çalıştığımızdan beri Caz'ın beni takip etme takıntısı iki katına çıktı," dedim. Ve onun niyetinin iyi olduğunu biliyordum. Her zaman iyi niyetliydi. Beni fırtına mahzeninde kaybettiği günden beri.

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçti.

"Şey," dedi Maxim, dikkatimi çekerek. "Yaptığım her şey kardeşinin emriyle değil." Yine güldüm, o *"emriyle"* gibi kelimeler kullandığında tepkim serbest ve rahattı. "Yine gülüyor," dedi ve *neredeyse* gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. Neredeyse.

"Ee?" Gülmemi bastırdım. "Bugün alışılmadık derecede komik ve neşelisin. Buna alışkın değilim."

Gözlerinde bir şey parladı, bir saniye boyunca karanlık bir gölge belirdi, sonra kayboldu. "Ben de... neşeli olabilirim," diye itiraz etti, ama bu kelimeyi söylerken neredeyse takılıp düşüyordu. "Bazen."

Ona gülümsedim, Jansen *hala* kızıl saçlıyla konuşurken dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Axel ve Cannon çoktan işlerini bitirip otelin içine girmişlerdi. Ve ben de hayran etkinliğini resmi olarak kapatmadan odamın rahatlığına kaçamazdım.

"Neşeli olmak zorunda değilsin," dedim, kendimi ona odaklamaya zorlayarak. Bu o kadar da zor olmamalıydı; o yakışıklıydı, kardeşimin en iyi arkadaşıydı ve az konuşan, düşünceli bir adam olmasına rağmen, bana birkaç kelime söylemişti.

Ama zordu. Çünkü orada durduğum her saniye, o kadınlar cesurca ipin üzerinden uzanıp Jansen'e dokunmaya devam ettikçe, onları boğazlamak istiyordum. Ve bunu yapmaya ya da düşünmeye hakkım *yoktu*.

"Tam olarak kendin olmakta bir sorun yok," diye devam ettim, ona bakarak. Kardeşlerin ortak bir özelliği vardı: ikisi de çok uzundu. "Promosyonlar sırasında senden ve Sterling'den biraz hoşgörü istedik, biliyorum, ama kendini hissettiğin gibi olmaktan başka bir şey olmaya zorlamamalısın." Bunu bana Savannah öğretmişti. Biraz zamanımı almıştı, ama yavaş yavaş kendim olmanın sorun olmadığını öğrenmiştim — garip, kariyer odaklı, *kendim*.

Maxim yerinden kıpırdadı, ellerini ceplerine soktu. Gözlerinde uzak bir ifade belirdi, birdenbire benim görmemem gereken uzak bir bakış. "Herkes öyle düşünmüyor," dedi, sesi alçak ve sert. "Bazıları ya mükemmellik ya da hiçbir şey olduğuna inanıyor. Kitleleri memnun etmezsen, değerinin hiçbir önemi kalmaz."

Onu incelerken dudaklarımın köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Maxim'in mükemmel bir örnek olmadığını kim düşünebilirdi ki? O, NHL efsanesiydi, neredeyse hokey kraliyet ailesinden geliyordu. İsteddiği her sponsorluğu, istediği her kadını elde edebilirdi ve ona güvenen sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş çevresi vardı.

Maxim'in Jansen'e laf attığını merak ederek ona bir bakış attım. Ama bu hiç mantıklı gelmedi çünkü Jansen'in görüşleri Maxim'i daha önce hiç ilgilendirmezdi.

Kardeşlerin gizemi daha da derinleşti, ama Jansen kızıl saçlı adamdan uzaklaşıp bizim yönümüze doğru ilerlerken, göğsümde umut alevlendiğı için bunu fark edecek vaktim olmadı.

"Soruma cevap vermedin," dedi Maxim, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

"Ne soruydu?" diye sordum, ona özür diler gibi bir bakış atarak.

"Bu gece ne yapıyorsun?"

Jansen, bizi duyabileceğı mesafeye geldiğinde hızını yavaşlattı.

"Yerel bir bara gidiyoruz," diye devam etti Maxim. "Çıkarken odana uğrayıp seni alayım mı?"

"Ben..." Jansen'in durup dönerek bize doğru, *bana* doğru gelen yolunu değıştirip otelin içine doğru yöneldiğini izlerken kafam karıştı.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Bir içki tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu, ama kardeşim ve arkadaşlarıyla içmek tam olarak bir gece tatili sayılmazdı. "Bu etkinliğı kapatmam gerekiyor," dedim, gülümseyen ve donuk bakışlı hayranları işaret ederek. Onları bu kadar mutlu görmek güzeldi.

Belki kızıl saçlı olan hariç, çünkü arkadaşıyla konuşurken açıkça sinsî görünüyordu.

"Sonra da uyuyacağım galiba," diye devam ettim. "Yine de teklifin için teşekkürler. Eminim sen ve Caz harika vakit geçireceksiniz." Maxim başını salladı ve bir adım geri attı. "Ama fazla abartma," dedim, ona bakarak. "Uçakta akşamdan kalma olmak çok kötüdür."

Gülmek istiyor gibi görüldüğü halde fiziksel olarak yapamadığı zaman yaptığı gibi gözlerini kısarak baktı. "Fikrini değıştirirsen numaram sende var," dedi ve otele doğru döndü.

Kalabalığa doğru koştum, geldikleri için teşekkür ettim ve hepsine iyi dileklerimi ilettim. Çoğu, imzalı fotoğraflarını altın parçaları gibi göğüslerine sıkıca bastırarak dağıldı. Ancak iki hayran, otelden uzaklaşmak yerine *içeri* girdi.

Gece görevimi tamamladıktan sonra onların arkasından gittim. Jansen'in yarattığı gerginlik fırtınasından sonra,

belki bir film kiralayıp kendimi kaptırırdım.

"Aman Tanrım, seni gerçekten odasına mı davet etti?" diye sordu, az önce hayranlıkla bakan arkadaşı, kızıl saçlı arkadaşına, benim de bindiğim asansöre aceleyle girerken.

Oh, beni öldürün.

Heyecanlı ikilinin, iyi ve karşılıklı rıza ile eğlenmek isteyen bekar Reaper'ları bulmanın en kolay yeri olan otel barına gittiğini düşündüm. Ama hayır, işte buradaydılar, zaten küçük olan alanı dolduruyorlardı. Asansörler, korkuma rağmen hayatın bir parçasıydı ve içinde sıfır ıla bir kişi olanlara binmekte gerçekten çok iyiydim. Tek yapmam gereken yirmiye kadar saymaktı ve kapılar açılacaktı.

Ama bu ikisi? Neredeyse alanı boğuyorlardı — sesleri yüksek ve bu tarafta peltek, sanki hayran etkinliğinden önce partiye başlamışlar gibi.

"Beni açıkça davet etmedi," dedi kızıl saçlı kız, elinde spiral şeklinde kıvrılmış bir saç telini çevirerek. "Ama istediğini anlayabiliyordum. Gözlerindeki bakış? Saf şehvetti. Onun odasına *nasıl* gitmem?"

Buz parçaları midemi deldi. On üç saniye sonra kapılar açılacaktı.

"Ama sana oda numarasını vermedi mi?" Hayranlık dolu arkadaşı biraz ayılmaya başladı.

"Hayır."

"O zaman nasıl öğrendin?"

Evet, nasıl olur? Gerçek hayranlar vardı, ama bir de bu vardı... O, önemli bir sınırı aşıyordu.

"Onun konsiyerje içki göndermesini söylediğini duydum," dedi. "Sanki benim duymamı *istemiş* gibiydi."

Tanrım, bu kız hayal görüyordu.

Değil mi?

Kafamın arkasında, Jansen'in hayranıyla bir oyun oynadığını söyleyen şüphelerin belki de Jansen hayranıyla bir oyun oynuyordu.

Ama hayır, bu doğru değildi. Hiç de değil.

Ve bunun nedeni, onun isteyerek fetihlere kapılamaması değil, eğer kızı isteseydi, kesinlikle açık sözlü olup ona söyleyeceği içindi. O doğuştan flörtçüydü, en iyi zamanlarında alaycı, en kötü zamanlarında ise düpedüz alçakgönüllüydü.

Ve sen onun her halini seviyorsun.

Doğru, ama ona bunu söylememe gerek yoktu.

"Eğer senin gelmeden hoşlanmazsa ne yapacaksın?" diye sordu arkadaşım ve kapılar merhametli bir şekilde açıldı.

Kapılardan hızla geçtim, koridordaki havayı içime çektim, gözlerim içgüdüsel olarak koridorun sonundaki büyük pencereyi buldu. Sinirlerim yatıştı, kapıma doğru ilerlerken uzuvlarıma sağlamlık hissi geri döndü.

"Birincisi, nasıl kabul etmez ki?" Kızıl saçlı kız asansörden inerken devam etti. "İkincisi, ilk başta misafirperver davranmazsa, onu beni içeri almaya ikna edebileceğime eminim."

"Bence çok fazla içtik," dedi arkadaşı. "Çünkü cidden, ya kabul etmezse? Ya kapıyı yüzüne kapatırsa?" En azından arkadaşı biraz mantıklı konuşuyordu.

"O zaman bu olayı sosyal medyada yayarım," dedi kızıl saçlı omuz silkerek.

Oh, siktir et bunu...

Topuklarımı döndürdüm, odama doğru gittiğim yönü değiştirdim ve kızların Jansen'in evine doğru gittiği yere doğru neredeyse koşarak gittim.

"Affedersiniz," dedim, kızıl saçlı kız kapıyı çaldığı anda.

Bana bakarken kaşlarını çatı. "Oh," dedi, donuk gözlerinde tanıma ışığı parladı. "Başka fotoğraf falan istemiyoruz. Biz iyiyiz. Gidebilirsin."

Adrenalinimin sakinleşmesi için keskin bir nefes verdim. "Hayır, iyi değilsiniz. Hiç de bile."

Bana öfkeyle bakarken dudakları O şeklinde açıldı. Arkadaşı onu gitmesi için kolundan çekti. Kapının arkasından ayak sesleri geldi.

"Sana tek bir şans vereceğim," dedim, tam da kapı kolunun tıklandığını duyduğum anda. "Git. Biraz haysiyetle bu otelden çık."

Elini beline koydu. "Ya gitmezsem?"

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Jansen orada duruyordu, gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu.

"Güvenliği çağırıp seni buradan dışarı çıkaracağım."

"Ne için?" diye tersledi.

Jansen'in kollarını göğsünde kavuşturup, yüzünde ne yapacağımı merakla beklediğini gösteren eğlenceli bir ifadeyle durmasını görmezden geldim.

Bunun yerine, kızın yüzüne birkaç santim yaklaşarak öne çıktım. "Eğer seni layık görmezlerse, oyuncularımın birini karalamakla tehdit ettiğin için, ki inan bana, onun durumunda?" Ona bakmadan başımı ona doğru çevirdim. "Sen kesinlikle layık değilsin."

Kız bana şaşkın şaşkın bakarken, arkadaşı hala onu gitmesi için çekiyordu. "Karar senin," dedim ve bekledim.

Jansen'e baktı ve onun bir bakışı, daha önce sahip olduğu tüm kibri yok etti. "Her neyse," diye alay etti, sonra arkadaşının elini itti ve yanımdan geçip gitti.

"Bu konuda sitelerde bir şey duyarsam, seni avlayan sadece *ben* olmayacağım!" diye arkasına seslendim, Langley ve Persephone'nin Jansen hakkında yazmaya çalışacağı her türlü yalanı ortaya çıkarmak için tüm kaynaklarını kullanacaklarını bilerek. "Her yerde gözüm var!"

Kızlar köşedeki asansörlere doğru hızlarını artırdılar, ama kanımdaki adrenalin ellerimin titremesine neden oluyordu.

"Bu, hayatımda gördüğüm en seksi ve en sevimli şey olabilir," dedi Jansen, sesinde sakın bir alaycılık vardı.

Gözlerimi ona çevirdim ve içimdeki bir şey aynı anda gerildi ve gevşedi. Soğukluk hâlâ oradaydı, ama üzerinde bir merak tabakası ve... tanımlayamadığım başka bir şey vardı.

"Sevimli mi?" diye neredeyse tısladım. "O kadın, onu becermezsen adını lekelemeyi planlıyordu." Çöp. Tamamen *çöp*.

Bana kaşlarını kaldırdı ve kapıyı tamamen açmak için sırtını kapıya dayadı. "Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Ona şaşkınlıkla baktım, kadının tehdidine hemen alınmamış olmasına, ya da en azından şaşırmamış olmasına şaşırmıştım.

Nefesim kesildi. Ünlü sporcuların yaşam tarzına yabancı değildim, ama bu o kadar sıradan bir olay mıydı ki artık hiç rahatsız olmuyordu? Tanrım, bununla başa çıkmak ne kadar zor olmalı? Doğru şeyi yapsan bile, medya ve terk edilmiş hayranlar tarafından lanetlenebileceğini sürekli bilmek.

Onu iterek geçtim, tüm bu durum yüzünden hala kanım kaynıyordu. O, arkasında kapıyı kapatarak alaycı bir kahkaha attı.

"Bu gece Maxim'le çıkacağını sanıyordum," dedi, kapıya yaslanarak, gözlerinde eğlence, merak ve... *arzu* parıldıyordu.

Kaşlarımı çattım, kollarımı yatay olarak uzatarak şu anda bulunduğum odayı işaret ettim. "İçkiye ne dersin?"

L ondon başı dik bir şekilde odama girdi ve çantasını komodinin üzerine attı. Kadından dalgalar halinde gerginlik yayılıyordu. Daha iyi bilmesem, buna kıskançlık derdim.

Kapıyı kapattım ve arkama yaslanarak, mini buzdolabını karıştırmak için eğilen onu izlemenin keyfini çıkardım. O popo hakkında şarkılar yazılmayı hak ediyordu ve şu anda seksi bir kütüphaneciyi andıran kalem etekle örtülüydü. Düğmeli bluzu ve kıvrılmış saçları da eklenince, yürüyen, konuşan bir fantezi gibiydi.

"Elma suyu. Portakal suyu," diye mırıldandı, şişeleri iterek. "Su." Başını kaldırdı ve bana doğru sert bir bakış attı. "Sunduğun içecek nerede?"

"Sezon boyunca alkol içtiğimi mi sanıyorsun? Çok tatlısın." Ağzımın köşesi gülümsemeye başladı.

Ağzını birkaç kez açıp kapattı, ama sonunda başını salladı ve buzdolabından bir elma suyu aldı. "Bütün bunlara nasıl bu kadar... sakın kalabiliyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neyin sakinliği? Tesadüfen aynı genleri paylaştığım bir pisliğin yanında yarım saat poz vermek zorunda kalmam mı, yoksa kapımda beni becermek isteyen kadınlar mı?"

Meyve suyu şişesini açarken birkaç saniye cevap düşünmeye başladı. "Evet. Hepsi."

"Maxim'i sen istediğin için tolere ediyorum. Bu kadar basit." Her dakika midem bulanıyordu, ama yaptım.

"Gerçekten bu kadar zor mu?" Geriye yaslanarak masanın kenarına oturdu. "Bir saniye kendi kuralımı çiğneyeceğim, ama o iki yıldır Caspian'ın en iyi arkadaşı. O kadar da kötü bir adam değil."

"O kadar da kötü biri değil," diye yavaşça tekrarladım, ailemizin dinamiklerinin çoğu insanın anlayabileceği bir şey olmadığını, çünkü bizim bir ailemiz *olmadığını* kendime hatırlatarak.

"Değil! Tamam, belki seni tanıyana kadar kibirli ve biraz mesafeli davranıyor"—başını yana eğdi—"ve dürüst olmak gerekirse, onu aynı kadınla iki kez gördüğümü sanmıyorum, ama onu tanırsan aslında ondan hoşlanabilirsin."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Olmaz."

"Jansen..." Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç geçirdi.

"Londra, ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu arada ailem annem, dedem, *ninem* ve *benden* oluşuyor." Alnım kırıştı. "Ve tamam, Greg, annemin üniversitedeki ilk yılımda evlendiği üvey babam. Ama hepsi bu kadar. Maxim benim ailem değil, onu ne kadar sevdiğin umurumda değil."

"O senin kardeşin!"

"Hayır, değil." İleri doğru adım attım ve ellerimle saçlarımı taradım. "Ve annemi arayıp ona Maxim'in sadece takımımnda olduğunu değil, aynı zamanda tanıtım amacıyla onunla birlikte çalıştırıldığımı söylediğimde orada olsaydın, bu konuya farklı bir bakış açın olabilirdi." Nefesinin kesilip sessizliğe büründüğünü asla unutmayacağım. "Bununla birlikte, kapımın önündeki kadınlar hakkında sinirlenmeyi seçmek, eğer orada hırçın hissediyorsan, çok daha güvenli bir kavga seçimi, London."

"Hırçın mı?" Elma suyunu bira gibi içip masanın yanına sertçe bıraktı. "Kavga çıkarmaya çalışmıyorum."

"Evet, istiyorsun." Komodine yaslandım ve kenarlarını kavradım, ondan güvenli bir mesafe uzak durdum. Küçük tiyatro randevumuzdan bu yana neredeyse iki hafta geçmişti ve bu, bana ilk kez yaklaştığı zamandı. İlk kez profesyonel bir ortamda değil, benimle konuşmuştu ve kendimi oldukça kendine güvenen bir adam olarak görsem de, onun bu sıcak ve soğuk tavırları kafamı karıştırıyordu. "Profesyonel hokey dünyasında yeterince zaman geçirdin,

, bu yüzden kapımdan kaçan iki kadını neden bu kadar sinirlendirdiğini anlamıyorum?"

"Kaçırdım mı? Bir dakika, onlarla ilgileniyor muydun?" diye kekeledi, omurgası sertleşirken gözleri küçük hançerler gibi keskinleşti.

"Eğer ilgilenmiş olsaydım, bu senin için sorun olur muydu?" İlgilenmemiştim. Onu asansörde gördüğüm andan itibaren başka bir kadına doğru nefes bile almamıştım. O andan itibaren bana sahip olmuştu.

"Ben... ben..." Boynundan yanaklarına kadar kızardı ve bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip geldi. Beni istiyordu.

Güzel, bu his karşılıklıydı.

"Sen söyle, ben de internete girip tüm sosyal medya hesaplarımda durumumu *'ilişkisi var'* olarak değiştireyim." Parmaklarım ahşaba gömüldü. Aramızdaki birkaç metreyi aşır ona deli gibi sarılmak ve onu öpmek için ne kadar can atıyor olsam da, kıpırdamıyordum. O, seksi külotunu kıvırtan şeyin ne olduğunu itiraf edene kadar kıpırdamayacaktım. "O zamana kadar, kiminle yattığımın ne önemi var ki?" Onu ne kadar zorlamam gerekiyordu ki, sonunda pes edip istediğini itiraf etsin?

"Çünkü rastgele ilişkiler... kirli ve kişisel olmayan şeyler!" diye karşılık verdi, ağırlığını değiştirerek.

"Hey, kirli iyi olabilir ve son baktığımda, benim kucağıma tırmanan ve o kadar sert boşalan kadın sendin ki, yan salondaki sinema muhtemelen bunun ses efektlerinin bir parçası olduğunu düşünmüştür." Bu anıyı hatırlayarak sikimin sertleştiğini görmezden gelerek kaşlarımı kaldırdım.

"Biz rastgele değiliz!" Kızgın bir nefes aldı. "Ayrıca, *iki* tane vardı. Ne yapacaklardı, sırayla mı yapacaktılar?"

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. O kadar kıskançtı ki, her an yüzünün yeşile döneceğini bekliyordum ve bunun her anından zevk alıyordum. "İkisini birden halledemeyeceğimi kim söyledi?"

"Sen. Ciddi. Olamazsın." London'ın yüzündeki şok ifadesi, iki hokey hayranının beni avlamasından duyduğum rahatsızlığı fazlasıyla telafi ediyordu.

"Şey, yani, senin üniversite hayatın nasıldı bilmiyorum..." Omuz silktim.

"Kesinlikle erkek öğrenci yurdunda düzenlenen seks partileri değildi!"

Masadan kalktı. "Erkek öğrenci yurdunda değildim, ama yer konusunda tartışmak istiyorsan..."

"Ciddi olamazsın!" Yanakları pembe renkten kırmızıya döndü ve bana doğru yürüdü yaklaşırken, yüksek topuklu ayakkabılarının burnu çıplak ayaklarımdan bir santim uzaklıkta durdu.

Çok sevimli.

"Hadi ama London. Üniversitedeyken bir iki gecelik ilişki yaşamadığını mı söylüyorsun? Gerçekten görüldüğün kadar mükemmel misin?" O bana ateşli gözlerle bakarken, yüzümü ona doğru eğdim. Kahretsin, dudakları büzülmüş olsa bile öpülesiydiler.

"Mükemmellik bununla alakası yok. Seks çok abartılıyor." Kaşlarını kaldırdı.

"O zaman yanlış insanlarla yatmışsın."

"*İnsanlarla* mı? Ben sadece *bir* kez seks yaptım, çok teşekkürler!" Yumruklarını beline koydu ve tüm gücüyle bana dik dik baktı.

"Bir kez." Parçalar yerine oturunca kaşlarım havaya kalktı.

"Bir kez." Başını salladı. "Ve bence o benden yeterince hızlı çıkamadı, ama şey..." Burnunu kırıştırdı. "Şimdi düşününce gerçekten çok hızlıydı. Ayrıca çok garipti. İnan bana, daha fazlasını istemek için beni pek de heveslendirmedim. Dediğim gibi, abartılıyor. Eğer kadın olsaydın, anlardın."

Garip mi? Hızlı mı? *Abartılı mı?* Bir aptalın Londra'yı ele geçirme ayrıcalığına sahip olup bunu tamamen mahvetmesine gülmekle, aynı adamı bulup ona seks konusunda kötü bir tat bırakması için suratına yumruk atmak arasında kalmıştım. Sikim, ona seksin ne kadar iyi olabileceğini tam olarak göstermeyi üçüncü bir seçenek olarak savunuyordu ve pek bir şey gizlemeyen atletik pantolonumun kumaşına bastırıyordu.

"Tiyatroda aramızda olanlara böyle mi diyorsun?" Kalçalarını kavradım ve kendime doğru çektim. "Abartılmış mı?"

"O farklıydı." Nefes nefese kaldı, ellerini göğsüme koyarak kendini destekledi.

"Nasıl?" Ellerim kıcına kaydđ.

"Çünkü o... seks değildi." Göğüsleri göğsüme bastırarak eğildi ve dilini alt dudacağının üzerinde gezdirdi.

"Öyle değil miydi?" Elimi uyluklarından aşağı doğru kaydđrdım, eteğinin arkasındaki seksi küçük yarığı bulana kadar. Sonra parmaklarımın altında çıplak teni vardı.

Nefesi kesildi ve dokunuşuma doğru hareket etti. "O... başka bir şeydi."

"Huh." Gözlerini reddetme belirtisi var mı diye izleyerek gözlerine baktım, sonra elimi bacaklarının arasına götürdüm ve iç çamaşırının zaten ıslak olduğunu fark ettim. "Islanmışsın, London." Sesimi sabit tutup kontrolümü kaybetmemek bana altın madalya falan kazandırmalıydı. Sadece tangasının ipek kumaşından hissettiğim sıcaklığı bile testislerimi sıkılaştırmaya yetmişti.

"Jansen," diye fısıldadı yalvarırcasına, gömleğimi avuçlayarak.

"Bunu istiyor musun?" Parmaklarımı tangasının altına kaydđrdım, şişmiş etini hafifçe okşadım.

Yavaşça başını salladı, buzul mavisi gözleri arzuyla parladı.

İki parmağımı içine soktum ve benim için ne kadar hazır olduğuna hayretle inledim. "Hissediyor musun?" Parmaklarımı yavaşça içeri ve dışarı pompaladım.

"*Tanrım*," diye inledi, alnı göğsüme düştü.

"Parmaklarımla seni siktiğime göre bunu seks sayarım." Dudaklarımla kulak kepçesini okşadım, sonra dişlerimi derisine geçirdim.

Ben onu derinlemesine okşarken, tam da sikimle yapmak istediğim şeyi taklit ederek inledi.

"Sen rastgele değilsin." Kahretsin, sesim sanki bir paten bileme makinesinden geçiyormuş gibi geliyordu. "Sen bir seks partneri değilsin. O koridordaki puck bunnies'leri kıskanman için hiçbir neden yok, London."

"Kıskanmıyorum," diye mırıldandı, sonra inledi. Parmaklarımı durdurdum.

"Jansen!" diye şikayet etti.

"Seninle aynı havayı soluyan herkesi kıskanıyorum. Birini istediğini itiraf etmek zayıflık değildir." Parmaklarım onun amının kenarında durana kadar elimi santim santim geri çektim.

"Tamam," diye fısıldadı, sonra derin bir nefes aldı ve yüzünü bana doğru eğdi. "Seni istiyorum. Her zaman seni istiyorum. Sana baktığımda, hatta sadece seni düşündüğümde bile seni istiyorum." Yüzünde ihtiyaç ve hayal kırıklığı muhteşem bir şekilde karışmıştı.

"O zaman eşit durumdayız, London, çünkü ben de seni tam olarak o kadar istiyorum." Kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru kaldırdım, sonra *aylarca* beni diken üstünde tutan açlığın tüm gücüyle onu öptüm.

O benim dilime kapılarını açtı ve ben de içini süpürerek onu derin bir şekilde öptüm. O başını eğip inleyerek benim ağzımı benim ona yaptığım gibi ele geçirirken, tırnakları boynumun arkasına saplandı. Ayakkabılarının yere düşerken çıkardığı yumuşak *sesi* duydum, ama eteği bacaklarını belime dolamak için çok dardı, ama lanet olsun, denemedi değil.

İleri doğru yürüdüm ve onu yatağa uzattım, boğazını emerek ağırlığımı onun üzerinde tutmadım.

"Çıkar şunu," diye ısrar etti, parmaklarım bluzunun düğmelerini açarken sırtını kavisledi. Yanlar düştü ve beyaz dantelli sütyeninin içindeki göğüslerinin dolgunluğu ortaya çıktı.

"Güzel," diye mırıldandım, ağzımı o dantel kaplara doğru kaydırarak. "Sen çok güzelsin, London."

Kollarımda kıvrıldı ve bluzunun geri kalanını çıkardı, sonra yere attı. "Göster bana."

Durdum, bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu. "Ne kadar güzel olduğunu mu göstereyim?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi, ama başını salladı. "Hayır. Bana seksin abartılmadığını göster. Seni istiyorum. Her şeyini."

Nefesim bir anda kesildi, ama penisim hariç tüm kaslarımı kaskatı yaptım. Penisim zonkliyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Sana bunun senin için ne kadar iyi olabileceğini göstermek için seks yapmamıza gerek yok."

"Bana hayır mı diyorsun?" O güzel mavi gözlerinde şakacı bir ışıltı belirdi. Onu ne kadar çok istediğimi hissetmiyor değildi

"Sana aceleci davranmanı ya da bir şey kanıtlaman gerektiğini hissetmeni istemediğimi söylüyorum." Aramızdaki şey mahvetmek için çok önemliydi.

"Huh." Yanına döndü, sonra kalçalarını kaldırdı ve eteğini çıkardı.

Bacaklar. Lanet olsun, bacaklar. İnce ve sıkıydılar ve sonsuza kadar uzanıyorlardı. Hâlâ hayranlıkla onlara bakarken, dizlerinin üzerine çöktü ve sütyenini çözdü, diğer kıyafetleriyle birlikte yere attı. "Sana aceleci mi görünüyorum?" diye sordu, başını eğerek.

"Sen... inanılmaz görünüyorsun," diye cevap verdim. Göğüsleri yüksek ve sıkıydı, gül rengi meme uçları çoktan sertleşmişti.

Otururken ağzım sulandı.

Ellerini saçlarına götürdü, birkaç uzun toka çıkardı ve onları da düşürdü. Uzun, koyu ve gür saçları, saçlarını sallarken göğüslerini örtmek için düştü.

"Kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi mi konuşuyorum?" Öne eğildi, gömleğimin kumaşını tuttu ve başımın üzerinden çıkardı. Nefesini içine çekmesi, bakışları göğsümün hatlarını tararken beni lanet bir tanrı gibi hissettirdi. "Vay canına, Jansen..." Parmak uçları göğüs kaslarımın hatlarını izledi.

"Sen tam olarak ne istediğini bilen bir kadın gibi konuşuyorsun." Ellerini göğsümde yakaladım ve orada tutmaya başladım. Eğer daha aşağıya inerse, bu iş benim istediğimden çok önce bitecekti.

"Güzel. Şimdi o kusursuz vücudunu kullan ve bana kaçırduğım şeyleri göster." Ağzını ağzıma yaklaştırdı ve dilini dudaklarımın kenarlarında gezdirdi.

Üzerine atladım, onu altıma alıp nefesini kesecek şekilde öptüm. Ellerim yumuşak göğüslerini okşadı, başparmaklarım meme uçlarını okşarken öpüşmemiz kontrolden çıktı ve kalbimi çarptıran bir aciliyet kazandı.

"Seni o kadar sert boşaltacağım ki, ıslanmadan benim adımı söyleyemeyeceksin," diye söz verdim, ağzından göğüslerine doğru ilerleyerek.

"Sözler," diye alay etti, sonra bir meme ucunu ağzıma alıp dilim ve dudaklarımla onu okşarken nefesini tuttu.

"Senin her santimini tatmak için sabırsızlanıyorum." Diğer göğsüne geçtim, ona da aynı ilgiyi gösterebilmek için. Acele etmeden, her iki meme ucu da şişip hassaslaşana kadar oyalanıp durdum, sonra karnına doğru indim.

Ellerimle ve ağızımla kıvrımlarını keşfederken, parmakları saçlarıma dolandı ve vücudunun hiçbir yerini dokunulmamış bırakmadım. Beyaz dantelli tangasına ulaştığımda, parmaklarımı kalçalarındaki ince kayışlara geçirdim ve gözlerine baktım.

O başını salladı ve sırtını kavisledi.

O imkansız derecede uzun bacaklarından kumaş parçasını aşağı doğru çektim, sonra tekrar yukarı doğru ilerlemeye başladım, baldırlarının, dizlerinin, uyluklarının kaslarını yoğurup okşadım. Amının tatlı yarık kısmını okşadım, ama o dalgalı, nefes nefese bir ihtiyaç yığını haline gelene kadar ona istediğini vermedim.

"Jansen," diye yalvardı, saçımı çekerek.

"Ne istiyorsun, bebeğim?" İç uyluklarını öptüm ve yatağa sertçe yaslandım, umarım sikim oyun zamanı olmadığı mesajını anlar. Henüz değil.

"Buraya gel ve bana dokun!" Yine saçımı çekti.

"Ben olduğum yerdeyim." Gözlerimi onunkilere kilitleyerek bacaklarını daha da açtım ve omuzlarımın üzerine yerleştirdim. Sonra öne eğildim ve dilimi amının üzerinde gezdirdim.

O çığlık attı, kalçaları sıçradı. "Aman Tanrım."

"Gözlerin bana baksın." Emrim yumuşaktı, ama o uydu. Dilim amının ağzını okşadı, sonra klitorisine kadar yaladım ve hafifçe vurdum.

Nefesini tuttu, kalçalarını salladı.

"Hissediyor musun? Daha da iyi olacak," diye söz verdim ve o sıkı küçük tomurcuğun etrafında dilimle bir daire daha çizdim. "Tadın çok tatlı, London." Onu yalarken bal ve narenciye tadı boğazımdan aşağı kaydı.

"Jansen," diye inledi, gözleri kapanarak.

"Beni izle, bebeğim. Seni yalamayı ne kadar sevdiğimi izle." Islak tenine hafifçe üfledim ve o, tam da istediğim gibi yapmadan önce inledi, gözleri benimkilere baktı. Ödül olarak onu uzun ve sert bir şekilde yaladım, sonra kızımı çılgına çevirmek için işe koyuldum.

Aç bir adamın açlığıyla onu yedim, klitorisini yalayıp emdim, sonra dilimle derinlemesine delip onu sikmeye başladım, çığlıkları kulaklarımda müzik gibi yankılanıyordu, bacakları sırtıma sıkıca sarılıyordu.

O kadar sıkıydı ki dilimin üzerinde kasılmasını hissettim ve ben onu acımasızca orgazmın eşiğine doğru iterken, o kalçalarını sallayarak yüzümün üzerinde zıplarken ben inledim. Nefesi hızlandı, uylukları titrerken nefesi kesildi.

Başparmağımla klitorisini ovuşturdum ve onu çılgına çevirdim, saçımı bırakıp yumruğuyla çığlıklarını bastırmadan önce adım haykırdı. Dalgalar hala onu sarsarken, kalçaları dönüyordu, ağzımı klitorisine kaldırdım ve iki parmağımı derinlemesine içine soktum.

O inledi ve ben onu ikinci bir orgazma doğru götürdüm, derinlemesine pompalayarak ve üçüncü parmağımı da ekleyerek benim için hazır olduğundan emin oldum. London'ın vücudu mükemmeldi, ama o küçüktü, dardı ve benim yapacağım son şey ona zarar vermektir.

"Bana ne yapıyorsun?" Kasları tekrar gerilirken başı üstümde sallanıyordu.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordum, gülümsemeyi başaramadan. Tüm vücudum o kadar gergindi ki, kırılma ihtimali çok yüksekti.

"Asla," diye inledi, yorganı avuçlayarak.

Klitorisini dudaklarımla arasına aldım ve dilimle okşadım. Tekrar boşaldı, sırtı yataktan kalkmıştı. Parmaklarımla onu nazikçe okşadım, sonra kaygan sıcaklığından çekildim.

Çantamdan prezervatif almak ve kıyafetlerimi çıkarmak tam otuz saniye sürdü ve ben onun üzerinde dururken kolları açılmış, bana uzanıyordu.

"Emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle." Prezervatifi elimden aldı ve yırttı, sonra geniş gözlerle aramıza baktı. "Ben hiç..."

"Bana bırak." İnce plastiği aldım ve üzerine geçirdim. "Şu anda bana dokunursan, bu tur için oyun biter."

Ben onun bacaklarının arasına yerleşirken, o gülümsedi ve kollarını boynuma doladı. "En azından sana dokunmak için bir tur hakkım var mı?"

"İstediğin kadar dokunabilirsin," dedim, penisim onun girişine dokunurken, ama sonra onu görünce ve hissedince dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Yüzü kızarmış ve pembeydi, tatmin olmuş bir kadının parıltısı vardı ve gözlerinde daha fazlasının gelebileceğine dair umut vardı. Kontrolüm ipin ucunda sallanıyordu, ama söylediği bir şey beynimin arkasında bir gıdıklanma yarattı. "Böyle iyi misin? Üstünde çok ağır mıyım?"

Kafasını salladı ve ayak bileğini belime doladı. "Mükemmelsin. Şimdi beni al, Jansen." Kalçaları hafifçe sallandı.

Ben de yavaş ve sabit bir şekilde kalçalarımı salladım, hayatımda hissettiğim en sıkı vajinanın kadifemsi kaslarını iterek, o beni tamamen içine alana kadar.

Nefesini tuttu, ama ona alışması için bir süre verdiğimde gözlerinde acı yoktu. Vücudumdaki her içgüdüğü bastırıp hareket etmekten alıkoymak için gösterdiğim çabadan dolayı ter damlacıkları cildimde ince bir tabaka oluşturmuştu.

"İnanılmaz hissediyorsun," diye fısıldadı ve sonra beni öpmek için başını geriye attı.

Kalçalarımı nazikçe sallayarak, rahat ve yumuşak bir ritim belirleyerek öpücüğe kendimi kaptırdım. O çok küçüktü ve ben de tam olarak küçük bir adam sayılmazdım. Öpüşürken inledi ve her itişime karşılık verdi.

Yavaş. Rahat. Nazik. Onun içinde olmanın zevkinden ölüyordum, *ölüyordum*. Tüm vücudum canlıydı ve elektrikle titriyordu.

"Beni kırmayacaksın, Jansen." Elleriyle yanlarımı okşadı ve sonra kalçamı kavradı.

"Ben... deniyorum... olmaya..."

"Sadece kendin ol. Kendini tutma." Kalçalarını yukarı kaldırdı ve bir sonraki hamlede beni içine çekti, beni sert ve derine gönderdi. İnledim. O da öyle.

Bu ses, kontrolümün son kalıntılarını da yok etti.

Onu sert, derin ve uzun vuruşlarla aldım, her vuruşta beni yıldızlara yaklaştırdı. Beni sıkıca sıkı, her hareketimde bana karşılık verdi, vücutlarımız tekrar tekrar kayd ve çarpıştı.

Çok iyiydi. Çok ateşliydi. Çok tüketiciydi. Durduramadım. Sırtımı tirmalarken, beni teşvik ederken, inlemeleri yumuşak, keskin küçük çığlıklara dönüştü. Vücudu tekrar gerginleştğinde, gözleri sanki şaşırmış gibi hafifçe parladı, ben de uyluklarının arkasını ittim, onu daha da açtım ve daha da derine girdim.

"Jansen..." Bacakları titrerken omuzlarımı sıkı ve ben de parmaklarımı aramıza sokarak onu daha hızlı aldım, omurgamdan yıldırımlar çakarken onunla aynı zirveye tırmandım. Klitorisini okşadım ve kendi orgazmım tuttuğunda, beni yıldızlara fırlatan, benim penisimin etrafında kasılmalar hissettim.

Sanırım bir dakikalığına bayılmışım çünkü kendime geldiğimde, yanıma kaymışım ve ikimizin de göğsü nefes almaya çalışırken hızla inip kalkıyordu.

"Bu..." Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Bu abartılmamış bir şeydi."

Gülerek onu kendime çektim. "Hayatımda yaşadığım en iyi şeydi. Ve belki de en gürültülüydü," diye takıldım.

Gülümsedi, ama sonra gülümsemesi biraz kayboldu. "Kimsenin beni duyduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sanırım sorun yok." Otel duvarları o kadar kalın değildi, ama kimsenin London'ın çığlıklarını tanıyacağını sanmıyordum, özellikle de onu öyle çığlık attıran tek erkek ben olduğum için.

"İyi." Endişe, gözlerindeki ağır kapaklı memnuniyeti köreltti. "Bunu gizli tutmalıyız. Caz'ın ya da..."

Onu yumuşakça öptüm ve sözlerini kestim. "London, bunu aramızda saklamakta hiçbir sorunum yok. Ama bebeğim, bunun sadece aramızda kalması gerekiyor." Parmaklarımla saçlarını geriye taradım ve başını kucağıma aldım. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama başkalarının sana dokunduğunu düşünmek beni hasta ediyor."

Göğsümü itti ve bana gülümseyerek beni sırt üstü yatırmasına izin verdim. "O zaman aynı şey senin için de geçerli."

"Zaten öyle." Onu tekrar öptüm ve her şeye yeniden başladık.

Ertesi sabah uyandığımda saat yedi idi ve yatağım boştu, ki bu mantıklıydı çünkü London özel aktivitelerimizi, şey, özel tutmakta kararlıydı. Bu, onsuz uyanmanın berbat olmadığı anlamına gelmiyordu. Berbattı.

Duş aldım, giyindim ve kahvaltı yapmak için lobide indim. Bugün serinin ikinci maçı vardı ve özel yemek odasına gelen son Reaper ben değildim, ama ilk de değildim.

"Sana yer ayırdım," dedi Briggs, yemeğini alıp yanımdan geçerken sırtıma bir şaplak atarak, Cannon ve Sawyer'ın oturduğu köşedeki masayı işaret etti.

Odanın diğer tarafından her yerde tanıyabileceğim bir kahkaha duyuldu ve bakışlarım pusula ve Kuzey Kutbu kadar kolay bir şekilde onu buldu.

London, bir tarafında kardeşi, diğer tarafında Maxim ile oturmuş, Caz'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Yanakları pembeydi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu.

Adını koyamayacağım kadar çok duygu içimi kapladı.

Onu öpmek, nasıl olduğunu sormak istedim. Kahretsin, onu odama taşıyıp beşinci raunda geçmek istedim... yoksa altıncı mıydı? Ama hepsinden öte, kahvaltıda onunla birlikte gülen kişi olmak istedim.

Odanın bu kadar uzak köşesindeki ve dünyalar kadar uzak olan birine nasıl bu kadar inanılmaz bir bağ hissedebilirdim?

Bana gülümsedi, ama sonra Maxim ona konuşmak için yaklaştı ve kolunu sandalyesinin arkasına doladı.

Gözleri benimkilerden ayrıldı ve aramızdaki bağ koptu.

Bir nefes, sonra iki nefes bekledim, bana bakmasını, benim hissettiğim aynı açıklanamayan çekimi hissetmesini umarak, ama... hiçbir şey olmadı.

Göğsümde bir şey soğudu ve sıkıştı.

Neden? İlişkimizi gizli tutmayı kabul etmiştim. O ve ben bildiğimiz sürece herkesin bilmesi ne önemi vardı ki? Bu şekilde daha az baskı vardı

ve onu rahat ettiren her şey benim için de uygundu, onu o kadar çok kaybetmek istemiyordum ki.

Ama o anda fark ettim.

Biz sadece sessiz ya da ihtiyatlı değildik.

Biraz daha kirli bir şeyduk: bir sır.

LONDRA

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye inleyerek Savannah'ın kanepesine çöktüm. Yüzüme onun yastıklarından birini bastırarak çığlığını bastırdım.

"Vay canına," tanıdık bir erkek sesi beni şaşırttı. Yastığı bırakıp Hendrix'i gördüm, oturma odasına iki adım atmış, donakalmıştı. "Burada ne tür bir durumla karşılaştım ben, bebeğim?" diye sordu Savannah'a, ki o da bacaklarını kıstırmış, karşımdaki sandalyede oturuyordu. "Dondurma ve brownie mi, yoksa viski ve buz mu?"

Gülmekten boğulurken, buruşuk yastığı düzelttim.

Savannah eliyle onu uzaklaştırdı. "Sadece normal bir şey, Hollywood. Ama ben kesinlikle brownieyi tercih ederim." Ona göz kırptı. Parmaklarını şıklattı, ikimizi işaret etti ve hemen mutfağa koştu.

Kalbim biraz ısındı ve kaslarımda biriken sinir bozucu gerginlik biraz azaldı. "O geniş alıcı becerilerini tatlılar hazırlamak için mi kullanıyor?" Arkadaşıma gülümseyerek başımı salladım. "Hiç de fena bir adam değil."

Alt dudağını ısırды, yüz hatları gerçek aşk tozunda boğulmak üzereydi. "Öyle. Ama Hendrix'in geniş beceri listesi tartıştığımız konu değil."

Nefesimi verdim. "Yedi gün oldu," dedim, ama sızlanma gibi geldi.

Hayatımın en inanılmaz, dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren seksini yaşadığımdan bu yana yedi gün geçmişti. Sanki... Bundan daha iyisi olabileceğinden emin değildim. Asla. Onu, vücuduma yaptıklarını, sadece diliyle beni götürdüğü yerleri düşünmek bile tenimi kızartıyordu.

"Bana ağzıyla yaptığı o küçük numarayı tekrar anlat," dedi ve ben tekrar güldüm. Tanrım, onun gibi bir arkadaşımın olması ne kadar harikaydı.

"Sen utanmazsın," dedim, başımı sallayarak.

Omuz silkti.

"Aramadı." Mesaj da atmadı, sanki ben yokmuşum gibi davrandı. Bu içimde bir şeyleri altüst etti. "Chicago'daki kahvaltıdan beri *ortalarda yok*." Aynı sabah kahvaltısından sonraki gün. Caz'ın yanına oturmaya karar vermiştim, birincisi Jansen'dan önce odaya gelmişti, ama aynı zamanda Caz'ın onun peşinden gitmesini istemiyordum.

Bu bir *tercih* meselesi değildi, profesyonel bir meseleydi. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyordum ve bunu öğrenene kadar, yaptığımız şeyi tüm takıma, en azından kardeşimize göstermeyecektim. Bu, Jansen'in kesinlikle ihtiyaç duymadığı bir dramaydı.

"Ne pislik adam," diye tısladı Savannah.

"Kim pislik?" Hendrix odaya geri dönerken sordu. Aramızdaki sehpaye bir tabak brownie koydu, sonra bana bir şişe maden suyu uzattı.

"Sterling," dedi Savannah, ben de aynı anda "Teşekkürler" dedim.

Hendrix ıslık çaldı, kaşlarını kaldırarak oturdu. "Bu Sterling'e benzemiyor," dedi, Savannah'ın yanındaki sandalyeye yaslanarak.

Masadan bir brownie alıp iki ısırık aldım. Kanımda kaynayan öfke ve kafa karışıklığını yatıştırmaya yetecek kadar çikolata vardı.

"Bana bir daha anlat," dedi Savannah, kaşlarını çatarak.

Çiğnemeyi bitirdim, içkiden bir yudum aldım, sonra her şeyi masaya geri koydum. "Biz..." Hendrix'e baktım, o da alaycı bir bakışla kaşlarını oynattı. "Bir *gece* birlikteydik," dedim, o da burnunu çekti. "Ve ertesi sabah..." İç geçirdim. "Şey, tam olarak neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum." Bu bilgi, kurumuş çiçek yaprakları gibi içimde kıvrıldı. Seks konusunda neredeyse hiç tecrübem yoktu. Belki de onun için yeterince iyi değildim. Ama o anın heyecanı içinde çok hevesli görünüyordu... belki de bu benim için de geçerliydi. Burnumun köprüsünü sıktım. "Uçakta onunla konuşmaya çalıştım, ama bana soğuk davrandı. Arenada onu yakalamaya çalıştım ama hep dışarı çıkıyordu. Mesajlarımı da görmezden geldi."

Hendrix dişlerinin arasından tısladı ve Savannah onun göğsüne vurdu.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi ve Hendrix neredeyse su şişesinin arkasına saklandı.

"Belki de yaptım. Biliyorsun, benim pek... tecrübem yok."

"Önemli değil," diye tartıştı. "Bana anlattıklarına göre, o da çok ilgileniyordu."

"Gitmeliyim," dedi Hendrix, ama Savannah başını salladı.

"Seks hakkında saklanmadan konuşabilirsin, Hollywood. Bu konuda neredeyse yüksek lisans yapmış sayılırsın." Ona, yüzümü tekrar yastıkla örtmek istememe neden olan bir bakış attı.

Tüm bunlar inanılmaz derecede utanç verici olmalıydı, ama Savannah benim ailemdi. Ve Hendrix, onun hayatının aşkıydı, bu da onu da ailem yapıyordu. Ayrıca, erkek zihnini çok iyi anlıyordu. Belki Jansen'in neden birdenbire benden uzaklaştığını bana açıklayabilirdi.

"Evet," dedim. "Lütfen kal." İsteğim üzerine kaşlarını kaldırdı. Tırnaklarıma baktım. "Sence bunun nedeni benim... bilgili olmam mı?"

"Tanrım, hayır," dedi Hendrix, başını sallayarak. "Güven bana. Daha önce hiç seks yapmamış olman ya da binlerce kişiyle yapmış olman önemli değil. Doğru kişiyle birlikteysen, deneyim gerekli değildir. Her şey *içgüdüye* bağlıdır."

Başımı salladım, içimde biraz rahatlama hissettim. Sadece içgüdülerime ve bedenimin taleplerine teslim olmuşum. Ve en parlak, en heyecan verici fırtına gibi birbirimize çarpmıştık.

"Acaba onun sorunu ne?" diye sordu Savannah, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. Bir şey fark etti ve başını eğdi. "Maxim'le bir şey yaptın mı?"

"Ne?" diye bağırdım. "Hayır! Tabii ki hayır..." "Cinsel anlamda demedim," diye güldü Savannah.

"Haydi ama, London," diye homurdandı Hendrix. "İki kardeşi *de* çıkarmadığını söyle bana." Ona şaşkın şaşkın baktım ve o hemen savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Bunu yapmaya *hakkın yok* demek değil. Daha çok, iyi günlerinde birbirlerini öldürecek gibi görünüyorlar, *paylaşmak* zorunda kalırlarsa ne olur kim bilir."

Bu düşünceyle omurgamdan bir ürperti geçti. İki kardeşi birden idare etmek nükleer füzyon kadar zor olurdu. "Hayır. Maxim'le aramızda *hiçbir* şey yok. Neden herkes öyle olduğunu düşünüyor?"

"Senin dairenize sık sık geliyor," dedi Savannah, sonra ona sert bir bakış attığımda aceleyle devam etti. "Ve bunun nedeninin Caz'ın da hep orada olması olduğunu biliyorum. Ama Sterling bunu biliyor mu?"

Dudaklarımı araladım, sonra kapattım.

Bu muydu?

Acaba ikisini birden oyuna getirmeye çalıştığımı mı düşünüyordu? Tanrım, beni ne tür bir insan sanıyordu? İki *erkek*le, üstelik *iki kardeş*le açıkça çıkıyor olsaydım, bunu kesinlikle açıkça söyledim. Jansen'la yaptığımız şeyin *çıkma* olarak kabul edilip edilemeyeceğini, hatta onun bunu böyle adlandırmak isteyip istemediğini bile bilmiyordum.

Aklım geriye gitti, geçen hafta Maxim ve benim birlikte görüldüğümüz tüm anları düşündüm. Chicago'da kahvaltı vardı - Caz da vardı - ve uçakta ikisinin yanında oturmuştum. Sonraki antrenmanda Maxim, bana hediye ettiği formayı giymediğim için benimle dalga geçmişti ve Jansen kesinlikle duyabilecek mesafedeydi.

Burnumun köprüsünü sıktım. Jansen bunu anlayacak kadar akıllıydı, değil mi?

"Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bile bilmiyorum. Ve bunun bir şey olup olmadığını bile bilmeden, lanet olası Asher Silas'a iş ilişkisi olduğunu itiraf edemem." İç geçirdim.

Bunun bir şey olmasını istiyor muydum?

Tanrım, istiyordum. O bu kadar mesafeli davrandığından beri kendimi ne kadar tedirgin hissettiğimi anlayabiliyordum.

"Bu durumu nasıl düzeltebilirim?" diye sordum.

"Seks benim için her zaman işe yarar," dedi Hendrix ve Savannah güldü. "Ne?" diye sordu. "Belli ki bazı kurallar koymaları gerekiyor. Bu kurallara uyun, her şey yoluna girecektir."

Savannah burun kıvırdı. "Evet, kurallar çiğnenmek içindir." Kol dayanağına yaslandı ve parmağını onun ön koluna sürttü. "Yoksa unuttun mu?"

Ona sırtıttı ve ben aniden oradan teleport olma yeteneğine sahip olmayı diledim.

"Her şeyi hatırlıyorum," dedi.

"Tamam, çok eğlenceliydi," dedim, ayağa kalkmaya çalışarak. "Caz'ın barbeküsüne gitmem lazım. Zaten geç kaldım."

"Kasten oyalanıyordun," dedi Savannah, ayağa kalkıp bana sarılmak için.

"Tabii ki öyleydim," dedim, ona sarılırken.

Beni bıraktı ama gözlerime bakmaya devam etti. "Ondan hoşlanıyorsun."

Bu bir soru değildi, ama yine de başımı

salladım. "O zaman onunla

konuşmalısın."

"Denedim ama..."

"Onu dinlemesini sağla," dedi. "Daha açık ol. Ne istediğini tam olarak söyle, ne olursa olsun, ve bunun onun için uygun olup olmadığına karar vermek ona kalmış. En azından sen de bilirsin."

Haklıydı. Onun ne istediğini veya neden bana kızgın olduğunu bilmemek, o gecedan önce olduğu gibi onunla şakalaşıp gülemediğim için yarı yarıya acı vericiydi. Yatma saatinden çok sonraya uzayan şakacı mesajlarına ve telefon konuşmalarına alışmışım.

"Tamam," dedim, toplayabildiğim tüm özgüvenimi içime çekerek. "Onun benimle konuşmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Seks. Her zaman işe yarar!" Hendrix araya girdi ve Savannah ile ben güldük.

"Harika," dedim, başımı sallayarak. "Bana şans dile." Kapısına döndüm ve arkamdan yavaşça kapattım.

Kesinlikle şansa ihtiyacım olacaktı.

Caspian'ın Reaper Village'daki evi nihayet görünüşüne kavuşmaya başlamıştı. Yıllar boyunca çekilmiş çeşitli dönemlere ait aile fotoğraflarımız koridorları süslüyordu ve o, mobilya seçimi konusunda hiçbir fikri olmadığını bildiğim için birini çağırıp evi dekore ettirmişti. Ama ev,

özenle seçilmiş parçalarla doluydu ve hepsi *o kadar* Caz'a yakışıyordu ki, kimi tuttuğunu merak ettim. Bu kişi belli ki bir uzmandı.

Evi dolaşırken, ön odada iri yarı kocalarıyla uzanan Langley ve Persephone'ye el salladım. Arka bahçeye açılan sürgülü cam kapı açıktı ve alanı dolduran Reaper'ların yarısından mutlu sesler içeri sızıyordu.

Onu görmek otuz saniyeden fazla sürmedi.

Kot pantolon ve beyaz termal giysisiyle on kat daha muhteşem görünen Caz, bahçenin diğer ucunda Briggs ve Demon ile sohbet ediyordu. Vücudumun her parçası bahçeyi koşarak geçip Jansen'dan benimle konuşmasını istemek için yalvarırken, ızgaranın önünde duran Caz ile sohbet etmek için durmayı başardığıma şaşırdım.

Neyse ki, birazcık da olsa onurumu korudum. "Kokusu çok güzel, kardeşim," dedim ve o ızgarada yarım düzine biftek çevirirken sırtını okşadım.

Beni hızlıca yanından kucakladı. "Ben usta bir aşçıyım," dedi ve ardından maşa ile terasın diğer tarafındaki masaları işaret etti. Her masada yan yemekler, içecekler ve tatlılar yığılmıştı. "Keyfine bak," dedi.

"Teşekkürler," dedim, ama aklım yemeklerde değildi. Ya da kardeşimde, bu konuda.

Aklım, bahçenin karşısından bana bakan adamdaydı.

O ezici mavi gözler beni paramparça edebilir ya da kurtarabilirdi. Ya şimdi ya da asla.

Sırtımı düzelttim ve onun yönüne doğru yürüdüm.

Sorun yok.

Ne derse desin sorun olmaz.

Bu düşüncüyü kafama kazımaya çalıştım, ama onun önünde durduğumda kalbimin titremesini engelleyemedim.

"Merhaba," dedim ve bana attığı bakış...

Tanrım, bu adam bana öyle bakmaya nasıl cesaret eder? Sanki onu neden aradığımı bilmiyormuş gibi.

"Nasıl gidiyor?" diye tekrar denedim.

Sterling hiçbir şey söylemeyince Brigg kaşlarını kaldırdı ve ben ona özür diler gibi bir bakış attım. Çünkü biliyor musun?

Siktir.

Cesurca uzandım ve Jansen'in kolunu tutup onu ters yöne çektim. Beni takip etmek *istemiyorsa*, takip etmeyeceğini çok iyi biliyordum. Ama *takip etti*.

"Onu bir dakikalığına kaçıracağım," diye Briggs'e seslendim, o da elindeki birayla bana el salladı.

Evin yan tarafına dolaştım, kapıyı açıp içinden geçtim. Jansen kapıyı arkamızdan kapattı ve ön verandada en az dört tane daha Reaper ve onların eşlerini görünce neredeyse inleyecektim. Alt dudağımı dişlerimle ısırarak, ona dönüp baktım. "Tüm takımın duyamayacağı bir yerde konuşmak için nereye gidebiliriz?"

Onun çelik gibi bakışlarında bir şey kırıldı — belki de sesimdeki çılgın çaresizlikti. Kaşlarını kaldırdı ve caddenin aşağısındaki bir evi işaret etti. "İki ev aşağıda yaşıyorum."

Ağzım açık kaldı. Bunu nasıl bilmiyordum? "Sen..." Sözümü kesip başımı salladım. Tekrar kolunu tuttum ve işaret ettiği eve doğru sürükledim. Reaper'lardan herhangi biri bunu gördü veya umursadıysa da, belli etmedi.

Jansen hızla ön kapısını açtı, ben onu kendi evine sürüklerken içinden gülüyordu.

"Beni oradan oraya sürüklemeyi bırakmalısın," dedi, ama ses tonunda tanıdığım ve sevdiğim o tanıdık alaycı ton vardı.

"Şey, sen her zaman çok..." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz gözlerim fal taşı gibi açıldı ve girişinde durduğumda hafifçe irkildim.

"Sanırım her zaman teslim ettiğimi kastediyorsun," diye karşılık verdi ve ana koridor duvarına yaslanmış küçük ahşap masanın üzerine anahtarlarını attı.

Yanaklarım kızardı. Onunla tartışamazdım. İyi düşünölmüş bir cevap veremezdim. Jansen'in *her zaman* sözünü tuttuğundan şüphem yoktu. Bana yaptıklarının etkisinden hala kurtulamamıştım.

Evin etrafına göz gezdirdim ve modelin Caz'ın evine benzer olduğunu, ancak stilinin farklı olduğunu fark ettim. Caz, işini iyi bilen birinin özenle seçtiğı parçaları kullanmışken, Jansen'in evi ona benzeyen şeylerle doluydu. Temiz, rahat kanepeler, zengin ahşap raflar, canlı boyalar. Heyecan verici olduğu kadar davetkar da olan, keskin ve yumuşak öğelerin karmaşık bir koleksiyonu.

Ve onun gibi *kokuyordu*. Mandalina, adaçayı ve *Tanrım*, neden buraya gelmek istedim ki?

"Evin çok güzel," dedim, girişinde dururken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Solumda bir merdiven vardı ve yatak odasının hemen yukarıda olduğu düşüncesi beni ürpertti.

"Teşekkürler," dedi, sesi tüm hafta olduğu gibi soğuk, sakın, hatta sıkılmıştı.

Demek lafı dolandırmayacaktı. Anladım.

Peki, hadi bakalım.

"Bana karşı soğuk davranıyorsun," dedim, ama onun bakışlarından kaçınmadım.

Kaşlarını kaldırdı. "*Ben* mi? Soğuk mu?"

"Evet," dedim, sinirlenerek. "Neden?" Boğazımda bir düğüm oluştu. Lanet olsun, ya beni elde ettiği için artık benimle ilgilenmediğini söylerse? Kardeşim ve patronlarım öğrenince başıma gelecek sıkıntılara değmediğimi söylerse?

O öyle biri değil, diye umutlu bir ses içimden fısıldadı. "Seni toplum içinde görmezden gelen ben değilim," diye karşılık verdi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Öyle yaptın!" Başımı salladım. "Ve ben seni görmezden gelmedim..."

"Ertesi sabah beni tanıımıyormuş gibi davrandın," diye sözümü kesti. "Sanki ben *hiç kimseymişim gibi*. Sanki birkaç saat önce

sanki...

"Dalga mı geçiyorsun?" Onu durdurdum, onun alanına girdim. Ondan dalgalar halinde ısı yayılıyordu ve lanet olsun, bu beni *acıttı*. "Profesyonel olmaya çalışıyorum! Ne yapmamı istedin? Banket salonunda üstüne atlamamı mı? Yanındaki koltuğa kıvrılıp sana hayran hayran bakmamı mı?" Ellerimi uyluklarımın üzerine vurdum. "Kimsenin bana dokunmamasını istemenin ötesinde ne istediğini bile bilmiyorum! Ve sen ne istedin? Seni koçuna, patronlarımıza *ifşa etmemi* mi? Kardeşime ve beni kovabilecek ya da sözleşmeni bozabilecek herkese, en azından bu konuyu tartışmadan mı?"

Ağzını kapattı, gözleri parlayarak bana baktı. Aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı ve vücudumun her santimi onun için çılgılık atıyordu.

"Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyor musun?" diye sordum,

öfkemi yatıştırarak. "Ne?" Sesi tamamen sertleşmişti.

"Hislerim tam tersi olmasına rağmen sana karşı profesyonel davranmak."

O yaklaştı, ben geri çekildim, gözlerindeki bakış tamamen donuk ve ilkeldi. Omurgam merdivenlerin yanındaki duvara değdi, ama bakışlarımızı ayırmadım. Her sinir uçum canlandı, o ise ellerini başımın iki yanına koyarak beni hapsetti.

"Ne istiyorsun, London?" diye sordu, sözleri aramızda bir fısıltı gibiydi.

"O gece sana söyledim." Dudaklarımı yaladım, gözlerim onun gözlerinden ağzına, sonra tekrar gözlerine kaydı. "*Seni* istiyorum," dedim, itirafımla göğsümden bir rahatlama dalgası yayıldı. "Yapmamamız gerektiğini biliyorum. İşimizin risklerini, kardeşimi, her şeyi biliyorum. Zor bir seçim olduğumu biliyorum, sorunluyum, tecrübesizim. İstedğin her kadını elde edebileceğini biliyorum..."

O, o kadar baskın ve ilkel bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı ki, ben *inledim*. Ellerim gömleğine uçtu, ona tutunurken gömleğini yumrukladım. Dilini dudaklarımın arasına soktu, ağzımı geniş vuruşlarla ve alaycı hareketlerle ele geçirdi.

Tanrım, onu öpmek, çok uzun süre su altında kaldıktan sonra nefes almak gibiydi. Onun ağzını benimkine değdirmek, hayatta kalmak için gerekliymiş gibi hissettim.

Başını geriye attı, gözleri benimkilerle buluştuğunda keskin bir nefes aldı. "Tekrar söyle," diye talep etti, dilini alt dudağımın üzerinde gezdirerek.

Uyluklarım kasıldı, içimde derin bir acı hissettim. "Seni *istiyorum*, Jansen," dedim, açıklığa kavuşturmasına gerek yoktu. "Başka kimseyi değil." Gözleri karardı ve ağzını ağzımın üzerine eğdi, nefesimi kesecek kadar beni sahiplendi.

Açlık ve rahatlama ile ağzımı aldı ve bu... beni *mahvetti*.

Çünkü benim bunu söylememi duymaya *ihtiyacı vardı*. Onu kendisi için *istediğimi* duymaya ihtiyacı vardı. Bu ihtiyacın ardındaki mantık henüz benimle paylaşılmamıştı, ama bu, bedenim kadar kalbimin de onun için acımasına yetmişti.

Kim bu adamı istemez ki? Bu kadar güçlü, zeki, eğlenceli, derin ve tutkulu bir adamı? Kim onunla olmak için hayatını paramparça etmez ki? Benim şu anda yaptığım gibi... Çünkü yaptığımız şeyin riskleri, tehlikeleri ve kesinlikle sonuçları vardı, ama ben umursamıyordum.

"Ben," dedim, öpüşmemizi bir an için keserek. "İstiyorum." Gömleğinin eteğini çektim ve o da tek koluyla gömleğini başından çıkardı. "Seni," dedim, nefes nefese, parmaklarımı göğsünde gezdirerek.

Bunu tekrar tekrar duymayı hak ediyordu.

Anlaması için kaç kez gerekirse.

"Senin alaycı sözlerini istiyorum," dedim, nefessiz. "Senin meydan okumalarını, şakalarını istiyorum. Arenada gözlerinin benim üzerimde olmasını istiyorum. Ve buzda başka birini izlemek benim için imkansız. Jansen, senin her parçanı istiyorum."

"*London*," diye fısıldadı ve ben ona gülümsedim, kalbim hızla atarken vücudumdaki her sinir elektriklenmişti.

Parmaklarımı onun pazılarına gömdüm, onu döndürene kadar çekip ittim, pozisyonlarımız değişti. Beni onu duvara itmeme *izin verirken* bana sırtarak baktı. Ama onun önünde dizlerimin üzerine çökünce o sırtış kayboldu.

Parmaklarım onun kot pantolonuna uçtu, fermuarını ve düğmesini hızla açtım. Onu ve boxer şortunu aşağı çektim, sertleşmiş penisi serbest kaldığında neredeyse inleyerek.

Onun hatırı sayılır büyüklüğündeki organını elimle kavradığımda, dudaklarım yavaşça yaklaşırken karnımda kelebekler uçuyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama bedenim, ruhum bu adamı yutmak için çılgılık atıyordu. Ona benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için.

Bu yüzden başımdan daldım, dudaklarımı penisinin başına doladım ve üzerinde kaydırdım.

"Siktir!" diye tısladı, ben ağzımı üzerinde hareket ettirirken parmakları saçlarıma dolandı.

Ağzımın içinde kasılmaya başladı, hassas başını dilimle okşarken penisi seğirdi. Onu keşfederken başımı ileri geri sallayarak inledim. Tanrım, tadı çok güzeldi — sıcaklık, tuz ve Jansen gibi. Emirken bir elimle onu pompaladım, ağzından çıkan her inilti ve homurtuyla kendimi de aynı derecede tahrik ettim.

Burada, bu konuda kendimi deneyimli hissettim. O sesleri ondan koparabilecek kadar yetenekliydim. Saçımı sıkıca kavradı.

Bunu *ben* yaptım.

Ben.

Ve bu lanet olasıca harika bir duyguydu.

Şüphe ve endişe, bedenimi, ruhumu yutan alevlerin ardından yok oldu.

Sadece bu vardı: Jansen, ben ve aramızdaki ateş.

"Siktir, bebeğim," diye homurdandı, penisi ağzımda bir derece daha sertleşti. Saçımı tutan eli daha da sıkılaştı ve beni geri çekti. Penisi ağzımdan küçük bir patlama sesiyle fırladı ve göz açıp kapayıncaya kadar Jansen beni ayağa kaldırdı. "Sıra bende."

Birkaç nefes içinde beni çıplak bıraktı ve ben ona uzanamadan, beni omzuna attı ve merdivenleri çıkarken kışımaya hafif bir şaplak attı.

Dudaklarımdan memnun bir kahkaha kopardı ve farkına varmadan sırtım dev bir yatağa yumuşakça indi.

Jansen üstümde dururken sırttı, boynumu öperek aşağı doğru indi ve çıplak göğüslerimde oyalanmaya başladı. "Siktir, bunları seviyorum," dedi, her iki göğsümü avuçlayarak, bir meme ucunu parmağıyla okşadıktan sonra dilini kullanarak acıyı dindirdi. Bu his beni onun altında kıvrandırdı, aramızda hissettiğim sertliğe karşı çaresiz ve açgözlüydüm.

"Jasen," diye inledim, kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak.

Bana yine kendini beğenmiş bir gülümseme attı, karnıma, kalçalarımın öpücükler kondurdu ve...

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, parmaklarım saçlarına uçarken o beni yarıklarımın klitorisime kadar yaladı.

"Lezzetli," diye homurdandı, hassas, kaygan tenime karşı. Dilini içime daldırdı ve ben yataktan kalktım. Kalçalarımı kavradı ve beni aşağı bastırdı, şişmiş tomurcuğumun üzerinde alaycı vuruşlar ve tüy kadar hafif dokunuşlarla beni tahrik etti.

Başımın üstündeki çarşafı yumrukladım, zihnim ve bedenim onun ağzının üzerindeki hissiyle dönüyordu. Her dil darbesinde, güçlü ellerinin kalçalarımı her kavrayışında, bedenime her memnuniyet dolu homurtusunda içimdeki her şey kıvrılıyor ve yanıyordu.

Nefesim çok hızlı geliyordu, başım dönüyordu, kalbim hızla atıyordu. Onun altında çırpınıyordum, dudaklarımdan çıkan sesler biraz hayvaniydi, çünkü kendimi o tatlı, keskin sınıra gittikçe daha da yaklaştığımı hissediyordum.

Başımı kaldırdım ve bacaklarımdan arasından bana bakarken nefesim kesildi. Dudaklarındaki sırtış neredeyse şeytaniydi ve o gözler? Tanrım, tamamen camlaşmış ve çalkalanıyordu. Ağzını tekrar indirdi, hızlı ve keskin bir şekilde, klitorisimi tam doğru basınçla emdi...

Sırtım kamburlaştı ve binlerce parlak ışık parçasına ayrıldım.

Jansen kalçalarımı kavradı, ben utanmadan yüzüne binip, hayatım buna bağlıymış gibi o zevki aradım. O beni orgazmın sancıları boyunca çalıştırdı, vücudum onun altında titriyordu.

Ayağa kalktı, avını kovalayan bir yırtıcı gibi vücudumun üzerinde dolaştı. Uyluklarımdan arasına yerleşti, sertliği girişimi okşuyordu, etim ıslanmış, şişmiş ve ağrıyordu.

"London," dedi, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirken ağız benimkinin üzerinde duruyordu. "Eğer ihtiyacın olursa bana yavaşlamamı söylemelisin. Hoşuna gitmeyen bir şey varsa bana söylemelisin."

Gözlerimdeki yıldızları silerek gülümsedim. Bu adam. Beni asla tuzağa düşürmez, kendimi kapalı hissettirmez, sınırlarımı aşmamı asla zorlamaz. Kalbim onun ilgisine iç çekerek bayıldı. Beni, ihtiyaçlarımı gerçekten anlamak için elinden geleni yaptığına.

Ve şu anda?

Tek ihtiyacım olan oydu.

Dirseklerimle kendimi yukarı ittim, elimi başının arkasına dolayarak saçlarını avuçladım. Evet, seks konusunda neredeyse hiç tecrübem yoktu ama Jansen'la mı? Bu tamamen içgüdüsel, tamamen ilkel bir arzuydu. "Seni istiyorum, Jansen," dedim tekrar. "Bana istediğin her şeyi yapmanı istiyorum. Bana."

Bana doğru titredi, bu hareket omurgamda sıcak bir ürperti yarattı. "Ya seni sert ve hızlı bir şekilde almak istersem?"

Sıvılaştım — tüm uzuvlarım gevşedi ve nefes nefese

inlemeye başladım. "O zaman beni sert ve hızlı al."

Ağızını ağızıma yaklaştırdı, beni yakıcı bir öpücükle dudaklarımı ele geçirirken Beni daha fazla tahrik etmek için. Ben de daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim. "Ya yavaş yavaş yapmak istersem?" dedi ağızıma, elleri kaburgalarımı okşayarak. "Bu işkenceye daha fazla dayanamayana kadar vücudunu taparcasına sev."

"O zaman öyle yap," dedim, onu kendime çekip, onun bana yaptığı kadar sert ve açgözlü bir şekilde öptüm.

Serbest kalan elimle aramızdaki mesafeyi kapattım, sertleşmiş organını kavrayabilmek için pozisyonumu değiştirdim. Onu sıkıığımda dudaklarımın arasında tısladı.

"Ya eğer..."

"Her şekilde. Her türlü şekilde. *Sen* olduğun sürece."

Jansen üzerimde hareketsiz kaldı, gözleri mavi alevler gibi parlıyordu. Yatakta hareket etti, başucundaki komodine uzandı...

"Senin her şeyini istiyorum, Jansen," dedim, onu durdurarak. "Zaten temiz olduğumu biliyorsun," diye ekledim aceleyle. "Ve o gece otelde olduktan sonra hap kullanmaya başladım."

Üzerimde titredi. "Ben de öyle," dedi. "Ama, London..."

"Sana güveniyorum," dedim. "Eğer istemiyorsan anlarım. Ama bana ne istediğimi söylememi istedin." Alt dudağımı ısırđım, çok mu fazla şey istediğimi merak ederek. "İçimde hiçbir engel olmadan seni hissetmek istiyorum."

Bir şey kırıldı, kendini tutan bir tür kısıtlama. Bir saniye önce onu sıkıca tutuyordum, bir saniye sonra?

Geri çekildi, bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini dizlerimin arkasına doladı ve beni kendine doğru çekti.

Ve tek bir hızlı, ateşli hamlede içime daldı.

İnledim, yataktan kalkarak ona doğru uzandım, o da çekip tekrar içeri girdi.

Ve tekrar.

Ve tekrar

Tüm bu süre boyunca, o yanan mavi gözler beni izledi, ruhumun derinliklerine kadar yakıp kavurdu. Ellerimi başımın üzerine kaldırdım, o bakışları tutarken çarşafı sıkıttım. O itaatkar harekete sırtarak baktı ve Tanrım, muhteşem görünüyordu. Bana sertçe girerken, karın kaslarının sert çıkıntıları ortaya çıktı. Göğsünü ve kaburgalarını süsleyen mürekkep izleri. Her itişinde bacaklarımı çekerek kollarındaki kasları dalgalandırıyordu.

"Daha sert," diye inledim, çarşafı yumruklarken neredeyse *talep ettim*.

"Siktir, London," diye homurdandı, hızını artırarak. "Çok sıkı ve ıslaksın. Harika hissettiriyorsun." Her kelimeyi daha sert bir itişle vurguladı, penisi içimi her santimini dolduruyordu.

Yatağı kaldırdım, açığı keşfederken onun beni tuttuğı yerden destek aldım. *Lanet olsun*, daha derine kaydđ, penisinin başđ her sürtünmede titreyen ve kıvılcım saçan iç bir noktaya dokundu.

"Daha hızlı," dedim ve o bana sertçe girerken o sırtış daha da derinleşti.

Her vuruş, her itiş, o kıvılcımlar kıvranan alevlere dönüştü. Beni tüketiyor, beni kurtulmak için çaresizce kıvrılan sıkı bir örgüye dönüştürüyordu.

"Jansen," diye fısıldadım, vücudum tamamen onun merhametine kalmış, karıncalanan, uğultulu bir şeydi. "Tanrım, *evet*. O. Devam et. *O*."

Bana daha sert vurmaya başladı, bacaklarımı tutarak beni yerinde tuttu, böylece her bir enfes vuruşu hissedebildim.

"Siktir, London," diye homurdandı, sanki kendini benim tenime, bedenime, ruhuma damgalamak istercesine içime giriyordu.

İçimdeki her şey her şeyi yutan bir ateşle sıkıştı, alevler omurgamı yaladı. Sıkılaştım ve titredim, parıldayan bir fırtına yükseldi ve yükseldi, ta ki tamamen parçalanacağımı hissedene kadar.

"Jansen," diye inledim, onun altında kıvranarak. "Ben. Geliyorum."

"Siktir, evet," diye homurdandı, pozisyonunu değiştirerek bana daha yakın bir şekilde yaklaşarak. Bu hareketle, her güçlü ve hızlı pompalama ile pelvisi klitorisime sürtünüyordu...

Onun adını haykırdım, tüm vücudum enfes kıvılcımlarla patladı, tamamen ve tamamen çözüldüm. Jansen içimde sertleşti, uzunluğu beni çok derinden doldurdu, uzun vuruşları kendi boşalmasını bulurken benim orgazmımı uzatıyordu.

O kendini aşağı indirip dudaklarıma yavaş, şehvetli bir öpücük kondururken bile ona karşı titredim. Titreyerek çarşafı bıraktım ve kollarımı ona doladım. O göğsüme düştü, vücutlarımız terden kaygan ve mutlulukla, lezzetle bitkin düşmüştü.

Parmaklarımla onun koyu saçlarını okşarken, çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yaparken, iki şeyi kesin olarak biliyordum.

Birincisi, onun kadar işkence edici derecede harika bir şey asla olmayacaktı. İkincisi, ben tamamen ve krallara layık bir şekilde becerilmiştim.

Çünkü tek istediğim kendi ayaklarım üzerinde durmak ve kendime ait olmakken, Jansen'in beni tamamen ve tamamen ele geçirmeyi başardığını inkar edemezdim.

Ve *onun* olmaktan rahatsız olmadığımı fark ettim.

Hiç. Birazcık bile.

STERLING

"Biri karbonhidratları atlıyor galiba," dedi Briggs, ben squat tekrarlarımı bitirip barı yerine koyarken. "Seni hiç bu kadar kaslı görmemiştim. Şuradaki Demon'a rakip olabilirsin." Köşeye doğru başını salladı, Brogan Grant orada inanılmaz ağırlıklarla bench press yapıyordu.

"Eminim o adam gerekirse bir arabayı bile kaldırabilir," dedim, su şişemi alırken. Kaybettiğim yağlar muhtemelen London'la her fırsatta yaptığımız maraton seks seansları yüzündendi.

"Doğru." Briggs, benimkinin yanındaki barın ağırlıklarını ayarladı ve kendi tekrarlarına başladı.

Onun barında benimkinden yaklaşık yirmi kilo daha fazla ağırlık olduğunu söylemedim. Briggs böyleydi. Her zaman daha fazlasını yapardı ama asla dikkat çekmezdi.

Antrenmanımızı bitirdik, duş aldık ve takımın geri kalanının toplandığı konferans odasına gittik. Sawyer'ın solundaki boş sandalyeye oturdum, Briggs de yanımdaki sandalyeye oturdu.

Her ay toplanıp takımın tanıtım etkinliklerini tartışmak bu yıl yeni bir şeydi, ama bu sayede yeni oyuncuların ellerini yeterince hızlı kaldırırlarsa hayranlarıyla yüz yüze görüşme şansı bulmalarını sevdim. Ayrıca, bu sayede Londra'ya bir saat daha bakma fırsatım oldu, ki buna itiraz edecek değilim.

Maxim ve Caz bizim tam karşımızdaki koltuklara oturdular ve ben ikisini de görmezden gelmeye çalıştım. Maxim'i görmezden gelmemin sebebi, siktir et onu, Caz'ı görmezden gelmemin sebebi ise, gözlerime bir kez bakınca, onun haberi olmadan kız kardeşi ile gizli bir ilişki yaşadığımı anlayacağından emindim.

Hiç hoş değil.

Gerekliydi, ama yine de.

Hoş değil.

Sawyer'ın bana verdiği kağıt yığını aldım, birini kendime sakladım ve diğerlerini Bu, yaklaşan etkinliklerin programıydı ve her birinde kaç oyuncuya ihtiyaç duyulacağı yazıyordu.

Adım, Maxim'in adının hemen yanında, her tanışma ve selamlaşma etkinliğinde zaten yazıyordu ve *ne mutlu* ki, Ronald McDonald House bağış toplama etkinliği için bir TV tanıtım spotu da vardı. *Yaşasın*.

Langley masanın ucunda konuşmaya başlarken, London arkamızdan gelerek su şişeleri dağıttı ve neden iki yeni etkinlik eklendiğini açıkladı. London'ın yaklaştığını bildiğim için, onun söylediklerine konsantre olmak zordu, itiraf etmeliyim.

"Sawyer," dedi ve ona bir şişe uzattı.

"Teşekkürler, küçük Foster."

O çekindi, ama gülümsemesi kararlıydı.

"Jansen," diye fısıldadı, şişemi uzatarak.

Sandalyeyle hafifçe döndüm ve onun muhteşem mavi gözlerine bakarak büyük bir hata yaptım. Onun gözleri benim kriptonitim gibiydi ve kafamdaki tüm düşünceleri silip süpürdü. "Teşekkürler, London."

Elim eline değdi, şişeyi alırken işaret parmağım bileğinin içini hafifçe okşadı.

Nefesi kesildi ve Briggs'e geçmeden önce birbirimize gülümsedik.

"Briggs," diye mırıldandı.

"Teşekkürler, London."

Dikkatimi önümdeki gündeme çevirdim ve masanın diğer ucundan Maxim'in bakışlarının sıcaklığını hissettim, ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Masasının diğer tarafında, diğer oyun günü koordinatörü Sean'ın içecekleri dağıttığı benim suçum değildi. Çok yazık. Çok üzücü.

"Tamam, iki hafta sonra hayvanat bahçesinde bir etkinlik var ve bunun için iki oyuncu daha istediler. Temelde bir tanışma ve selamlaşma etkinliği. Fotoğraflar.

İmza. Çok müdahaleci bir şey yok," dedi Langley, masanın diğer ucuna bakarak.

Çaylaklar ellerini havaya kaldırdı ve ben de onlara izin verdim. Son zamanlarda kamera karşısında fazlasıyla yer alıyordum.

London'ın masanın bizim tarafını bitirip Langley'e doğru yürüdüğünü görünce, cep telefonumu çıkardım ama masanın altında tutarak ona mesaj attım.

BEN: Şu anda seni ne kadar çok yalamak istediğimi bilemezsin.

London telefonunu çıkardı ve mesajı okudu, yanakları pembeye dönerek hızlıca bir cevap yazdı.

LONDON: Bu sabah zaten işini çok iyi yaptın.

Dudaklarımın köşeleri gülümsemeye başladı.

"Ya sen, Brogan?" Langley kaşlarını kaldırarak ona sordu. "Hayır." Açıklama yapmadı, özür dilemedi. Hepsi bu kadardı.

Langley iç geçirdi.

"Muhtemelen çocukları korkutur," diye şaka yaptı

Briggs. Takım güldü.

"Yalan söylemiyor," diye cevapladı Brogan, tamamen

ciddi bir ifadeyle. Kahkahalar daha da yükseldi.

"Hadi ama." Langley ellerini beline koydu. "Sana birçok istek aldık ve sen her seferinde reddettin."

"O zaman çocukların olmadığı bir şey seç." Omuz silkti. "Onlar küçük ve kırılganlar ve nasıl cevap vereceğimi bilmediğim tuhaf şeyler söylüyorlar, sonra da herkes için garip bir durum oluyor. Yetişkinlere özel olan bir sonraki işinizi yaparım."

"Harika, o zaman yaşlılar merkezinde bir hayır işi fırsatı çıkarsa, adamımız sensin," dedi Langley, gözlerini devirerek.

BEN: O siyah elbise sana çok yakışmış.

London mesaja başını salladı, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

LONDRA: Dikkatini ver ve flört etmeyi bırak.

BEN: Bu elbise bu gece benim odamda daha da güzel duracak.

Gözleri benimkilere çarptı, saç çizgisine kadar kızardı. Sonra telefonunu blazerinin cebine koydu ve ajandasını aldı, beni başından savmak için elinden geleni yapıyordu.

Gülümsedim. Bu masanın üzerine çıkıp Londra'nın benim olduğunu haykırmak istesem de, ilişkimizi gizli tutmanın bazı avantajları olduğunu kabul edebiliyordum. Onu herkesin önünde utandırmak, bu avantajların en büyüğüydü.

"Londra?" Langley ona söz verdi ve kızım merkezdeki pozisyona geçti.

"Evet, hepinizin bildiği gibi, Yılbaşı gecesi özel bir etkinlik var."

Takım topluca inledi.

"Biliyorum, biliyorum," diye eliyle bizi susturdu. "Ama bu, Ronald McDonald evi için yaptığımız tanıtımın bir parçası. O hafta sonu maçımız olmadığını biliyorum, ama biletlerin reklamını bu şekilde yapacağımız için en azından takımın yarısının orada olması gerekecek. Ve bana şimdi cevap vermenize gerek yok." Caspian'a dokunaklı bir şekilde baktı. "Ve sen de geleceksin."

O alaycı bir şekilde güldü. "Gerçekten mi?"

"Az önce *küçük Foster* olarak çağrıldım, yani evet, listede birinci sıradasın dostum. Smokinini giy." Kaşlarını kaldırıp ona gülümsedi.

"Peki," diye pes etti.

"Beni de say," diye ekledi Maxim, ona yavaşça sırtarak. "Senin için önemliyse, ben de varım."

Midem acı bir şekilde burkuldu ve o, benim yemi yutacak mıyım diye bana baktığında bu acı daha da şiddetlendi. Yutmadım. London benim onun için orada olacağımı biliyordu ve bu benim için yeterliydi.

Toplantı sona erdi ve hepimiz dışarı çıktık. Kapının yanında duvara yaslanmış olan London'ın yanından geçerken, kimse bakmıyorken elini karnıma dokundurdu.

kimse bakmıyorken elini karnımın üzerinde gezdirdi. Dokunmasıyla karın kaslarım gerildi ve vücut ısım bir derece yükseldi. "Beş buçuk," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve Briggs'in kaşlarını kaldırarak beklediği koridora girerken gözlerimi ondan uzak tutmayı başardım.

"Dostum, daha ince davranmalısın," diye sessizce öğüt verdi, biz otoparka doğru yürürken.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Omuz silktim. "Sana ilk adınla seslendi." Kafasını salladı.

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Güneş ışığına çıktık ve ekip dağıldı, kendi arabalarına doğru yöneldi.

"Diğer tüm oyunculara soyadlarıyla hitap etti, ama sana değil." Uzaktan kumandasını çıkardı ve G-wagon'unun kilit açma düğmesine bastı.

"Ee?" Audi'min kilidini açtım.

O, devam etmeden önce Caspian'a bir göz attı. "Bu takımda geçirdiğim *yıllar* boyunca, herkes sana sadece Sterling diye seslendi. Ve o masada, diğer tüm oyunculara soyadlarıyla seslendi... sana hariç. Eğer ikiniz yaptığınız şeyi gizli tutacaksanız, izlerinizi biraz daha iyi örtmelisiniz." Bana dik dik baktı.

Kahretsin.

London'a bu konuyu gizli tutacağımıza dair verdiğim sözü bozmadan ne onaylayabilir ne de inkar edebilirdim, bu yüzden sadece başımı salladım ve olabildiğince çabuk arabama bindim. Arenada daha dikkatli olmamız gerekecekti, ama en azından bu gece onu kendime saklayabilecektim.

İki saat sonra, London'ın elini tutarak mısır tarlası labirentine girdik.

Bir köşeyi döndüğümüzde ve her yönde mısır saplarıyla çevrili olduğumuzu görünce gerildi.

"Eğer çok fazla gelirse, belki yukarı bakabilirsin?" diye önerdim, başımızın üzerindeki masmavi gökyüzünü işaret ederek. Hala iki saat kadar gün ışığı vardı, bu yüzden hava kapkara olmadan çok önce buradan çıkmış olacaktık.

"İyi fikir." T kavşağına geldiğimizde derin bir nefes aldı. "Hangi yöne?"

"Sen seç." Elini dudaklarıma götürdüm ve elinin arkasını öptüm. London'ın, başlangıçta seçimini kendisi yaptığı zaman dar alanlarda çok daha iyi olduğunu öğrenmişim. Aslında, hayatında kontrolü bırakmayı sevdiği tek alan benimle yatağa girdiği zamandı.

Orada, benim üstünde, arkasında ya da duvara yaslanmış olması umurunda değildi. Kendini tamamen bırakıyordu ve ben bu özelliğini çok seviyordum. Onun hakkında sevdiğim çok şey vardı, bu da buz pistinde sadece tanıdık gibi davranmamızı giderek zorlaştırıyordu.

"Sola gidelim," dedi, uzun, koyu renkli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Sol olsun." Dönüşü yaptık ve labirente doğru ilerlemeye devam ettik. "Yılbaşı gecesi partisine katılacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Seni zaten yazdım," dedi başını sallayarak, yüzünde muzip bir gülümseme yayıldı. "Brogan'ı da yazdım."

"Demon mu?"

"Sadece yetişkinler için olduğunu, smokin giyilmesi gerektiğini ve 18 yaşından büyüklerin katılabileceğini söyledi, o yüzden listeye ekledim."

Gülerek, "Ah, benim cesur, güzel kadınım," dedim.

"O beni korkutmuyor." Burnunu kırıştırdı ve bizi bir sonraki kavşağa yönlendirdi. "Şey, belki biraz ürkütücü olabilir, ama Caz ile büyüdüğünde, o karamsar, öfkeli tavırlara karşı bağışıklık kazanıyorsun. Maxim'i de ekleyince..." Ağzını kapattı.

"Sorun yok." Onu sakinleştirmek için elini sıktım. "Kendime onun iki farklı kişi olduğunu söylüyorum ve kardeşinin en iyi arkadaşı Maxim, benim genlerimi paylaştığım kişi ile aynı kişi değil."

"Sen hep bunu söylüyorsun. *Genleri paylaşmak*." Üç seçenek varken bizi düz yola yönlendirdi ve soldan çıkan bir aileyi geçtik, kocası karısının sözünü dinlemesi gerektiğini mırıldanarak kabul ediyordu.

"Çünkü paylaştığımız tek şey bu." Çenem titredi. "O adama bakıp, onun sayesinde bir babam olabileceğini, ama

babam yok."

Beni sağı çekti, yol yine hızla dönüyordu ve bizi bir çıkmaza soktu. "Neden daha önce böyle söylemedin?" Kaşları endişeyle çatıldı ve parmakları benim parmak eklemlerimi okşadı.

"Söyleyecek bir şey yok," diye biraz sinirlendim ama gözlerindeki şefkatli bakışla yumuşadım. "Bak. *Yıllarca* onları tanımadığımı biliyorsun. Sergei'nin anneme çok fazla sus payı ödediğini biliyorum çünkü benim varlığımın duyulmasını istemiyordu. Zaten bir ailesi vardı. O aileyi seçmişti. Ve bir aileyi oluşturan her şey - sevgi, anılar, sadakat - Maxim ile benim aramda ya da onun kardeşleriyle aramda yok. Evet, aynı genleri paylaşıyoruz. Hepsi bu."

Omuzları yükselip alçaldı, uzun ve derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm."

"Neden?" Yüzünü avuçlarımla kavradım. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Sizi o tanıtımda bir araya getirdiğim için. Şimdi bildiklerimi bilseydim, bunu asla yapmazdım."

"Hey."

Gözleri benimkilere doğru yükseldi ve ben dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Benden bir şeye ihtiyacın olursa, sana veririm. Artık işler böyle yürüyor," dedim yumuşak bir sesle.

"Peki bu anlaşmadan sen ne kazanıyorsun?" Elleri göğsüme uzandı. "Seni."

"Öyle mi?" Yavaşça gülümsedi.

Başımı salladım. "Bu benim için gerçek, London. Ben varım. O kadar varım ki..."

O eğilip beni öptü, boynumun iki yanını avuçlayarak beni mümkün olan en tatlı şekilde susturdu. "Ben de," diye itiraf etti dudaklarıma. "Bu her neyse, onu istiyorum."

"Bu bir ilişki," diye açıkladım, tam olarak ne demek istediğimi bilmesini istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun da bunu söylemesini duymam gerekiyordu.

"Bu bir ilişki," diye kabul etti, sonra beni yumuşakça öptü, alt dudağımı emdi.

Rahatlama damarlarımdan akarken, onu kendime doğru çektim, ellerimi saçlarına gömerek onu uzun ve derin bir şekilde öptüm. Tadı, labirentin hemen dışında içtiğimiz elma şarabı gibiydi ve Londra'ya özgü o eşsiz, tatlı tadı vardı.

O inleyerek parmaklarını boynumun arkasına doladı ve başını eğerek bana mükemmel bir açı sağladı, ben de onu defalarca öptüm. Lanet olsun, bu hiç eskimiyordu. Her öpücük bir öncekinden daha güzeldi. Birbirimizden bıkmamış ya da rutine düşmemiştik. Ona her dokunduğumda, bir şekilde yeni ama aynı zamanda rahatça tanıdık geliyordu. O bana... evimi hatırlatıyordu.

Dili benimkine sürtündü ve her seferinde olduğu gibi kendimi öpüşmede kaybettim.

Labirentin içinde bir çocuk güldü ve London ağzını benden çekti. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve benim sikim kot pantolonumun içinde adeta çelik boru gibiydi.

"Gidelim," dedi, elimi tutarak. "Buradan ne kadar çabuk çıkarsak, seni o kadar çabuk soyabilirim."

"Harika bir plan."

Onun endişesi bir kez bile artmadan labirentten çıktık ve ben bir dakika daha bekleyemeyerek, arabamın kapısında onu nefes nefese öptüm.

Labirentte değil, arenada ve deplasman maçlarına giderken uçakta da, halka açık yerlerde ellerimi kendime saklamak gittikçe zorlaşıyordu. Briggs haklıydı. Kayıyorduk.

Bir noktada, açığa çıkacaktık.

Umarım London buna hazırды, çünkü artık ona sahip olduğum için, sonuçları ne olursa olsun onu bırakmayacaktım.

LONDON

"Bu lezzetli koku da ne?" diye sordu Jansen, bir ay önce ona verdiğim anahtarla kapıdan içeri girdi. Anahtarı ona, Caz'ın evde olmadığından emin olmak için her zaman önce mesaj atması şartıyla vermiştim. Çantasını giriş holüne bıraktı ve uzun adımlarıyla saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi kapattı. "Senin kokun dışında tabii," dedi ve beni kendine doğru çekti. Ayaklarım yerden sarkarken, göğsüne yaslanıp titredim.

"Kurabiye," dedim, onu da kucaklayarak boynuna fısıldadım.

Sadece bir gece ayrı kalmıştık, ama sanki bir ömür gibi gelmişti. Geçtiğimiz ay boyunca bu inanılmaz rahat, heyecan verici, baş döndürücü rutini benimsemiştik ve her "eve" geldiğinde, bu adama biraz daha kapılıyordum.

"Snickerdoodles mı?" diye sordu, beni nazıkçe ayağa kaldırarak.

Ona gülümsedim. "Neden *senin* en sevdiğin kurabiyeleri yapayım ki?" diye alay ettim ve fırını kontrol etmek için mutfığa geri döndüm. İki dakika sonra pişeceklerdi.

Beni takip etti ve arkamdan kollarıyla beni sardı. Omurgamı göğsüne yasladı ve ben de içgüdüsel olarak onu arzulayan vücudumla ona doğru eğildim. "Çünkü," dedi, dudakları kulağımın kepçesine değiyordu. "Kurabiyelerine bayıldığımı biliyorsun. Tatmak için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Dudaklarım bir nefesle açıldı, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayıldı. Bir aydır *böyleydi*. Beni aynı anda öfkeliendiren, bana meydan okuyan ve beni çaresiz, vahşi *bir arzuya* dönüştüren bu adama karşı bitmeyen, asla giderilemeyen bir susuzluk. Aramızdaki bu cehennem ateşinin bir gün daha yumuşak bir köz haline gelip gelmeyeceğini bilmiyordum, ama *lanet olsun*, şu anda sahip olduğumuz şeyi zevkle yaşıyordum.

Kollarında döndüm, parmak uçlarımda yükselerek ağzımı onun ağzına yaklaştırdım. O da bana doğru yaklaştı, ama ben durdum, onun dudaklarının hemen üzerinde o boşlukta kaldım

"Görünüşe göre seni parmağında oynatıyorum," diye alay ettim, alt dudağını dişlerimin arasına nazikçe aldım.

O homurdandı, ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirip kıcıımı avuçladı. Beni sıkıp kaldırdığında çığlık attım, ayak bileklerimi sırtına kilitlemek zorunda kaldım. Döndü ve beni mutfak tezgahının üzerine oturttu. "Öyle mi?" Sesi alçaktı ve ellerini uyluklarımın üzerinde gezdirirken dudaklarında o sırıtış vardı. Ellerin ısısı taytımın içinden geçiyordu.

"Doğru," dedim, başımı sallayarak, kalbim göğsümde çarpıyordu. Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu ağzıma çektim. "Eminim şu anda senden her şeyi isteyebilirim ve sen bana verirsin."

"Biri kendini çok beğenmiş," diye alay etti, burnunu çene hattım boyunca gezdirerek.

Masum dokunuşa kendimi bıraktım, serbest elimle gömleğinin ince kumaşını okşadım, altındaki kasların gerginliğinden zevk aldım. "Bu senin suçun," dedim.

Dişlerini boynumun kenarına sürttü ve sıcak bir ürperti cildimi kapladı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Neden?" Kalçalarımı kavradı ve kıcıımı tezgahın kenarına, tam *kendisine* doğru çekti.

"Çünkü," diye fısıldadım, bana dokunmasından titreyerek. "Beni bir tanrıça gibi hissettiriyorsun." Ve bu lanet olası gerçektir. Onun altında, üstünde, yanında canlanıyordum. İster sevişiyor ister dizi maratonu yapıyor olalım, onun yanında adeta parıldıyordum. Bana meydan okudu, beni dinledi, beni anladı. Beni güldürdü, inlettirdi ve aradaki her şeyi yaptı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Öylesin," diye mırıldandı, cildime karşı, köprücük kemiğime öpücükler kondurarak. Göğsümü dışarı çıkardım, ona daha iyi erişim sağladım ve başı göğüslerime doğru eğildiğinde titredim. "Güzel, akıllı, eğlenceli," dedi ve her kelimeyi bir öpücükle mühürledi. "Çoğu zaman baş belası," diye alay etti. "Ama sen benimsin."

Ona doğru sallandım, utanmadan aramızda çoktan tutuşan kıvılcımı arıyordum...

Keskin bir bip sesi duyuldu ve ben ona doğru sıçradım. Kurabiyelerin zamanlayıcısı mutfakta çalmaya başladı ve Jansen kahkaha attı. O

parmağını bana doğrulttu. "Kıpırdama," diye emretti, bacaklarımın arasından çıkıp mutfağın karşısına doğru yürüdü. Çekmeceden bir fırın eldiveni aldı ve kurabiyeleri fırından çıkardı. Fırın tepsisini ocağın üzerine koyarken sırtıttı. "Snickerdoodles," dedi, haklı olduğunu biliyormuş gibi başını sallayarak. Eldiveni tezgahın üzerine attı ve bir anda yanıma geri döndü. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim," dedi, vücudunun sıcaklığı tekrar bana değdi.

Gülümsedim, kolları boynuna doladım, o da kaldığı yerden devam etti, ellerini uyluklarımın üzerinde gezdirdi, cildime alaycı öpücükler kondurdu. "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedim, neredeyse iç çekerek. Beni işkence etmeyi severdi, bazen saatlerce. Beni şampanya şişesi gibi patlamaya hazır hissedene kadar alay eder, oynar ve dokunurdu. "Seni mutlu etmeyi seviyorum," itiraf ettim, dokunduğu, alay ettiği her yerden başım dönüyordu.

Bacaklarımın arasında biraz durdu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Tezgahın üzerine çıkmış, hala benden uzundu, ama bakışları yakıcıydı. O gözlerde öyle bir... minnettarlık, şaşkınlık ve hayret vardı ki. Sanki o tür bir sevgiye, o tür bir şefkate alışkın değilmiş gibi, nadiren gördüğüm bir şeydi.

"Jansen," dedim, sesim yumuşadı. "O bakış ne?"

Alnını alnıma dayadı, gözleri sanki içgüdüğü ona saklanmasını söylüyormuş gibi kapandı.

"Konuş benimle," dedim, vücudumdaki her duygu açlıktan umuda dönüştü. Bu son bir ayda çok yakınlaşmıştık, ama yine de onun hakkında anlamadığım pek çok şey vardı.

"Beni mutlu ediyorsun," dedi, gözleri hala kapalıyken. "Benimle mutlu musun, London?" diye sordu, bana tekrar bakmak için geri çekildi.

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedim, bu soruya hiç de sinirlenmeden. Ona tekrar tekrar söyleyecektim, o benim her şeyim olduğunu anlayana kadar, gerektiği kadar çok kez gösterecektim.

"O zaman neden kimseye söyleyemiyoruz?"

Bu kez tamamen donakaldım. Bu konuşmayı daha önce sadece bir kez yapmıştık. "Nedenini biliyorsun," dedim, nefesimi vererek. "İşlerimiz..."

"Dürüst olursak, sandığın kadar başımız belaya girmeyebilir."

"Biliyorum," dedim, onun ne demek istediğini anlayarak. Ve bunu herkese anlatmak istedim. Jansen'in hayatıma getirdiği mutluluğu açıkça paylaşmak istedim. "Ama pozisyonumla ritmimi yeni bulmaya başladım," dedim ve o bana kaşlarını kaldırdı.

"Ritmin mükemmel," dedi ve beni kendine doğru çekmek için tekrar kalçalarımı kavradı. Temasla birlikte, omurgamda dans eden bir sıcaklık hissettim.

"Langley ve Persephone'nin oyuncularla çıkmamam konusunda beni uyardığını biliyorsun," diye devam ettim.

"Oyuncularla *evlenen* kadınların söylediği bu sözler çok anlamlı," dedi.

Başımı salladım. Buna itirazım yoktu.

"Langley bana Yılbaşı gecesi etkinliğinde büyük bir görev verdi," dedim. "Umarım bu görev, gelecek yıl Sean'ın yerine benim pozisyonumu güvence altına alır."

Sean harika biriydi, iyi bir etkinlik koordinatörüydü, ama Reapers'daki o yer *benimdi*. Eğer bir gün o tek yeri gerçekten hak ettiğimde Langley'nin ona iyi bir referans vereceğini biliyordum, bu yüzden kendimi suçlu hissetmeye vaktim yoktu. Pozisyonumu hak edecektim.

"Sorumlu benim ve bu yılın en büyük etkinliği," diye devam ettim. "Hayranlar, profesyonel sporcular ve daha fazlasıyla dolu büyük bir bağış toplama etkinliği. Tüm gelirlerin Ronald McDonald House'a gideceğini biliyorsun." Ve onlara büyük bağışlar toplamak için gerekenlere sahip olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyordu. Profesyonel takımlar, yılın sponsorluğunu almak için neredeyse kavgaya edeceklerdi. Çünkü sadece ihtiyaç sahibi ailelere barınma ve fon sağlayan inanılmaz bir organizasyona sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda medyada da büyük yer buluyorlardı. Birlikte çalışarak herkes kazanıyordu. "Eğer işi batırırsam, sadece hayır kurumu zarar görmez, ki bu kesinlikle istemediğim bir şey, takımın medyada yer alması da zarar görür."

Jansen içini çekti, elleri uyluklarımla üzerine kondu. "Ve aramızda olanlar hakkında dürüst olmanın her şeyi mahvedeceğini mi düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır," dedim, o tezgahın diğer tarafına yaslanmak için geri adım attığında neredeyse inleyerek. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

göğsünde kavuşturdu. "Jansen," diye yalvardım, başımı sallayarak. "Benim demek istediğim hiç de o değildi. Seninle olan hiçbir şey asla olumsuz bir şey olmaz, daha çok..." Nefesimi verip tezgahdan atladım. "Sorun bende," dedim, onun bakışlarını yakalayabilmek için karşısına geçtim. "Buna ihtiyacım var. Kendimi kanıtlamak için. Reapers'a, *dünyaya*, benim sadece Caspian Foster'ın küçük kız kardeşi olmadığımı göstermek için. Onun takımdaki başarımla hiçbir ilgisi olmadığını. Jansen Sterling'in... *senin kızın* olmanın takımdaki statümü belirleyen şey olmadığını." Zorlukla yutkundum ve onun ön kolundaki kaslı koluna uzandım. Elimi üzerinde gezdirdim, o çekilmeyince iç geçirdim. "Hiç kendini kanıtlamak istemedin mi?"

Kollarını açtı, ellerini tezgaha dayadı ve başını salladı. "Bunu herkesten daha iyi anlıyorum," dedi. "Sence neden Sergei Zolotov'un soyadını hiç almadım? NHL takımına girmek için onun bağlantısını hiç kullanmadım?"

Boğazımda bir yumru oluştu. Biyolojik ailesiyle ilgili her şey çarpıktı ve bana göstermeye karar verdiği her katmanla kalbim daha da çok acıyordu.

"Onun soyadına ihtiyacın yoktu," dedim. "Buz üzerinde inanılmaz bir yeteneğin var, Jansen."

O, homurdandı ve başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Seninle onun arasında?" Sabırla beklerken nefesimi tuttum. Hazır olmasa da tamamen anlayabilirdim, ama ona *değer verdiğimi* bilmesini istedim. Onunla ilgili her şeyi bilmek istediğimi, ne kadar karanlık olursa olsun. Tıpkı onun benim hakkımda her şeyi bildiği gibi. "Bana biraz anlattın, ama hikayenin tamamını değil."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, geri çekildiğini, beni uzak tutmak için duvarlar ördüğünü sandım.

Ama sonra uzun bir nefes aldı ve dudaklarını araladı. "Sergei bir maçtan sonra annemle tanıştı," dedi, başını sallayarak. "Annemin arkadaşlarından biri onu oraya sürüklemişti." Omuz silkti. "Senin çok iyi yaptığın o tanışma ve selamlaşma şeylerinden birini yaptılar."

Yutkundum.

"Ve o... annemi istedi. Muhtemelen sadece annemin hokey hakkında hiçbir şey bilmediği için. Oyunu seven annemin arkadaşıydı. Annem sadece onun için oradaydı."

Zihnimde hesap yaptım, midem sıkıştı. "O evliydi."

Jansen başını salladı. "Evet," dedi. "Annem bunu bilmiyordu. Tek bildiği şey..." Sesi kesildi. "Ünlü sporcuların ne kadar çekici olabileceğini bilirsin," diye şaka yapmaya çalıştı, ama sesinde çok fazla acı vardı. "Her neyse, annem bunu anlamadan önce birkaç hafta sürdü. Doğal olarak yıkılmıştı. Adamın karısından bir çocuğu vardı ve bir tane de yoldaydı."

"Annem benim hamile olduğunu öğrendiğinde, Sergei babalık testi talep edecek kadar küstah davrandı. Annem hiçbir şey istemiyordu, para talep etmiyordu. Sadece onun başka bir çocuğu olacağını bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu." Gözleri yana kaydı ve boğazını temizledi. "O, Sergei'nin istediği her şeyi yaptı. Testi yaptırdı. Sergei'nin babası olduğunu kanıtladı. Ve sanırım Sergei, annemin kendisine sadık olmadığını düşünüyordu ya da öyle olmasını umuyordu, çünkü annem ona kanıtı gösterdiğinde..." Parmak eklemleri beyazlaştı, tezgâhı o kadar sıkı kavradı ki. "Sergei onu reddetti. Onu sanki çöp gibi attı."

Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı.

"O bunu asla kamuoyuna açıklamadı," diye devam etti. "Ama Sergei'nin karısı bir şekilde öğrendi. Sanırım babalık testinin bir kopyasını falan buldu. O pislik, onu saklayacak kadar aptalmış." Omuz silkti. "Maxim benden birkaç hafta önce doğdu," dedi. "Ve ben on üç yaşına gelene kadar onların varlığından bile haberdar değildim. Annem sonunda benim duygusal olarak gerçeği kaldırabilecek ve kendi kararlarımı verebilecek kadar olgunlaştığımı düşündüğünde."

Kalbim sıkıştı. "Ne yaptın?"

Karanlık bir kahkaha attı. "Babası olmayan on üç yaşında bir çocuktum," dedim. "Her çocuğun yapacağı şeyi yaptım. Onunla tanışmak için yalvardım." Başını salladı. "Gerisini sana daha önce anlatmıştım," dedi ve ben de o eğlence parkındaki lunapark treninde sıkışıp kaldığımızda bana anlattığı anları hatırladım.

Kafamı salladım ve ona doğru adım attım, ama o devam etti. "Sergei benimle görüşmeyi kabul etti, ama sadece halka açık bir yerde. Saçma sapan bir restoranda benimle oturdu, dışarıda bekleyen annemi görmezden geldi. Bana asla onun gerçek oğlu olamayacağımı söyledi. Benim varlığımın gerçek ailesini neredeyse parçaladığını söyledi. Bana ulaştığım için korkak dedi ve denemeye devam edersem, benim haberim bile olmayan nafaka ödemelerini kesmekle tehdit etti."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. "On üç yaşında mıydın?"

O başını salladı. "O restorandan biraz daha büyümüş olarak çıktım," dedi. "Gözlerim daha önce hiç olmadığı kadar açılmıştı. Annem beni hem anne hem baba olarak büyütmüş, iki rol üstlenerek ve iki işte çalışarak bizi beslemişti. Peki ya onun gönderdiği para? O para, tüm hokey derslerinin, ekipmanların ve kaçınılmaz yaralanmalarım için sigortanın masraflarını karşıladı." Başını salladı. "O gün, anneme bakmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini anladım. O pisliğin ona yaşattıklarını telafi etmek için. Benim onun oğlu olduğumu bilen ve beni bir insan gibi değil, kirli bir sır gibi davranmaya karar veren aynı pislik."

"Jansen," dedim, kalbim onun için parçalanıyordu. Artık her seferinde kamuoyuna açıklamak istemediğimi söylediğimde neden sinirlendiğini anlıyordum. Ama o benim utanacağım bir şey değildi. Onu çok seviyordum. Onu özlüyordum. Onun sayesinde daha iyi, daha güçlü bir kadın olmuştum. "Çok üzgünüm."

"O geçmişte kaldı," dedi, ama öyle değildi. Maxim ile arasındaki gerginlik? Öfke ve nefret? Bunlar hâlâ çok günceldi. Ve bu gece ve daha önce bana anlattığı her şey? Her şey çok mantıklıydı: Maxim, spot ışıklarının altında yer alan, sahip çıkılmaya değer olan oğuldu, Jansen ise hiç düşünülmeden karanlığa atılan oydu.

"Saklanmak istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye sözümü kesti ve ben de kollarımı onun beline doladım. Elini saçlarımın üzerinden kaydırarak beni kendine çekti. "Durumun farklı olduğunu biliyorum, London," dedi. "Ama sadece bilmeni istedim. Anlamamı istedim... bu konu açıldığında neden biraz soğuk davrandığımı."

Ona başımı salladım. Tamamen anlıyordum - bir babanın çocuğuna bunu nasıl yapabileceğini değil, ama Jansen'in acısının kaynağını. Yardım almadan en iyi olmak için gösterdiği çabayı. Maxim'in onu sinirlendirme şeklini. Ve bunun

sadece Maxim'in kişiliği yüzünden miydi, yoksa aralarında daha derin bir geçmiş mi vardı, ama şu anda bu konuyu zorlamak istemiyordum. O kadar hassas ve savunmasızken olmazdı.

Kelimeler ve duygular kafa karıştırıcı ve yükselen, kalbim o kadar genişledi ki acıdı. Ama ona karşı hissettiklerimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum - benim için açtığı yarayı yatıştırmak için her şeyi kapsayan bu ihtiyaç.

Bu yüzden, ona gösterdim.

Parmaklarımızı nazikçe birbirine doladım ve onu mutfaktan çıkarıp koridordan geçerek yatak odama götürdüm.

Onu yavaşça soyundum, en sevdiğim yerlerde, yani vücudunun hemen hemen her yerinde, özenle oyalanarak. Aramızdaki yoğun sessizlikten, önümdeki adamın değerini açıkça ortaya koyan hareketlerimden titredi.

Onu yatağıma yatırıp kendimi soyundum, ona i ten şefkat, hayranlık ve her zamanki tutkulu a lığımızın bir parçasını içeren bir gülümsemeyle baktım. Benim kalbimin derinliklerini görmesini, kendisinin sandığından çok daha değerli olduğunu bilmesini istedim.

Onu yatağıma itip, üzerine çıkararak kalçalarına bacaklarımı açtığımda, "Güzel," diye fısıldadı.

" ylesin, Jansen," dedim tüm samimiyetimle, parmaklarımı göğsünün keskin hatları, karın kasları ve aşağısı boyunca gezdirerek. "Sen..." Aramızdaki mesafeyi kapatarak, aramızda zaten sertleşmiş ve ağrıyan şeyi kavradım. "Sen her şeyisin," dedim, gözlerim hala yaşlarla doluydu.

Başka bir insanın benim için her şey demek olduğunu fark etmek beni neredeyse alt üst etmeye yetiyordu, ama kendimi tutmayı başardım.

Onun için kendimi tuttum. Çünkü şimdi ağlayıp hayatımı değiştirecek büyük itiraflarda bulunmanın zamanı değildi.

şimdi ona benim için ne kadar değerli olduğunu göstermenin zamanıydı.

Beni ters çevirip kontrolü ele ge irecekmiş gibi bana uzandı, ama ben başımı salladım ve onu nazikçe yatağa geri ittim. "Bırak ben seninle ilgileneyim," dedim.

Geriye doğru yavaşça kayarak göğsünü, karın kaslarını öptüm ve o muhteşem uzunluğu ağzıma aldığımda durdum. Ben onun üzerinde yukarı aşağı hareket ederken, onu yalarken, onu severken, o başını geriye atarak tısladı. Ve ancak parmakları saçlarımı sıkıca kavradığında geri çekildim. Üstüne yerleşip, tek bir hızlı hareketle kaygan penisine batırdığımda, onun homurtusu kısa sürdü.

Sonra onun üzerinde hareket etmeye başladım. Yavaş, işkence gibi, vahşi.

Onun üzerinde sallandım ve kıvrandım, içimde derinlerdeki uzunluğunun tadını çıkardım, ta ki ikimiz de terden sıırılsıklam olana kadar. Nefeslerimiz bir olana kadar ve o, ruhumun her santimini yakan parlak mavi gözleriyle bana baktı. Ve ben, onu sürerken beni izlediğinden emin oldum, ona olan duygularımın derinliğini gördüğünden emin oldum.

Çünkü bu sonsuzdu.

O sonsuzdu.

Ve ben sadece onun içeri girmesine izin verdiği şanslı kadındım.

O defalarca yukarı doğru ittiğinde hızımı artırdım, benim onu istediğim kadar açgözlülükle beni arıyordu. Ve içimde kelimeler birikti, neredeyse orgazmım kadar güçlü ve şiddetli, hatta daha da güçlü... ama dudaklarımdan çıkan tek şey, birlikte o mutluluk dolu uçurumdan düşerken onun adıydı.

Temizlendikten sonra, onu göğsüme yaslardım, parmaklarımı yavaşça saçlarında gezdirerek, yanımda duran ağırlığının yatıştırıcı hissini tadını çıkardım. Bu güçlü, kendine güvenen, inanılmaz adam. Ağzıyla beni suskun bırakabilen, ama aynı zamanda beni bu kadar şefkatle kucaklayarak da aynı şeyi yapabilen adam.

Gecenin geri kalanında birbirimize sarıldık, tembelce dokunup, alay edip, yatıştırarak mutlu olduk. Gözlerine baktım, sessiz samimiyet, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Ve artık hiç şüphe duymadan, tamamen ona ait olduğumu ve onun da bana ait olduğunu biliyordum.

Her şey.

Jansen *her* şeydi.

Sadece bunu ona kanıtlayabilmeyi umuyordum.

STERLING

Asansörle Londra'nın katına çıkarken kravatımı gevşettim. Vegas'ta oynarken onu üç gün boyunca görmemiştim ve bir dakika daha beklemek istemiyordum.

BEN: Asansörde.

LONDON: Mutfakta!

Bir pop yıldızı, kızakla gezintiye çıkmak için havanın çok güzel olduğunu söylerken, onun cevabına gülümsedim. Noel birkaç hafta sonra gelecekti, bu da onun ve Caspian'ın ailelerinin yanına gidecekleri ve annemin ziyarete geleceği için tekrar ayrılacağımız anlamına geliyordu.

İlişkimizi kamuoyuna açıklamak çok daha kolay olurdu, ama o hala bunu istemiyordu. Anlıyordum, kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşünüyordu ve Sean ile London arasında Reaper kadrosunda kalıcı bir yer kazanmak için rekabet varsa, onun her türlü avantaja sahip olmasını istiyordum... ya da belki de onun *dezavantajı* olmak istemiyordum.

Asansör çaldı ve kapılar onun katında açıldı. Koridor boştu ve Caspian'ın uçakta Maxim ile planlar yaptığını duymuştum, yani yol açıktı. Kapısını açıp içeri girmek yirmi saniye sürdü. Adamım, o anahtar gerçekten çok kullanışlıydı.

Ama bu bir şey ifade ediyor muydu? O da benimle görüşmeden hemen önce hissettiğim aynı acı ve tatlı duyguyu hissediyor muydu? Son üç günü, binlerce kilometre uzakta olduğumuz için kendini düğümler halinde bağlayarak mı geçirmişti?

Ceketimi çıkarıp kanepenin arkasına attım ve mutfığa doğru yöneldim. O da pijama altlığı, Reaper kapüşonlu sweatshirt ve kocaman bir gülümsemeyle bana doğru geldi.

Hiç kimse bu kadar güzel görünmemişti.

Kollarımın arasına atladı ve bir anda tekrar nefes alabildim. Göğsüm rahatladı ve sikim sertleşti.

"Siktir, seni özledim bebeğim," diye mırıldandım saçlarına, onu sıkıca kucaklayarak havada tutarken. Sadece onunla seks yapmak değildi - gerçi o da oldukça muhteşemdi. O, saçmalıkları kesip *beni* görebilme yeteneğine sahipti. Onun yanında rol yapmam gerekmiyordu, hatta onu etkilemeye çalışmak bile anlamsızdı. O her şeyi görmüştü.

Bana karşı tamamen ve açıkça dürüsttü ve ben ona doyamıyordum.

"Seni özledim," diye mırıldandı boynuma, derin nefes alarak. "Maçı izledim ama. Muhteşem kurtarışlar yaptın."

"Bizimle seyahat etmediğinde nefret ediyorum." Tutuşumu ayarladım ve o bacaklarını belime doladı. Dokunduğu her yer ısındı ve omurgamdan aşağı bir ihtiyaç dalgası yayıldı.

"Ben de, ama şimdilik iki koordinatör var." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi ve benden düşük bir inilti kopardı.

"Şimdilik. Sen olacaksın. Biliyorum." Midem... ya da belki kalbim, başka bir sonucu hayal bile edemiyordu. Sadece onu göremeyeceğim için değil, çünkü onun tek istediği buydu.

Ve bu, onu toplum içinde dokunamadığım tek sebebi.

"Gittiğin süre içinde daha yakışıklı olmuşsun," diye fısıldadı ve sonra beni nazikçe öptü.

Günlerce ondan uzak kaldıktan sonra, bu temas beni çılgına çevirdi. İleri doğru yürüdüm, ağırlığını duvara dayayarak, sonra yokluğumda tam da istediğim gibi öptüm. Derin öpücükler. Hafif dokunuşlar. Dilimi damgalama demiri gibi kullanarak onu benim olarak ilan ettim ve o bana doğru eğilene, nefesi düzensizleşene ve gözleri buğulanana kadar bırakmadım.

"Jansen," diye inledi ve başımı kendine doğru çekti.

Ona doğru eğildim, öpüşürken sertleşmiş penisimi onun sıcak merkezine sürttüm. Bu duvar ve bu kadın dışında hiçbir şey yoktu. En azından önemli olan hiçbir şey yoktu.

Kravatımı çekti ve ben de öpüşmemizi, kravatı başımdan çıkarması için yeterince uzun süre kesintiye uğrattım. Sırada tişörtü vardı. Sütyeni soluk maviydi ve göğüslerini bir sevgili gibi kavırıyordu. Parmaklarımla bir çırpıda arkasında çıkardım.

Gömleğimi çıkarmak biraz zaman aldı çünkü ona yardım etmek için öpüşmeyi bırakamıyordum. Dudakları çok tatlıydı ve dilini ağzıma çekmeden duramadım.

O inledi, gömleğimi omuzlarımdan çıkarırken dişlerimin hemen arkasındaki çizgiyi yaladı. Sonra elleri tenime dokundu, kollarımı, göğsümü, sırtımı tüy kadar hafif dokunuşlarla okşadı, sanki acısız bir alevin hafifçe titremesi gibiydi.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım, ellerim çoktan şortunu çıkarmaya başlamıştı.

"İyi, çünkü içime girmezsen öleceğim." Bacaklarını açtı ve ben dizlerimin üzerine çöktüm, küçük ipek şortunu ve iç çamaşırını aynı anda bacaklarından aşağı doğru çektim.

Tamamen, tamamen çıplaktı.

Sikim ona ulaşmak için pantolonumu parçalamak üzereyken, bakışlarım onun gözlerine kaydı. "Sürpriz," dedi gülümseyerek. "Ağda yaptırdım."

"Görüyorum." Lanet olsun, o ipeksi teni yiyip bitirecektim. ellerimle kalçalarını kavradım.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Beğendin mi?"

Ağzımla ona cevap verdim, aç bir adam gibi amına daldım, ellerimle bacaklarını genişçe açtım ve dilimi içine soktum.

"Jansen!" diye bağırdı, duvara yaslanarak.

Onu açıklığından klitorisine kadar yaladım, sonra dilimle sikim. Dizleri büküldü.

Tutuşumu değiştirdim ve onu destekledim, onu olduğu yerde tutarken onu yedim. O şeftaliden daha lezzetliydi ve dilimin üzerinde, boğazımın arkasına kayan tadı karşısında inledim. Çığlıkları hızlandı ve yaklaştığını anladım, bu yüzden klitorisini emdim ve dilimi tomurcuğun üzerinde gezdirdim.

Boşaldı. Sertçe.

Onun dudaklarından benim adımlı duymaktan hiç bıkmak mıydım? Hayır. Asla.

"Tadın çok güzel, London," dedim, ikinci kez onun merkezine doğru ilerlerken.

"Tanrım... Jansen," diye inledi, sonra saçımı çekti. "İçimde olmanı istiyorum."

Önümüzdeki birkaç saat boyunca sadece onu yalamakla yetinebilirdim, ama ben kimdim ki sevdiğim kadını reddedebilirdim ki...

Kalbim titredi, sonra daha da güçlü bir şekilde çarpmaya başladı.

Aşk.

Onun yargılamadan dinleme şeklini seviyordum. Küçük alanlara olan korkusunu yenmek için ne kadar çok mücadele ettiğini seviyordum. İşinde ne kadar azimli olduğunu ve her şeyi ne kadar kolay hallettiğini seviyordum. Sadece benim için parlayan gözlerini ve beni dünyasının merkeziymişim gibi hissettirmesini seviyordum.

Onu seviyordum.

"Bebeğim, lütfen," diye yalvardı, kalçalarını ağzıma doğru sallayarak.

Ayağa kalktım, pantolonumun kemerini çözdüm ve boxerımı, penisimin serbest kalacağı kadar indirdim. Gerisi sonra çıkarılabilirdi.

Ben onun girişine hizalanırken, o da bacaklarını belime dolayarak bana tırmandı. Sonra eve döndüm ve onu uzun bir itişle doldurdum.

"London," diye inledim, amcığı beni sarmalayıp sıkıca kavradığında. Bu kadın benim için yaratılmıştı. Birbirimize mükemmel uyuyorduk. Aramızdaki kimya olağanüstüydü. İşte buydu. *O*, benim için *yaratılmıştı*.

Nefesini tuttu, sonra şimdiye kadar duyduğum en tatlı iniltiyi çıkardı. "İçimde hissettiğim hisse bayılıyorum." Kalçaları döndü ve sürtünme beni neredeyse doruğa ulaştırdı.

"Seni seviyorum," dedim, gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek.

Gözleri parladı ve vücudu gerildi. Büyük bir hata yapıp yapmadığımı sormadan, yüzümün iki yanını tuttu ve beni sertçe öptü

öpüştü ve lanet olsun, dilinin her hareketinde bunu hissedebiliyordum - o da benim için benim onun için olduğum kadar kaybolmuştu.

Kalçalarını tekrar salladı ve ben de onu duvara yapıştırıp uzun, sert ve derin vuruşlarla onu becerdim. Daha sonra yavaşça yapacaktım. İkimizin de hak ettiği özen ve dikkati göstererek onunla sevişecektim, ama ikimizin de bu ilk seferde buna ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

Öpüşmemiz tamamen dil ve dişlerle oldu, ben ona tekrar tekrar dalarken tırnakları omuzlarımda keskin bir şekilde hissediliyordu, ikimizi de doruğa ulaştırıyordu. Sol tarafa bir şey düştü. Devam ettik.

Çılgınlıkları kulaklarımı doldurdu, tekrar orgazm olurken vücudu mengene gibi benimkine sarıldı ve kaslarının dalgalanmaları beni de onunla birlikte çekti. Son bir derin itişle içini doldurdum, ikimizi de yere düşürmemek için dizlerimi kilitledim.

Nefesimiz düzensizdi, vücudumuz terden kaygandı. Kafamı onun yanındaki duvara yaslayarak vücudumu bir şekilde kontrol altına almaya çalıştım.

"Demek balmumu seviyorsun?" diye sordu, parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirerek.

Gülmekten kendimi alamadım. "Evet, London. Balmumu çok *seviyorum*."

* * *

Ertesi gün, antrenmanı bitirirken London'ı yine duvara yaslanmış gördüm, ama bu sefer Maxim onun üzerinde duruyordu.

Koridor kalabalıktı ve ter kokuyordu, biz buz pistinden çıkıp soyunma odasına doğru yürürken. Önce Maxim'in sırtını gördüm, Zolotov ismi siyah formada lanet bir uyarı gibi göze çarpıyordu. Sonra kırmızı tabanlı küçük siyah topuklu ayakkabıları fark ettim ve duvara yaslanmış London'ı gördüm.

Bunun zararsız olduğunu, aralarında en az 30 santimlik bir mesafe olduğunu biliyordum, ama bu, içimdeki çirkin kıskançlık duygusunu durdurmadı.

"Akşam yemeğinde bize katılmak istersen fazladan bir koltuğumuz var," dedi Maxim, elini uzatıp London'ın saçındaki gevşek bir tutamı geriye doğru çekerek.

Tanrıya şükür, o önce davrandı, yoksa geceyi London'la sevişmek yerine bir cesedi gömmekle geçirmek zorunda kalacaktım. O uzaklaştı, aralarına biraz daha mesafe koydu, ama ben yaklaşıırken hala öfkeyle doluydu.

"Bu hafta sonu meşgulüm galiba," dedi, bakışları bana doğru kaydı. Yüzümde gördüğü şeyden dolayı yanakları soldu, ama çabucak toparlandı ve Maxim'e titrek bir gülümseme gösterdi. "Yine de teklifin çok nazikti."

Maxim başını salladı ve takımın geri kalanıyla birlikte soyunma odasına gitti. Ben de hızımı yavaşlattım, böylece koridorda sadece London ve ben kaldık.

İki tarafa da baktım, sonra onu pedleri ve her şeyle birlikte en yakın ofise çektim. "Ciddi misin?"

"O Caspian'ın en iyi arkadaşı, Jansen. Bir şey yok." O iç geçirdi, onu suçlayamazdım. İkimiz de aynı lanet tartışmadan bıkmıştık.

"Her fırsatta seninle flört ediyor, London, bizim birlikte olduğumuzu bilseydi bunu yapmazdı," diye tersledim. Ama Maxim'i tanıyorsam, daha da çok çabalar. Gördüğüm kadarıyla, zorluklardan besleniyor.

"Flört etmiyor. Diğer herkese o kadar kötü davranıyor ki, bana iyi davrandığında flört ediyor gibi görünüyor." Klipsli dosyasını masanın üzerine koydu ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu.

"Bu durum beni gerçekten rahatsız etmeye başladı." Kaskımı kolumun altına koydum. "Bu işi sevdiğini biliyorum ve benim bir tür..."

"Kimseye söylememeye karar vermiştik," diye hatırlattı bana, endişe gözlerini kaplamıştı.

"Orada başka bir kadın olsaydı, beni yemeğe davet edip bana dokunmaya çalışsaydı, sen nasıl hissederdin?"

Ağzını birkaç kez açıp kapattı. "Yani benim koordine edip kolaylaştırmam gereken her lanet tanışma ve selamlaşma gibi mi? En azından Maxim'e gülümsemek ve lanet olası bir fotoğraf çekmeyi teklif etmek zorunda değilsin.

Son maçta kaç kadının, sana vermem için umutla elime telefon numaralarını tutuşturduğunu biliyor musun? On yedi, Sterling."

Kaşlarını kaldırdım. *Sterling*. Kızgındı. İyi, çünkü ben de öyleydim. "Aradığım tek kadın sensin, London. Yattığım tek kadın. Öptüğüm tek kadın."

"Bu iki taraflı bir şey." Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Neden bu konuda kavga ediyoruz? Biz birlikteyiz. Birbirimize bağlıyız. Sadece bunu herkesin gözüne sokmuyoruz."

"Bir ilişkiyi sergilemekle saklamak arasında fark var, London." Kafamı salladım. "Biri şüphelenip beni aramaya başlamadan önce oraya girmeliyim. Tanrı korusun, bizi yalnız başımıza bulmasınlar."

Kapıyı açtım ve koridora ıktım.

"Bekle, sana bir şey söylemem gerek!" diye arkamdan seslendi.

Soyunma odasının kapısında döndüm. "Bu akşam söyle. Senin evinde mi, benimkinde mi?" Koridor boştu, ama herkes dinliyor olabilirdi, bunu biliyordum. Artık umursamadığımdan emindim.

"Seninkinde," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve onu koridorda bırakarak soyunma odasına girdim. Kahretsin, kendimi toplamam gerekiyordu. Kıskançlık bizi hiçbir yere götürmezdi ve London, Reapers'daki pozisyonunu kaybederse, başka bir şehirde başka bir iş bulmak zorunda kalacaktı.

Kendine gel.

"Gitmek istemedi mi?" Caspian, Maxim'e sordu. Sesleri, bankın benim oturduğum kısmına kadar ulaştı.

"Planları olduğunu söyledi." Maxim omuz silkti, sonra gözlerinde hesaplayıcı bir parıltıyla bana döndü. "Bu, fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmez. Sonuçta, haftada iki kez birlikte akşam yemeği yiyoruz, değil mi?"

"Öyle bir şey," diye cevapladı Caspian, sırtını dönerek ekipmanlarını çıkarırken, Maxim ile aramızdaki bakışmayı görmedi.

Onlara haftada kaç kez akşam yemeği yediklerini çok iyi bildiğimi ya da her gece benim yatağımda uyuduğunu ona söylemeye niyetim yoktu. Maxim'in benden istediği Şeye boyun eğmek yerine, bir Şişe suyu içip başımı salladım.

London benimdi. Onun bunu bilmemesi gerçeği değiştirmezdi.

"Yine de Şaşırdım," dedi Maxim, patenlerinin bağcıklarını çözerken gözlerini benimkilere dikerek. "O tamamen aile odaklı biridir, bu yüzden babamla tanışmak isteyeceğini d Ő nm Ő t m."

Donakaldım. Kalbim durdu. Ciğerlerim kristalleŐti. Kaslarım taşa d n Ő t .

"Siktir," diye mırıldandı Briggs yanımda.

"Sonuçta, gelecek hafta sonu maçı için bana onun VIP biletlerini veren oydu." Koyu renkli kaşlarını kaldırdı.

Nefes alamıyordum. Birkaç sezon önce bir maçtan sonra Sergei Zolotov'u görmek bir Şeydi, ama onun geleceğini önceden bilmek? İmkansız. *Koridorda sana söylemek istediği Şey buydu*, dedim kendime. London'ın bunu bilip benden saklamıŐ olması imkansızdı. Bu bir tür gençlik draması değildi. O beni bundan daha çok  nemsliyordu.

Ama seni seviyor mu?

"Nefes al," diye fısıldadı Briggs. "Sterling. Nefes al."

Ciğerlerimi hava ile doldurdum ve odanın diğer ucuna uçup Maxim'in yüzündeki o kendini beğenmiş sırtışı yumruklamamak için tüm gücümü kullandım.

Sanki benim Őokumdan memnun kalmış gibi, Maxim başını salladı ve sanki benim tüm dünyamı altüst etmemiş gibi ekipmanlarını çıkarmaya devam etti.

Sergei Zolotov benim arenamda olacak, ma ımı izleyecekti, ama ikimiz de bunun benim için olmadığını biliyorduk.

Hiçbir zaman benim için olmadı.

LONDRA

"Buna hazır olduğuma emin misin?" diye sordum, Charleston şehir merkezindeki kaldırımında yürürken Jansen'in elini sıkarak.

"Buna sadece sen cevap verebilirsin, London," dedi ve küçük tuğla binanın önünde durarak hızımızı yavaşlattı. Çift cam kapının üzerinde eski, dev bir saat asılıydı ve ben diğer elimle onun kolunu sıktım. Bana dönerek, bizi yaya trafiğinin önünden çekti. "Sana tamamen güveniyorum," dedi ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Asansördeki o geceden bu yana çok yol kat ettin."

Başımı salladım. Terapistim bile küçük deneyimizin sonuçlarından şok olmuştu. O da bizim yaptığımız gibi, daha küçük ölçekte, güvenli bir ortamda sınırları zorlayan bir dizi küçük test yapmıştı. Büyük ilerleme kaydettiğimi, bu korkuyu yönetmek için insan olarak mümkün olan en üst düzeye ulaştığımı söyledi, ama bu şu anda gergin olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Seçim senin," dedi, yanaklarımı avuçlayarak. "Asla istemediğin, rahat hissetmediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama ihtiyacın olduğunda sana biraz destek olacağımı biliyorsun."

Ve öyle de yaptı. Her zaman öyle yaptı. Tartıştığımız zamanlarda bile, en sonuncusu bizim ilişkimizi gizli tutmakla ilgiliydi. Sonra da Maxim'in isteği üzerine biyolojik babasının maça gelmesiyle ilgiliydi. Ona VIP biletlerini vermek ve çenemi kapalı tutmak zorunda kalmıştım. Bu, ruhumun her zerresini yakmıştı, ama Jansen'in hikayesinin Jansen tarafını bile bilmediğim halde Maxim'e babası hakkında laf edemezdim.

Buna rağmen. İlişkimizin başlarında, birbirimize olan duygularımızı sakladığımız için

bizi deliye çeviren tüm o tartışmalara rağmen. *O zamanlar* bile, o anlarda, beni ne zaman zorlayacağını, ne zaman ateşleyeceğini ve ne zaman sakinleştireceğini biliyordu.

Karşımdaki adama biraz daha eridim. "Nasıl bu kadar muhteşem olabiliyorsun?"

Cidden, bu adam nereden çıktı? Onunla altı hafta boyunca ateşli, sıcak ve akıllara durgunluk veren bir mutluluk yaşadım, ama *hala* onun gibi birinin neden benim gibi birini seçtiğini anlayamıyordum. Kendimi aşağılık hissettiğimden değil

—kendimi ve görünüşümü seviyordum. Ama gururla gariptim, doğuştan kusurluydum ve trajik bir şekilde hırslıydım. Ve o, *kendisi* olduğu için istediği herkesi elde edebilirdi.

Ama o, bir şekilde, inanılmaz bir şekilde, beni seçmişti.

Jansen güldü, dudaklarındaki gülümseme gerçek ve samimiydi ve içime yerleşen, o kapıdan geçemeyeceğimi fısıldayan korkuyu silip atmaya yetti. "Ağır klostrofobisi olan kız arkadaşım için bir kaçış odası kiraladım ve sen bana harika olduğumu mu söylüyorsun?"

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Beni kendine doğru çekti, ağzını ağzımın üzerine eğdi ve dilimi dudaklarının arasına kaydırduğimde inledi. Gömleğini yumrukladım, kalbim çarpıyordu çünkü o, halka açık bir yerde olduğumuz için geri çekilmedi, aramızda olanları dizginlemeye çalışmadı.

O. Basitçe. Beni. *Olduğum*

gibi bıraktı. Ve kollarında?

Ben bir alevdim ve o da benim yanmama yardımcı olan oksijendi.

"Eğer bu, zaman kazanmak içinse," dedi öpüşmelerin arasında. "Bunu bütün gün yapabilirim."

Gülerek öpüşmemizi kesip ona gülümsedim. "Tamam," dedim. "Hadi yapalım."

Kaşlarını kaldırdı ve birkaç saniye bekledi, bana hayır demek için bir şans daha verdi.

Ben de çok iyi olduğum şeyi yaptım. Kolunu tuttum ve seksi kışını binaya sürükledim.

On dakika sonra, Jansen'in sadece ikimiz için satın aldığı kaçış odasına yerleştik. Rehber bize kuralları ve amacı açıkladı, ama

ben çoğunu duymadım.

Kafamdaki gürültü yüzünden... Sanki eski bir televizyon kanallar arasında takılmış gibi... Tek duyduğum beyaz karın çıtırtılarıydı. Buz gibi pençeler derime yapışıp ciğerlerime batıyordu.

Odanın sadece dört duvarı vardı, en uzak duvardaki kapı. Pencere yoktu. Rehber sürekli *kilit* diyordu. Jansen bana devasa yeşil bir acil durum kaçış düğmesi olduğunu söylemiş olsa da - şu anda açıkça görebiliyordum - rehber odadan çıkıp kapıyı arkasında kapattığında yine de titriyordum.

Jansen yanımda sessiz ve sakin duruyordu, omuzlarım gerildi. Bu tesisteki diğer odaları rezerve eden normal çiftler gibi olmadığımız için nefret ediyordum. Mutlu, heyecanlı yüzlerle, eğlenceli ve güvenli bir oyunla kendilerini zorlamaya hevesliydim.

Ama ben öyle değildim.

Bu, çocukluğumdan beri içimi kemiren eski yarayı iyileştirmeme yardımcı olacak bir testti. Ve Jansen, şikayet etmiyordu. Bana *sadece eğlenmemi* ve *unutmamı* söylemiyordu. Hayır, orada durup beni sabırla tutuyordu. Destek olarak duruyordu, ben çırpınıp sonsuz bir okyanusta mahsur kalmışken bir ada gibi. Çünkü panik böyle hissettiriyordu: kaçışın olmadığı, yalnız, soğuk, uçsuz bucaksız bir okyanus. Ayakta kalmaya, başını azgın sulardan yukarıda tutmaya, hayatta kalmaya çalışmanın yorgunluğundan başka bir şey yoktu.

Ama bana bu kadar yakın bir ada varken?

O kadar da yalnız bir yer gibi görünmüyordu. O kadar ıssız, korkutucu bir yer gibi.

Jansen'in desteği, beni anlamaya ve desteklemeye olan istekliliği, bana bir can simidi uzatıyormuş gibi hissettirdi. Ama ona uzanmak zorundaydım. Beni iyileştirecek gücü yoktu. Sadece ben bu güce sahiptim, ama o bana bunu yapmak için ihtiyacım olan araçları sağladı.

Ve yavaş yavaş, sandığımdan daha fazla güçle, içimden onun attığı ipi yakaladım. Zihinsel olarak ona tutunarak, iki elimle onu kavradım ve kendimi o adanın güvenliğine gittikçe yaklaştırdım, ta ki karaya ulaşıp *nefes* alabilene kadar.

"İlk olarak nereye bakmalıyız?" diye sordum, gözlerim onun mavi bakışlarıyla buluştuğunda netleşti. Odaya ilk kez dikkatle bakarak etrafa göz gezdirdim. Mısır temalı bir odaydı; hiyerogliflerle kaplı altın rengi duvarlar ve odanın ortasında renkli boyalı bir lahit vardı. Etrafa dağılmış başka tahta sandıklar da vardı, bazılarının üzerinde kil çömlekler ve küller vardı, diğerlerinde ise eski kasalar gibi görünen karmaşık yapboz kutuları vardı.

Aman Tanrım, bir mezara kilitlenmiştik — bu odanın teması buydu.

Panik duygusunun geri gelmesini, beni etkisiz hale getirmesini, o adadan düşürmesini ve beni sonsuz, acımasız okyanusa geri göndermesini bekledim...

Ama gelmedi.

Onu hissettim, hayalet gibi bir his, yeni kazandığım gücün yüzeyinin hemen altında kayıyordu, ama beni ezmeye yetmedi.

Sadece bu bilgi bile beni neredeyse sarhoş edici bir hisle doldurdu. Ya da Jansen'in bana bakışları, gözlerindeki ateşin gururla karışması da buna neden olmuş olabilir. "Bizi bir sonraki ipucuna götürecek gizli bir parşömen olmalı. Sadece onu bulmamız gerekiyor."

Başımı salladım, ellerini bırakıp odayı geçtim. Kendi ayaklarımla. Adam olmadan. Odanın diğer tarafına ulaştım, orada dört farklı kil kavanozun bulunduğu bir sandık vardı. "Parşömen burada olabilir," dedim ve Jansen başını sallayıp yanıma gelerek gözleri adeta parladı.

"Kesinlikle," dedi. Her birimiz bir kavanoz aldık ve aramaya başladık.

Otuz dakika ve dört ipucu sonra, çıkmaza girmiştik ve enseme soğuk terler basmıştı. Beni felç edecek kadar değil, ama nefes almamı zorlaştıracak kadar.

"Nasılsın?" diye sordu ve lahiti açacak geçici anahtarı aramaya ara verdiğimizde elini sırtımda gezdirdi.

"Ben iyiyim," dedim, yavaşça nefes vererek.

"Gidebiliriz," dedi. "Eğer istersen. Kapı sadece bir mıknatıs. Tek yapmamız gereken düğmeye basmak, sonra dışarı çıkmış oluruz." Kapıyı işaret etti ve yalan söylemeyeceğim, bunu düşündüm. Sadece bir saniye kadar.

Ama ona baktığımda, gözlerindeki şefkat, anlayış... Hiç şüphe duymadan, bunu istemediğimi anladım.

Burada değil.

Onunla değil.

Asla.

"Hayır," dedim, kanımda adrenalin patlaması yaşandı. Ona gülümsediğimde gözleri büyüdü, şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı nefes nefese kalmıştı.

Tanrım, bu adama tüm kalbimi vermekten nasıl tereddüt edebildim? Ona onun hakkında ne hissettiğimi söylemekten?

Aramızdaki küçük mesafeyi kapattım ve nazikçe boynuna sarıldım. "Çıkış yolu istemiyorum, Jansen," dedim ve o bana gülümsedi.

"Tamam," dedi, gözleri merakla.

"Çıkış yolunu istemiyorum... asla."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Anlamakta zorlanıyorum, bebeğim."

Uzanıp dudaklarına yumuşak, şehvetli bir öpücük kondurdum. Geri çekilip kendi saçmalığıma başımı salladım. "Asansörde, odada, herhangi bir yerde mahsur kalacaksam... seninle birlikte olmak istiyorum."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi.

"Seni *seviyorum*, Jansen." Sözler ağzımdan döküldü. Daha önce, o bunu söylediğinde, bu adama karşı hissettiklerimden korkmuştum. Duygularımın fırtınasına kapılmıştım ve ona aynı şeyi söyleyememiştim. Ve bunu kendi isteğimle söylemenin bir anlamı vardı. Beklenen bir yükümlülük olmadan.

Gözleri yaşlarla doldu ve önümde hareketsiz kaldı. Bakışları ağzıma düştü ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Tekrar söyle," dedi, sesi saf çakıl gibiydi.

Sıcak bir titreme vücudumu sarsmıştı. "Seni seviyorum," dedim, sözleri zar zor çıkarabilmişim ki, o dudaklarını benimkilere bastırdı. "Seni seviyorum," diye tekrarladım, öpücüğüne karşılık olarak sözleri iç çekerek.

Uyluklarımın arasında bir sıcaklık hissettim, ona olan açlığım neredeyse acı verici bir düzeye ulaştı. Başını geriye attı ve derin bir nefes aldı. "Bunu bitirmek mi istiyorsun?"

"Bunu bitirebilirim," dedim, mutlak bir güvenle.

O sıırttı, gözleri ilkel bir arzuyla parıldıyordu. "İster misin?" Kafamı salladım. "Seni istiyorum."

Arkamıza, kapıya doğru baktı, sanki ilk bulduğu yüzeyde, yani sahte bir lahitte, beni sikmeyi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi.

Gülerek, onun mükemmel kıkına bir şaplak attım. "Beni eve götür, mağara adamı."

O, tam da benim onu suçladığım gibi ilkel bir erkek olduğunu gösteren bir homurtu çıkardı. Yirmi dakika içinde onun evine vardık.

Ve eve iki adım bile atamadan, neredeyse ona tırmanacak gibi oldum. ona tırmanmak üzereydim.

Arkamızda bir giysi izi bıraktık, sanki o üç küçük kelime içimizdeki açlığı serbest bırakmış gibi ağızlarımız birbirine çarptı.

"Siktir, benim için çoktan ıslandın," diye inledi Jansen, parmaklarını benim yarıktaki gezdirirken. Elinde sallandım, tırnaklarımı omuz kaslarına geçirdim. Tısladı, ellerini kalçalarımaya kaydıldı ve beni kaldıldı, ben de ayak bileklerimi sırtına doladım.

Beni duvara, ilk uygun yere götürdü ve normalde yapmaktan hoşlandığı işkenceye hiç giriş yapmadan başladı.

Hayır, tek bir keskin vuruşla içime daldı ve başımı geriye attım. Tekrar tekrar içime girdi, her derin, ağrıyan noktayı lezzetli bir hassasiyetle vurdu. O beni duvara karşı siktiği sırada, ona tutunmaktan başka bir şey yapamadan ona sarıldım. Vücudum milyonlarca yanan, ağrıyan düğüm haline gelirken zihnim dönüyordu.

Ve Jansen hepsine dokundu.

Ve bu durumda onun merhametine kalmış bir kukla olduğum için, yapabileceğim tek şeyi yaptım: ağızımı onun ağızına bastırdım. Onu öptüm, daha sonra onun penisini yaladığım gibi ağızını yaladım. Dudakları arasında inleyip inledim,

o içimde o kadar ilkel bir şekilde vururken, nefes alamayacak ve düzgün düşünemeyecek kadar onun tadını çıkardım.

Sadece duyulara indirgenmiş olarak, vücudumdan aldığı ısıltılı zevke teslim oldum. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi tuttu, ruhuma damgasını vurmak istercesine içime girdi. Kimsenin onu takip edemeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Ve kimse de takip edemeyecekti.

Kimse onunla kıyaslanamazdı ya da kıyaslanmayacaktı. Bu inanılmaz, fantastik, parlak adam.

"Seni seviyorum," dedim, dilimi dişlerinin kenarlarında gezdirerek. O homurdandı, bana daha sert, daha hızlı girdi.

Beni o tatlı, keskin kenarın ötesine itti, ta ki onun etrafında parçalanana kadar.

Acımasızca açlığıyla, bana dalmaya devam etti, onun sıcaklığı, kaya gibi sertliği bir orgazmı diğerine sürükledi. Uyluklarım onu sıkıca kavradığımda titredi, çığlıklarım muhtemelen sokağa kadar duyuluyordu.

Umurumda değildi.

Umursayamazdım.

Çünkü var olan ve önemli olan tek şey o, ben ve bizdik.

Bu aşk, yanıyor, parlıyor ve tüketiyordu. Beni güçlendiriyor ve sarsıyordu.

"Siktir, bebeğim," diye inledi, parmakları beni duvara sıkıca tutarken daha da sıkı bastırdı.

Parmaklarım saçlarına dolandı, başını geriye doğru çekerek boşalmasını izleyebildim. Ve o *manzara*... Mavi alevler gibi parıldayan çalkantılı mavi gözleri, beni duvara kolayca tutarken kaslarını gerdiği hali, o anda benim her santimimi sahiplendiği hali...

Bu beni onunla birlikte doruğa ulaştırdı. Yine.

Ve sonra? Yere yığıldık, karışık uzuvlar ve ağır nefesler içinde.

O anda hiç bu kadar mutlu ve tamamlanmış hissetmemiştim.

Jansen Sterling'in beni, kalbimi ve ruhumu ele geçirdiğini bilmek beni neredeyse sarhoş etmişti.

STERLING

Tik. Tik. Tik.

Londra'nın ofisindeki duvardaki saati, sanki bir nükleer silahın geri sayımıymış gibi izlerken, masanın kenarı uyluklarımın arkasını ısıırıyordu. On beş dakika. Tam olarak bu kadar zamanım vardı, aşağı inip soyunma odasına gidip giyinmek için.

"O zaman oraya bir güvenlik görevlisi daha göndermen lazım," dedi London, cep telefonunu kulağına dayayarak kapıdan içeri girerken. "Çünkü güvenlik kontrolünden geçmek için bir saatlik kuyruk bekleyemeyiz, Sean. Bu kabul edilemez..." Beni görünce gözleri hafifçe büyüdü, sonra ifadesi yumuşadı. "Rob'u ara ve ona bir güvenlik görevlisi daha iste. Gitmem gerek." Telefonu kapattı ve telefonunu arka cebine koydu.

"Kötülerin dinlenmeye vakti yok, ha?" diye sordum. "Bugün izinli olman gerekiyordu." Hatta rahat kıyafetlerle gelmişti: kot pantolon ve dar kesim siyah Reaper ceket.

"Değil mi?" Masamın yanındaki sandalyeye oturdu. "Sean personel sorunlarını henüz çözemedi."

"Merak etme, gelecek yıl bu odada sadece bir masa olacak ve o da senin olacak." Kolumu omzuna doladım ve onu yanıma çektim. Onun yanımda olması midemi rahatlattı.

"Bu odadan bahsetmişken..." Buz mavisi gözleriyle beni delici bir bakış attı. "Saklanıyor musun? Genelde soyunma odasına ilk gelen sensin, ama zorunlu giriş saatine yaklaşık on beş dakika kaldığını fark ettim."

Saate baktım. "On dört dakika."

"Bugünün senin için zor olduğunu biliyorum." Elini bacağımda yatıştırıcı bir hareketle gezdirdi.

"Onun tribünde olduğunu bildiğimde hiç oynamadım. Birkaç maça geldi, ama ben bunu ancak maçtan sonra öğrendim ve Maxim ile aynı anda buzda olduğumdan eminim." Harika, mide bulantısı tüm gücüyle geri gelmişti.

"Senin için ne yapabilirim?" diye nazıkçe sordu.

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Sadece beni sev."

"Seviyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum." Yüzünü yukarı kaldırdı ve beni öptü. "Sen harika bir kalecisin, Jansen. Elbette, el-göz koordinasyonu gibi konularda sana iyi genler vermiş olabilir, ama geri kalanı sana ait. Senin antrenmanların. Senin sıkı çalışman. Senin adanmışlığın. O sana orada dokunamaz."

"Hala kanıtlamam gereken bir şey var gibi hissediyorum."

"Sadece kendine. Geri kalanımız senin ne kadar inanılmaz bir oyuncu, ne kadar inanılmaz *bir adam* olduğunu zaten çok iyi biliyoruz."

Onun sözleriyle göğsümdeki düğüm çözüldü ve ayağa kalkmadan önce onu tekrar öptüm. "Seni seviyorum, London Foster."

Gülümsemesi beni yeniden aşık edecek kadar parlaktı. "Güzel. Şimdi git. Sonra görüşürüz."

"Bana iyi şanslar dilemeyeceksin mi?" diye alay ettim, kapıya doğru geri çekilirken.

"Senin şansa ihtiyacın olmadı hiç, Jansen. Şimdi git!" Gülümsayarak beni kovdu ve ben de gittim.

Reaper arenanın altındaki koridorlar henüz kalabalık değildi. Maç günleri güvenlik her zaman sıkıydı ve ben de oyuncuların girişiyle soyunma odasına giden yolun kesiştiği koridordaki çatala yaklaşıp neredeyse hiç engelle karşılaşmadan soyunma odasına doğru ilerledim.

Orada, boyunlarına geçiş kartları asılı iki kadın, duvara yaslanmış bekliyordu. Biri sarışın, diğeri esmerdi, ama biri yoluma çıkıp etkili bir şekilde önümü kesene kadar fark ettiğim tek şey buydu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı esmer kadın. "Sen o'sun."

Hayranlarıma gösterdiğim gülümsemeyi takındım. "Kimi olduğumu düşündüğüne bağlı."

"Sen Jansen'sin." Geniş mavi gözleriyle bana baktı, yüzündeki renk kayboldu ve iki eliyle çantasının kalın sapını sımsıkı tuttu.

Güzel bir kızdı, ama ilgilenmiyordum. Ayrıca, dünyada hiç kimse Londra'nın içimde uyandırdığı duygulara yaklaşılamazdı.

"Öyleyim." Soluma, onun başının üstüne baktım ve McPherson koçun soyunma odasının girişinde durup saatine dokunarak bana baktığını gördüm. "Ve soyunma odasına girmezsem azar işiteceğim."

"Doğru," dedi, kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine sallayarak. "Sadece senin hakkında o kadar çok şey duydum ki, seninle tanışmak istedim." Kenara çekilerek geçmem için yer açtı.

"Merhaba," dedim, hayran gülümsememi koruyarak. "Ben Jansen Sterling." Yüzünde tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Onu daha önce bir maçta görmüş müydüm? "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yutkundu ve gergin bir şekilde ayaklarını kaydırdı. "Sanırım maça gitmelisin."

"Başlangıçta kaleci gelmezse kızarlar," diye şaka yaptım. Güldü, yüzünde bir gülümseme belirdi. "İyi şanslar."

"Teşekkürler." Ona ve hemen arkasında duran sessiz sarışına başımı salladım, sanki esmer kız düşerse onu tutmaya hazırmış gibi. "Maçı izlemenin keyfini çıkar..." Adını söylemesini bekledim.

Sarışın, arkadaşı ile benim aramda bakışlarını gezdirdi, sonra ona dirsek attı.

"Mila," dedi esmer kız, çenesini hafifçe kaldırarak titrek bir nefes aldı. "Mila Zolotov. Ben... senin küçük kız kardeşinim."

Bir kez göz kırptım. İki kez. Bir şekilde ciğerlerime hava çekmeyi başardım ve ona tekrar baktım. Saçları Maxim'inki gibi açık kahverengiydi ve elmacık kemiklerinde de onu hatırlatan bir şey vardı. *Vay canına.*

"Seni pek tanımıyorum ama" — burnunu kırıştırdı — muhtemelen *küçük bir kız kardeşim olmadığını* söyleyeceksin. Değil mi?" Cevap vermek için ağzımı açtım, ama haklı olduğu için kapattım.

"Ama var. O benim." Gözlerinde bir kırılganlık vardı ve bu kırılganlık bir şekilde ayaklarımı lanet olası yere yapıştırdı.

Maxim'i görmezden gelebilirdim. O, omuzlarında bir yük ve gözlerinde nefretle ortaya çıkan tam bir pislikti. Ama bu kız? Onda hiçbir kötülük yoktu, en azından ilk bakışta görebildiğim kadarıyla.

"Aynı gözlere sahibiz," mırıldandım. "Benimkiler daha gri, ama şekli..."

Kız başını salladı. "Büyükanнемizden. Maxim ve Nikolai babamın gözlerini almışlar, ama sen ve ben..." Gözleri doldu ama kendini topladı. "Onları büyükanнемizden almışız."

"Sterling!" Koç seslendi.

Onun yönüne işaret parmağımı kaldırarak bir dakika daha süre istedim, ama bunu sindirmek için bundan çok daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

"Ya sen?" Bakışlarım Mila'nın arkasındaki sarışına kaydı. O da bir akraba mıydı?

"Ben mi?" Kızın yüz hatları narindi, büyük yeşil gözleri bana Disney prenseslerini hatırlattı ve vücudunun büyük bir kısmı büyük beden Reaper kapüşonlu sweatshirt'ünün altında gizlenmişti. Kafasını salladı ve gözlükleri burnundan kaydı. "Ben sadece Mila'nın arkadaşıyım." Gözlüklerini yerine itti.

Mila gülümsedi. "Evie *en iyi* arkadaşım. Şu anda Dartmouth'tayız, ama ikimiz de Charleston'daki yüksek lisans programına kabul edildik." Çantasını daha sıkı tuttu. "Yani, Evie Stanford'a kabul edildi, ama biz anaokulundan beri ayrılmaz bir ikiliyiz ve Charleston Üniversitesi'nin fotoğrafçılık için harika bir yüksek lisans programı var, çektiği fotoğrafları *görmelisin*. Ona Stanford'u reddedemeyeceğini söyleyip duruyorum, değil mi..."

"Mila," diye fısıldadı Evie, yanakları pembeleşerek.

"Doğru." Mila gözlerini sıkıca kapattı ve nefes aldıktan sonra tekrar açtı. "Üzgünüm, gergin olduğumda gevezelik ederim ve bu anı çok uzun zamandır düşünüyordum. Seni biraz hazırlıksız yakaladım, değil mi?"

"Uh..." Kelimeler. Birkaç kelimeye ihtiyacım vardı.

"Mila, ne oluyor?" Maxim, çantasını omzuna asmış, sağdan, yani oyuncuların girişinden koridora çıktı.

"Hey!" Mila el salladı.

Evie duvara çekildi.

Maxim gözlerini kısarak Mila ile benim aramıza girdi. "Onunla konuşma."

"Aptal olma, Max." Mila beni görebilmek için yana doğru adım attı, sonra Maxim'i omzuyla iterek yolundan çekti. "Her neyse, maça gitmen gerektiğini biliyorum, ama sadece kendimi tanıtmak istedim. Belki maçtan sonra akşam yemeği yiyebiliriz..."

"Sen babamla ve benimle akşam yemeği yiyeceksin," diye bağırdı Maxim.

"Sterling! Zolotov! Unuttuysanız diye söylüyorum, maçımız var," diye bağırdı koç. "Çekin kışınızı buraya!"

"Tamam," dedim yavaşça. "Mila, Evie, tanıştığımıza memnun oldum." Bu sözler az önce olanları açıklamaya yetmiyordu, ama elimden gelen tek şey buydu.

Maxim nefesini çekti, ben soyunma odasına doğru yürürken bakışları daha da sertleşti.

"Mila, ne düşünüyordun?" diye sordu nazikçe, ben soyunma odasının kapısından içeri girerken.

Maç zamanı gelmişti.

* * *

SHUTOUT.

Hayatımın en iyi maçını oynadım.

Belki de dikkatimi sadece buza vermem gerektiğini bilmemdi, ya da belki de ikinci molada buza geri dönerken London'ın gülümsemesini görmemdi, ama sağlamdım.

Siktir et. Sadece sağlam değildim. Ateşliydim.

Kırk üç şut aldım ve hepsini engelledim.

Axel ve Brogan iki gol attı, Caspian diğerk ikisini attı ve Maxim beşinci golü attı. Harika bir maçı.

Muhabirlerin birkaç sorusunu yanıtladıktan sonra yüzüm gülüyordu ve oradan çıkıp Londra ile kutlama yapmaya hazırdım, oyuncuların girişine doğru yürüdüm.

"Bu performanstan gerçekten gurur duyuyormusun?" Bu aksanı tanıyordum.

Başımı kaldırdığımda, koridorun sonunda Maxim'in karşısında duran Sergei'yi gördüm. Midem ağzıma geldi. Şimdi arkanı dönersem, bu beladan tamamen kurtulabilirdim, ama oyuncuların park yerine giden başka bir çıkış yoktu.

Ayrıca, Sergei Zolotov hayatında beni düşünerek değişiklikler yapmış da değildi.

Anahtarlarımı elimde sıkıca tutup yürümeye devam ettim.

"Üç sayı aldım baba," diye tartıştı Maxim, Mila ve Evie sağımdan biraz ilerideki koridordan çıkarken.

"Asistler sayılmaz," diye bağırdı Sergei, Maxim gibi kollarını göğsünde kavuşturarak. Kahretsin, ikisi birbirine o kadar benziyordu ki, birbirlerine bakışmaları bile aynıydı.

"Asistler *senin* için sayılmaz." Maxim başını salladı.

"Yavaşsın, ayak hareketlerin özensiz ve daha da kötüsü, odaklanamıyorsun," diye suçladı Sergei. "Bu seviyeye gelmek için kaç oyuncu canını verirdi biliyor musun? Sen ise sıradanlıkta kaymakla yetiniyorsun!"

Kahretsin, bu çok sertti. Her maçtan sonra Maxim'e böyle mi davranıyordu? Elbette, bana da iki kez bu tür hakaretlerde bulunmuştu, ama ben onun oğlu değildim. Aslında değildim. Önemli olan konularda değildim.

Mila'nın adımları hızlandı, Evie ona ayak uydurarak ikiliye doğru koştu.

"Benden ne istediğini bilmiyorum!" Maxim kollarını iki yana açtı.

"Oğlummuşsun gibi oynamanı istiyorum!" Sergei parmağını ona doğru uzattı. "Buraya kadar uçup, senin ne yaptığını izlemek için geldim... Lanet olası puck'ı kaydırıp gol atabilirdin!"

"Baba." Mila oraya geldi ve ikisinin arasına girdi. "Bu seni ilgilendirmez, Mila," diye bağırdı Sergei.

"Vay, ne güzel bir aile buluşması," dedim koridorun sonuna ulaştığımda. Bu küçük alanda, tüm çocukluğumdan daha fazla gerginlik vardı. Garip.

"Yürümeye devam et," diye homurdandı Maxim, Mila'yı sırtının arkasına çekerek, bunu daha önce sayısız kez yapmış olduğunu anlayabileceğim kadar doğal bir hareketle.

Midemde mide bulandırıcı bir taş hissettim.

Elbette, iki Zolotov erkeği boyları bakımından eşitti, ama her zaman öyle değillerdi ve Sergei şu anda Maxim'den en az yirmi kilo daha ağırdı.

Sergei döndü ve Maxim'e dönmeden önce hızlıca beni süzdü. "O isimsiz piçin babasının önünde seni rezil etmesine izin verdin."

Bu adamın nesi var lan?

Hiçbir çocuk, spor konusunda ebeveyninin bu kadar sert davranmasını hak etmezdi ve Maxim, o anda tam da Sergei'nin çocuğu gibi davranıyordu. Büyürken bunu defalarca görmüştüm: çocukları aracılığıyla dolaylı olarak hayatlarını yaşayan ebeveynler. Maçtan sonra, hatta daha kötüsü, maç sırasında hakemlere bağırarak ve oyuncularını aşağılayan ebeveynler. Annem, diğer ebeveynler ne kadar büyük veya gürültücü olursa olsun, her zaman o çocukların yerine müdahale etmişti.

Hakkımda söylediklerini kafamdan silip attım. Bu anı atlatabilmemin tek yolu buydu.

"Üçüncü periyotta beni kurtardın," dedim Maxim'e, Sergei'nin arkasında dururken. "Sen, hat değişimi sırasında savunmaya geçmek için o kadar çabuk geri dönmeseydin, o kaçışı durdurabilir miydin, emin değilim."

Sergei geri döndü, gözlerinde öfke parlıyordu. "Ve sana gelince..."

"Lütfen, sanki bu gece sana sataşacak bir şey vermişim gibi, *baba*." O, bu kelimeye hiç benzemiyordu, ama ona bunu söylemek çok eğlenceliydi

"Senin en iyi performansını bile gölgede bıraktım, o yüzden bana saçmalıklarla gelmeden önce iki kez düşün. Ya da daha iyisi, son iki maçtan sonra sana söylediğim gibi benden uzak dur."

Maxim sertleşti.

"Sen buna değmezsin. Hiçbir zaman değmedin," dedi her kelimeyi yavaşça, sanki Maxim'e olduğu gibi öfkeyle değil, gerçeği söylediğini bilmemi sağlamak istercesine.

Bu çok acı vericiydi ve o da bunun farkındaydı.

Alaycı bir gülümsemeyle Maxim'e döndü ve Mila'nın yanına doğru hareket eden Evie'yi itti, sarışın kız beton duvara çarptı.

Maxim, onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti, elini uzattı ve kafası taşa çarpmadan önce zar zor yakaladı, sonra onu kendine doğru çekti.

Mila nefesini tuttu.

"Lanet olsun, baba!" Maxim, Evie'nin başını koruyucu bir şekilde eliyle tutarak tısladı.

Sergei'nin yüzü soldu ama çabucak kendini topladı. "Kız iyi. Mila, arkadaşını al ve arabada buluşalım. Buradaki işimiz bitti."

Kapıyı açarak otoparka fırladı ve ortadan kayboldu. "İyi misin?" Maxim Evie'yi bıraktığında Mila ona sordu.

"Tamam," diye mırıldandı Evie. "Teşekkürler, Maxim." Sanki o evrendeki her sorunun cevabıymış gibi baktı, o kadar keskin bir özlemle ki, neredeyse kalbim acıyordu. Kahretsin, bu... ilginçti.

Maxim homurdandı ve cebinden anahtarlarını çıkarıp Mila'ya uzattı. "Al. Arabama git. O bu haldeyken onunla binemezsin."

"Sakinleşecek..." diye başladı.

"Bu riski alamam. Git. Sen de, Evangeline." Kapıya doğru başını salladı.

Mila bana bakarak dudaklarını büzdü. "Jansen..."

"Beni hiç sevdiysen, hemen git, Mila," diye Maxim sözünü kesti, sesi alçaldı.

Mila ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, sonra bana özür diler gibi baktı. Evie'nin elini tutup kapıdan çıktı, Maxim'i ve beni yalnız bıraktı. Bir aile değildik, ama bu bizim işlevsiz olmamızı engellemiyordu ve o anda, neredeyse onun için üzülüyordum.

"Söylediğimde ciddiydim. Beni kurtardın..."

Maxim başını bana doğru çevirdi ve gözlerindeki öfke beni hemen tekrar tetikte hale getirdi. "Seni savunmana ihtiyacım yok!"

Sinirlendim. "Evet, ihtiyacın vardı. Fark ettin mi bilmiyorum, ama o seni paramparça ediyordu."

"O *hiçbir* şeydi." Sergei'nin birkaç dakika önce ona yaptığı gibi parmağını bana doğrulttu. "Ve Mila'dan uzak dur. O, ailemden çıkan tek iyi şey!"

"Ne diyorsun sen? Sanki kız kardeşimize zarar verecekmişim gibi?" diye bağırdım. Bir dakika...

"Bizim mi?" Bana doğru geldi, yumruğunu geri çekti. "O *benim* kardeşim, *bizim* değil. Benim kardeşim. Benim kardeşim. Benim babam. Benim ailem. Hiçbiri sana ait değil!"

"Kesin şunu!" London aramıza atladı ve ikimizin göğsüne birer elini koydu. "London!" Caspian bağırdı ve bize doğru koşmaya başladı.

"Ben hallederim!" diye kardeşine cevap verdi, ama gözleri Maxim'e kilitlenmişti. "Biraz hava al, Maxim."

"Ben mi?" diye bağırdı. "Neden ona bağırmıyorsun?"

"Çünkü o lanet olası bir pislik değil!" diye karşılık verdi.

Maxim alaycı bir şekilde güldü ve beni öldürmek için elinden geleni yaparak bir adım geri attı.

London dönerek bana baktı, ama ben Maxim'den gözlerimi ayırmadım. "Jansen," dedi yumuşak bir sesle. "Hadi. Biraz yürüyüş yapalım." Bu işe yaramayınca, parmaklarını benimkilerle birleştirip ellerimizi kalbine götürdü. "Jansen, lütfen."

Sesindeki yalvarış, buz gibi öfkeyi kırdı ve ben onun gözlerine baktım.

"Hadi, bebeğim." Elimi ağzına götürdü ve elimi arkasına bir öpücük kondurdu.

"Bebeğim mi? Ne oluyor lan?" Caspian yavaşça sordu.

Kahretsin.

London nefesini içine çekti, gözleri büyüdü ve bakışları kardeşine kaydı. "Ben... şey... sadece..."

Caspian, birleşmiş ellerimize anlamlı bir şekilde baktıktan sonra kız kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Bana da bir ipucu verir misin, abla?"

"Hepsi benim hatam." Caspian'a döndüm.

"Ona aşığım," diye patladı London, parmaklarını benimkine daha da sıkı dolayarak. "Jansen'ı seviyorum. *Aylardır* seviyorum, ama senin kızmanı ya da diğer insanların işimi garantilemek için bir oyuncuyla yattığımı düşünmesini istemedim..."

"Yatmak mı?" Caspian o buz gibi bakışını bana çevirdi. "Ciddi misin?"

"Kız kardeşine aşığım dostum. Sana söyleyecektim ama London söylemememi istedi..." Utandım. "Biliyor musun? Mazeret yok. Sana söylemeliydim."

"Takım arkadaşlarımdan birine aşık olduğum için bana kızgın olduğumu biliyorum," diye aceleyle ekledi.

O elini kaldırdı. "Senin, saklamak zorunda hissedecek kadar utandığın bir ilişkiye girmiş olmana daha çok kızgıyım, London."

Ouch. Tam isabetli bir yorumdu ve bizim hakkımızda sadece otuz saniye önce öğrenmişti.

"Ona aşık mısın?" diye bağırdı Maxim. Herkes

ona döndü.

Gözlerinde ve kaşlarında sadece öfke değil, aynı zamanda bir anlık acı da vardı. "Ona *aşık* mısın?" diye tekrarladı. "Evet,"

diye fısıldadı.

"Onu sevemezsin çünkü o seni kesinlikle sevmiyor!" diye bağırdı.

"Anlamadım?" diye bağırdım.

O da bana aynı bakışı yöneltti. "O küçük meydan okumayı o kadar ciddiye aldın ki, gidip onu sana aşık mı ettin? Sadist piç kurusu..."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun!" Vücudumdaki her kas gerildi, ama London aramızda olduğu için ona saldırmam mümkün değildi.

Maxim alaycı bir şekilde güldü. "London, soyunma odasında bazı çaylaklar beni sinirlendirdiği için seninle çıkmakla ilgili aptalca bir yorum yaptım ve bu adam" —beni işaret etti—"bunu beni kızdırmak için başka bir yol olarak gördü. O seni sevmiyor. Güven bana. Bunu sadece ona bahse girdiğim için yapıyor!"

"Bu doğru değil!" Maxim'i öldürecektim. Ve düşünsenize, o pisliğe acımiştım. Onu savunmuştum.

"Kız kardeşimle kim çıkacak diye bahse mi girdiniz?" Caspian, daha çok inanamayan bir tavırla sordu. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Evet!"

"Hayır!"

Maxim ve ben aynı anda bağırdık.

London'ın eli benimkinden ayrıldı ve Caspian'a doğru iki adım geri attı. Gözleri Maxim ile benim arasında gidip gelirken kocaman açılmıştı. "Bu doğru mu?"

"London. Hayır, doğru değil." Başımı salladım.

"Onu istediğimi biliyordun, değil mi?" Maxim meydan okudu. "Ne?" Caspian en yakın arkadaşına ateş püskürdü.

Maxim onu görmezden geldi. "Biliyordun."

"Biliyordum," diye onayladım. "Sebepten dolayı değil. Ama beni durdurmadı." Sergei'nin onu paramparça etmesine izin vermeliydim.

London nefesini tuttu.

"Bebeğim," diye fısıldadım. Tanrım, bu kadın benim her şeyimdi. Bana inanmalıydı. Gerçeği bilmeliydi.

"Bana ilk kez çıkma teklif ettiğinde, Maxim o küçük yorumunu yapmadan önce miydi, sonra mıydı?" diye sessizce sordu.

Oh, lanet olsun. Oh lanet olsun. Oh. Lanet olsun.

"Sonra," diye itiraf ettim. "Ama bunun hiçbir ilgisi yoktu..."

"Bu yüzden miydi?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesinde kalp kırıklığı vardı.

"Ben sadece kardeşine üstünlük sağlamak için bir araç mıydım?"

"O benim kardeşim

değil!" "O benim

kardeşim değil!"

Yine aynı anda cevap verdik.

"Vay canına," dedi yavaşça, ikimize de başını sallayarak. "Birbirinizden nefret ettiğinizi biliyordum, ama bu kadar çok olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Hayır..." İleri doğru adım attım, ama o ellerini kaldırdı.

"Bana dokunma."

Bana inanmadı. Ona inanmayı tercih etti. Tıpkı babamızın bizim doğduğumuzda

yaptığı gibi onun tarafını tuttu. Kalbim

paramparça oldu.

LONDRA

Sterling'den bir adım uzaklaştım, gözlerim onun, Maxim'in ve Caz'ın arasında gidip geliyordu.

"Hepsi bu muydu?" diye tekrar sordum, sesim o kadar alçak ve kırık çıkmıştı ki Jansen'in beni duyabilmesine şaşırdım. "Aramızdaki her şey... Maxim'den intikam almak için miydi? *Onun* istediği bir şeyi almak için mi?"

"Hayır..."

"Onun beni takip ettiğinden *haberim* bile *olmadığını* biliyorsun, değil mi?" Onu keserek, gözlerinde özür değil, sadece pişmanlık dolu bir karanlık olan Maxim'e baktım. "Biz arkadaşız. O, kardeşimin en iyi arkadaşı. Hiçbir fikrim yoktu."

"London," dedi Jansen, yalvarırcasına adımı söyledi.

Zihnim parçalandı, bizimle ilgili tüm anılarımdan hızla geçti.

Bir ay boyunca telefonlarımı kaçırdı, ama sonra, birdenbire, tekrar benimle konuşmaya başladı. Sorunlarımda bana *yardım etmek* için bir anlaşma önerdi, bu anlaşma sayesinde düzenli olarak görüşeceğimizden emin olabilirdik.

O gün Maxim ona bahsi teklif etmiş olmalı.

Hayatım mahvoldu.

Göğsüm sızladı.

"O gece asansörde," diye fısıldadım, daha da geriye giderek parçaları bir araya getirirken. "Maxim bana yardım etmeye geldi..." Gözlerim yaşlarla doldu. Maxim bana doğru koşmuş, ayaklarım titrediğinde beni dengelemek için kolunu belime dolamıştı. Onu gördüğümde çok rahatlamıştım, *bir arkadaşımı*. "Tanrım," diye iç geçirdim. "O zaman mı başladı?"

"Kendi varsayımlarını yaptın ve ondan intikam almaya karar verdin mi?"

Jansen'in çenesi gerildi, gözlerinde hayal kırıklığı ve pişmanlık belirdi. "Hayır," dedi. "Beni tanıyorsun. Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Siktir et," dedi Caz. "İkiniz de önce bana gelmeliydiniz..."

"O sana *ait* değil," diye Jansen Caz'a sertçe karşılık verdi, sesi alçak ve buz gibiydi. "Ben de öyle."

Benim kendime ait olduğumu ve kimseye bir şey borçlu olmadığını söyleyen bu sözleri kalbimi acıttı. Ama bu doğru muydu? Yoksa sadece duymak istediğim şeyi mi söylüyordu? Bütün bu zaman boyunca yaptığı şey bu muydu? Maxim'in ondan aldığı her şeyin intikamını almak için Maxim'in istediği bir şeyi almak mı?

Caspian kaşlarını çatarak hareket etti, çenesindeki kaslar gerildi...

Ve içgüdüsel olarak onunla Jansen'in arasına girdim. Maxim bile Caz'ın koluna elini koymuş, onu geri çekiyordu.

"Dur," dedim, vücudum serbest kalan acı ve öfkeyle titriyordu. Kardeşime baktım. "Kiminle olacağıma ben karar veririm. Ve tüm savunma kadrosuyla birlikte olmak istersem, bu *benim* lanet olası seçimimdir."

Caz, sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi.

Bakışlarımı Maxim'e çevirdim, biraz yumuşadım. "Maxim, bilmiyordum. Ama bu bir şeyi değiştirmezdi. Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum ve seni kandırmak istemediğime söz veriyorum... eğer kandırdıysam. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Ama ben seviyorum..." Sözlerimi yarıda kestim, içimden bir acı geçti. Jansen'la aramızda aşk olduğunu *saniyordum*.

Aptalmışım.

"Eğer o kadar gerçekse, neden sakladın?" diye sordu Maxim, bakışlarını Jansen'e dikerek. "Onunla oyun oynamıyorsan, neden bunu herkese açıklamadın?"

Ona bunu yapmamasını istemiştim, ama bunu söyleyemedim. Kalbim parçalanmakla meşguldü.

"London," Jansen'in sesi arkamdan geldi ve bana uzandığını hissettim. Onun ulaşamayacağı bir yere çekildim.

Üçünden de uzaklaştım.

"Kardeşim," diye yalvardı Caz. "Beni dinlemelisin. Maxim'i dinle..."

"Hayır," diye sözünü kestim, kalbim paramparça olurken hayatımdaki en önemli üç adamdan uzaklaşmaya devam ettim. "Hepinizin canı cehenneme."

Topuklarımı döndürdüm ve arkama bakmadım.

* * *

"BİLİYORSUN," dedim, sözlerim ateşle yanıyordu. "Belki de ben de *onlar* gibi davranmalıyım." Bu kelimeyi vurguladım ve Savannah'nın ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Elimde tuttuğum içkiyi biraz daha sıkı kavradım ve *Scythe'daki* bara yaslandım. "Sadece insanları takip et, bağlanma, sadece seks. Aşık olma."

"Ah, tatlım," dedi Savannah, elini sırtımda gezdirerek. Echo, barın sahibi ve barmeni, ıslık çaldı ve bana bir içki daha doldurdu.

Ona teşekkür ettim ve içkiyi bir dikişte içtim, bourbonun tatlı yakıcılığı göğsümdeki acıyı yok etsin diye.

"Onun seninle sadece Maxim'den uzaklaştırmak için birlikte olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Savannah, kendi içkisini yudumlarken.

Barın sohbetleri ve müziği arka planı dolduruyordu ve içkilerle birleşince kafamda mutluluk verici bir uyuşukluk hissi yarattı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Maxim'in söylediği her şeyi anlayabiliyorum. Benimle çıkmak istediğini bilmiyordum, ama gerçekçi olalım. Onu iki yıldır tanıyorum. Beni isteseydi, harekete geçerdi. Jansen'in beni istediğini gördü ve denemeye karar verdi." Burnumun köprüsünü sıktım. "Jansen'in biyolojik ailesi konusunda ne kadar derin bir acı çektiğini biliyorum. Bu, ömür boyu sürecektir bir yara." Kafamı salladım. "Böyle bir nefret, insanları aptalca, incitici şeyler yapmaya itebilir."

Sırf intikam almak için bir kız seçmek ve onu kendine deli gibi aşık etmek gibi.

Çünkü yaptığı şey için onu boğazlamak istesem de, kalbimdeki ona olan büyük sevgiyi silemedi. Jansen'ı her zaman seveceğim. Sadece şu anda onu pek sevmiyorum.

"Ne karmaşa ama, bebeğim," dedi Savannah, başını sallayarak. "Görünüşe göre bizim bildiğimizden çok daha fazlası var."

Onunla bu konuda tartışamayacağımı bilerek başımı salladım. Ama bu, Jansen için bunların gerçek olup olmadığını artık hiç bilmediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Ateşli öpücükler.

Şefkatli sohbetler.

Şakacı atışmalar.

Belki de hepsi benim hatamdı — ilk kez öpüşmemizi, kendi paniğimden dikkatimi dağıtmak için ben istemiştim. Ne berbat bir başlangıçtı bu? Belki de bunu hak etmişim... göğsümü sıkıştıran bu ezici duyguyu.

"Sorun değil," dedim, negatif enerjiyi eliyle savuşturarak. "Dediğim gibi, ben de onlar gibi olacağım. Herkesle yatacağım, bağlanmayacağım, hayatımı yaşayacağım."

Savannah bana acıyarak baktı ama öfke fantezimi yaşamama izin verdi.

"Belki de o kapıdan giren ilk erkekle yatacağım," dedim cesurca -gerçekten bunu yapmaya niyetim olmamasına rağmen- *Scythe'in* girişine bakarak.

Savannah, beklerken benim bakışımı takip etti.

Maxim kapıdan içeri girdiğinde "Oh, lanet olsun" diye homurdandım. "Tamam, bir sonraki adam..."

Caspian.

Kusma isteğine direndim ve koltuğuma döndüm. "Boş ver. Vazgeçiyorum."

"Geliyor," diye fısıldadı Savannah. Bana kaşlarını kaldırdı. "Onu durdurmamı ister misin?"

Hangi *adamdan* bahsettiğini bilmiyordum, ama ona evet dersem, benimle konuşmaya çalışan adamı durduracağından emindim.

Onu çok seviyordum.

"Sorun yok," dedim, bar taburesinde dönerek. Caspian orada duruyordu, yüzünde özür diler bir ifadeyle.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, Maxim'in odanın diğer tarafında seçtiği masayı işaret ederek.

Derin bir nefes aldım. Onunla konuşmak istemiyordum, ama o benim *kardeşimdi* ve er ya da geç dürüstçe konuşmamız gerektiğini biliyordum. Cesaretlenmek için bir burbon içtikten sonra konuşmak daha iyi olurdu.

"Hemen dönerim," dedim ve Savannah bana cesaret verici bir gülümseme attı. Beni bekleyeceğini biliyordum. Bir an bile olsa arkamı kollayacağını biliyordum ve bu bana güç veriyordu. Caz'la yüzleşmek için ihtiyacım olan tüm gücü bana verdi.

Maxim ve Caz'ın karşısındaki sandalyeye oturdum, gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu.

"London," dedi Caz, biraz çekinerek. "İlişkinizi saklamak zorunda hissettirdiğim için üzgünüm."

Boğazıma takılan yumruyu yuttum. İlk adımı o atmıştı, ben de kapıyı yüzüne çarpmayacaktım. "Sadece sen değildin," diye itiraf ettim, iç çekerek. Maxim içkisine bakıyordu, omuzları gergindi. "Kimsenin bilmesini istemedim. Reapers'ta konumumu sağlamlaştırmadan önce. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istedim. Senin küçük kız kardeşin ya da birinin kız arkadaşı olduğum için değil, işimle tanınmak istedim."

"Kim olduğumu değiştiremem, kardeşim," dedi.

"Senden bunu istemiyorum," dedim. "Ama kabul etmelisin ki, o gün fırtına mahzeninde mahsur kaldığımdan beri bana aşırı koruyucu davranıyorsun."

Caspian kaşlarını kaldırdı, bu anıyı hatırlatmam üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. Genelde bu konuyu açmaktan kaçınırdım çünkü eskiden beni tam bir panik atağa sokma gücü vardı.

Artık değil.

Jansen'den beri
değil.

Göğsüm baskıdan çatlayacakmış gibi hissettim.

"Bana güvenmen gerekiyor," dedim. "Kulağa ne kadar saçma gelse de, kalbimi kime vereceğim benim seçimim. Ve görünüşe göre, kimin onu kırmasına izin vereceğim de." Maxim başını salladı, ama Caspian onayladı. "Bana nefes almama izin vermelisin, Caz."

"Daha iyi olacağım," dedi ve sesi samimiydi. "Benden bir şeyler saklamak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. Doğduğundan beri en iyi arkadaşımsın. Seni uzaklaştırmak istemiyorum. Daha iyi olacağım, söz veriyorum." Gözle görülür şekilde yutkundu. "Ama kabul etmelisin ki, bu durum kötü görünüyor. Sterling..."

"Bencil bir pislik," diye araya girdi Maxim.

Öfke, kalbimin üzerinde yeni oluşan çatlaklarda cızırdadı.

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim ölümcül bir soğuklukla.

Maxim'in gözleri bir anlığına parladı, sonra yine her zamanki haline döndü: huysuz, kararlı, kendini beğenmiş. "Peki *sen* biliyor musun?"

Karanlık bir kahkaha attım. Belki onu sandığım kadar iyi tanıımıyordum, ama kalbinin bazı parçalarını tanıyordum. Bana gösterdiği, Maxim ve babasından kalan izlerle dolu parçaları.

Ve bana karşı niyetleri doğru olmasa bile, o acı, ıstırap ve daha iyi bir adam olmak için gösterdiği özverili çaba gerçektir.

"Ben biliyorum," dedim, çarpan kalbimi sakinleştirerek. "Belki birlikte olmamızın ardındaki nedenleri ya da *onun* bu konudaki mantığını göremedim, ama onu tanıyorum, Maxim. O senin düşündüğün gibi biri değil. Senin nefretini hak etmiyor. Senin saygını ve muhtemelen kabulünü hak ediyor."

Maxim'in çenesindeki bir kas seğirdi ve Caz içkisinin arkasına saklanarak düşük bir ıslık çaldı.

Başımı eğdim, kalbim artık daha fazla acı çekmeye dayanamıyordu. "Bir saniye bana dürüst olabilir misin?" diye sordum ve o çenesini eğdi. "Bana ne zaman çıkma teklif etmek istedin? Bu düşünce ilk kez aklına geldiğinde mi, Maxim?"

Gözle görülür şekilde yutkundu ve ben ona küçük, kırık bir gülümseme attım.

"Asansörden çıktıktan sonra Jansen'in bana nasıl baktığını gördün mü? Sezon başlamadan çok önce, bu barda nasıl sinirlendiğini gördün mü?"

Seninle birlikte geldiğimi sandığı zaman?"

Maxim cevap vermediğinde, Caz'a döndüm, o da çekindi.

Masayı geçip Maxim'in elini tuttum. Dokunmamdan rahatsız olmadı, sadece bakışlarımı karşıladı. "Jansen'e kızgın olabilirsin, seni kızdırmak için beni kullandığını söyleyebilirsin, ama sen de aynı şeyi yapmaya hazırdın. İki yıldır arkadaşız ve sen bir kez bile bir şey söylemedin. Yanıldığımı söyle."

Boğazını temizledi ve başını salladı. "Yanılmıyorsun," dedi. "Ama yine de birlikte eğlenirdik diye düşünüyorum."

Karanlık bir kahkaha attım ve elini sıktım. "Belki," dedim. "Ama ben eğlence aramıyordum. *Gerçek* bir şey arıyordum."

Maxim başparmağıyla elimin sırtını okşadı, masum bir hareket. "Anlıyorum," dedi. Sonra bana acınası bir bakış attı. "Kardeşimi senin kadar iyi tanımıyor olabilirim, ama onun nefretini biliyorum. Senin asla anlayamayacağın bir şekilde anlıyorum. Ve onun nefreti? Seninle sahte davranmasına yetecek kadar güçlü."

Kalbim daha fazla parçalanamaz diye düşünmüştüm, ama parçalandı.

Tamamen.

Derin bir nefes aldım ve Maxim'in elini bıraktım. Masadan kalktım Masadan uzaklaştım, beni takip etmek isteyen ama bunu yapmamanın daha iyi olduğunu bilen kardeşimize başımı salladım. Maxim'in sözlerinde herhangi bir kötü niyet yoktu, bana akıllı davranmamda, Jansen'in yaptıklarının ardındaki gerçeği anlamamda yardım etmek istiyordu, ama yine de çok acı vericiydi.

Savannah kapıda beni karşıladı, arabasına doğru yürürken sessizce destek verdi. Beni daireme geri götürdü ve bütün gece benimle kaldı. Filmler, abur cubur ve içeceklerle dikkatimi dağıttı, ta ki sonunda beni rahatsız eden şeyi görmezden gelebilene kadar.

Jansen'ı saf aşk ve arzu nedeniyle hayatıma, kalbime, ruhuma kadar sokmuş olmam.

Peki ya o?

O bana nefretle gelmişti.

Ve bundan nasıl kurtulacağımı hiç bilmiyordum.

STERLING

Noel'den sonraki gün annemle Reaper Köyü'nde yürürken, havada kışın belirgin soğuğu hissediliyordu. Maine'de geçirdiğim bir kış, güneyin ılıman havasını bir daha asla hafife almamayı öğretmişti bana.

"Belki de sana bir köpek yavrusu almalıydım," dedi, kaşlarını çatarak ellerini ceketinin ceplerine soktu.

"Ne?" Neredeyse gülecektim ama gülmedim. Artık gülebildiğimden bile emin değildim. Son iki haftadır dünya kasvetli, gri ve bulutlu bir gökyüzüne bürünmüştü. London sadece bedenini yatağımdan, kalbini ellerimden almamıştı, hayatımın tüm neşesini de toplayıp bir daha bakmadan çekip gitmişti.

"Eve dönmek için bir şeye ihtiyacın var." Annem kolunu benim koluma doladı. "Evin çok güzel, Jansen." Etrafımıza bakındı, ekibimin çoğunun yaşadığı sessiz banliyö mahallesini gözleriyle süzdü. "Buradaki tüm evler çok güzel. Ama senin evinde hayat yok."

"Çok fazla dışarıda olduğum için köpek yavrusu besleyemem," dedim, cümlemin geri kalanına hiç girmeden. London ile aramda olanları biliyordu.

"Peki. Sakallı ejderha olabilir mi?" Bana kalçasını çarptı ve gülümsedi. "Ya da akvaryum balığı?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Ah, işte bu." Kolumu sıktı. "Bütün hafta bu gülümsemeyi görmek için bekledim. Seni gülümsetmek için başka fikirlerim kalmamıştı, ama merak etme, bu akşam yine de lazanya yapacağım. Bu son çaremdi."

"Yemek mi?" Caddeyi geçtik ve annem caddenin kenarında yürümesini diye onunla yer değiştirdim. Kırklı yaşlarındaydı ve her zamankinden daha güzeldi.

Bunun için üvey babam Greg'e teşekkür etmem gerekiyordu. Mutluluk ona çok yakışıyordu.

"Senin için her şey yemeğe geliyor, Jansen Sterling." Bana keskin bir bakış attı.

Gülümsemem kayboldu. "Bu sefer karbonhidrat yüklemesi yapabileceğimi sanmıyorum anne."

Annem dirseğimi çekerek, çok iyi tanıdığım bir evin önünde durdurdu beni. "Senin istediğin bir şeyden vazgeçtiğini hiç görmedim. Notlar. Hokey. İkinci sınıf için bütün yaz boyunca para biriktirdiğin Xbox... Hiçbir zaman zorlu bir işten vazgeçmedin."

"Bunların hepsi ulaşılabilir hedeflerdi." Londra'yı kaybetmenin acısıyla nefes almaya çalışırken çenemdeki bir kas gerildi. Dalgalar halinde geliyordu, bazıları diğerlerinden daha büyüktü, ama acı her zaman oradaydı, beni tamamen yutmak için bekliyordu, özellikle geceleri. Lanet olsun, geceleri onu özliyordum, ve sadece seks için değil. Uyuyana kadar konuşmayı özliyordum. Gününü dinlemeyi ve bir şey yolunda gitmediğinde burnunu kırıltırmasını izlemeyi özliyordum. Vücudunun benimkine yapıştığını, rüyasında düzenli ve sabit nefes almasını özliyordum. *Onu* çok özliyordum.

"Ve kız arkadaşını geri kazanmanın ulaşılabilir bir hedef olduğunu düşünmüyor musun?" Annem başını bana doğru eğdi, mavi-gri gözlerini bana doğru kıсарak.

"Bence zarar çok büyük olabilir, anne." Bere şapkamı kulaklarımın üzerine çektim. "Ona gerçeği söylediğimde beni dinlemedi. İnanmayı seçti..." Ağzımı kapattım.

"Maxim," dedi annem nazikçe. "Benim yanımda onun adını söyleyebilirsin, Jansen. Kırılmam."

Kalbim yumuşarken midem burkuldu. Onun adını söylerken sesinde hiç kin yoktu. Benim ona karşı hissettiğim düşmanlık yoktu. O benden çok daha nazikti.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadım, ancak Sergei'nin maçtan sonra onunla yüzleştiğini gördükten sonra bunun artık doğru olup olmadığından emin değildim. Maxim, koridordaki olaydan beri benimle konuşmamıştı. London da öyle.

Caz geçen hafta bana kızgın bakmayı bırakmıştı, yani biraz gelişme vardı.

"Biliyorum," dedi annem, kolumu sıkarak ve başını sallayarak. Onun tam ve kesin kabulü savunmamı sadece atlatmakla kalmadı, paramparça etti.

"O benim evimi aldı!" Önünde durduğumuz iki katlı modern evi işaret ettim.

"Biliyorum."

"Yeni evi sevmediğimden değil, ama eminim ki..." Küfür etmekten son anda vazgeçtim ve annem kaşlarını kaldırdı. "Onun komşum olduğunu bilseydim, yanındaki evi seçmezdim. İnan bana, şeker ödünç almak gibi bir şey olmayacak."

"Biliyorum, tatlım." Gözlerinde o kadar çok şefkat vardı ki, göğsüm ağrıdı.

"Takımımı aldı ve biliyorum ki o hala benim takımım, ama sanki pastanın üzerinde küçük bir siyah küf lekesiyse, pastanın geri kalanını bozuyor ve küfünü yayıyor."

"Hmmm." Annem dudaklarını sıkıca kapatarak gülmemek için çabaladı.

"Ve o bir pislik!" Ben irkildim. "Küfür ettiğim için özür dilerim, ama öyle! Kibirli ve hesapçı, ve sevdiğim kadını çaldı!"

Annemin omuzları düştü ve sanki on bir yaşında ve bir maçı kaybetmişim gibi kolumu yukarı aşağı okşadı.

"Ve onlar birlikte falan da değil." Bu düşünce boğazıma bir acı geldi. "Ama tek yapması gereken soyunma odasında aptalca bir yorum yapmaktı ve bu da bir şekilde beni kötü adam yaptı. Ve London ona inanıyor! Onu sadece onu kızdırmak için takip ettiğimi düşünüyor, ama ben öyle yapmadım!"

"Ona bunu söyledin mi?" diye sordu annem.

"Koridorda söylemeye başladım, ama çok sinirliydim ve ona çıkma teklif ettiğim zamanın şüpheli olduğunu ben de kabul ediyorum. Her şey çok karmaşık... berbat bir durum."

Annem başını salladı. "Bu kızı gerçekten seviyor musun?" "Evet."

"O zaman onun için savaş, Jansen."

"O kadar basit değil." Başımı salladım.

"Aslında öyle." Kolumu çekti ve Greg'in beklediği evime doğru kaldırımda yürümeye başladık. "Sana aşk için savaşmamı izleme fırsatı hiç vermedim. Babanı sevmiyordum. Bunu biliyorsun. Ben ciddi bir ilişkiye başladığımda sen evden ayrılmıştın, bu yüzden Greg ve benim tartışmalarımızı aşmamızı görmedin. Ama biz aşıyoruz. Sen de bunu aşabilirsin, Jansen. Ona karşı dürüst ol. Her şeyi açıkça söyle, ve hala dinlemezse, o zaman sorun onda."

"Kardeşi Maxim'in en iyi arkadaşı. London ve ben gerçekten, dürüstçe bir ilişki kurarsak, o da hayatımın bir parçası olacak, anne. Senin için bunu istemiyorum."

Elini daha da sıktı. "Jansen Marcus Sterling, saklanmak için beni bahane olarak kullanmaya cüret etme."

"Ne? Kullanmıyorum ki!"

"Beni korumak istemen çok hoş, tatlım." Bana *anne bakışıyla* baktı. "Ama kabul etmek istesen de istemesen de, o her zaman hayatında oldu. Fiziksel olarak değil belki, ama babanı öğrendiğin andan itibaren o da oradaydı. İki erkek kardeşin ve bir kız kardeşin var. London'la birlikte olsan da olmasan da bu değişmeyecek. Öyleyse neden mutlu olmayasın? Maxim'e olan nefretinin London'la olan şansını elinden almasına izin verme."

İç geçirdim.

"Ayrıca," diye devam etti. "Ziyaretlerim için onu hesaba katmayı bırak. Ne zaman istersem gelip seni göreceğim ve bir fincan şeker ödünç almaktan da korkmuyorum. O bir pislik olabilir, ama o sadece kontrol edemediği bir duruma doğmuş bir çocuk. Tıpkı senin gibi."

Onun haklı olduğunu kabul etmek istemedim, ama her zamanki gibi haklıydı.

* * *

Annem ve Greg ertesi gün ayrıldılar, ki o gün Maxim de şehre geri dönmüştü. Zamanlayıcı çaldı ve ben lazanya tepsisini çıkardım.

fırından çıkardım ve tavayı granit üzerinde soğumaya bıraktım. Annem dün gece yediğimiz tavaya ek olarak altı tane daha yapmıştı. Dördü buzluktaaydı. Annem tekrar ziyarete gelene kadar onları saklayacağım diye kendime söz verdim, ama kimi kandırıyordum ki? Muhtemelen önümüzdeki ay içinde hepsini yiyecektim.

Kapı zili çaldı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sakin ol, o değil.

Güvenlik kamerası uygulamasını kontrol ettim

ve gerildim. O değildi.

Maxim'di.

Zili tekrar çaldı.

"Sabırsız pislik," diye mırıldandım ve annemin nezaketini taklit etmeye çalışarak ön kapıya doğru yürüdüm. Denedim ama başaramadım. Yine de kapıyı açtım.

Maxim benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. Çenesi gergindi ve elleri ön ceplerindeydi. Ceket giymemişti.

"Bir fincan şeker ödünç almak mı istedin?" diye sordum. "Ne?" Bana *"ne oluyor lan"* bakışı attı.

"Annem," diye başladım, sonra başımı salladım. "Boş ver. Ne istiyorsun istiyorsun?"

"Konuşabilir miyiz?" Her kelimeyi sanki söylemesi fiziksel olarak acı veriyormuş gibi tek tek çıkardı.

O, kontrol edemediği bir duruma doğmuş bir çocuktan ibaretti. Annemin dünkü sözleri beynimde yankılanarak beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar yumuşattı. "Evet. İçeri gel. Dışarısı soğuk."

Maxim başını salladı ve içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. "Geldiğim yerden burası adeta tropikal sayılır."

"Rusya mı?" diye tahmin ettim ve onu mutfaka doğru yönlendirdim. Bu durumda ona bir içki ikram etmek uygun olurdu, değil mi? Mutfak adasının bir tarafında sıralanan bar taburelerini işaret ettim.

"Hayır. Saint Paul." Oturdu ve bakışları açık mutfak ve oturma odasını taradı. Bu adamın pek bir şeyi kaçırmadığını hissettim. "

Rusya'ya sadece birkaç kez gittim ve çoğu cenaze törenleri içindi. Babam Minnesota'daki sözleşmesini tamamladı ve biz de orada kaldık. Aslında şu anda Amerikan vatandaşı. Annem de öyle."

"Huh." İki şişe su çıkardım ve birini ada üzerinden ona uzattım. "Nerede oynadığını biliyordum. Sanırım kariyeri bittikten sonra nerede kaldığını hiç düşünmemiştim."

Maxim şişeyi aldı ve kapağıyla oynamaya başladı. "Teşekkürler."

Tezgahıma yaslandım, ada ve aramızdaki tonlarca garip sessizliği geride bırakarak.

Sağ tarafıma, dijital fotoğraf çerçevesinin resimlerin arasında gezindiği yere baktı ve ifadesi değişti, kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

"Annem Noel hediyesi olarak vermişti," dedim, şişenin kapağını çevirip içmedim. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?" Yarınki maç mı? Ortak çitimiz mi? Ortak genlerimiz mi? Buralarda garip seçenekler sonsuzdu.

Gözleri hala çerçeveye takılıydı. Annem en sevdiği fotoğrafları yüklemişti ve o benim çocukluğumu izlerken midem gerildi. Başparmağıyla suyunun etiketini karıştırdı.

"Maxim..."

"Bu fotoğrafta Nicolai'ye benziyorsun." Çerçeveyi işaret etti. "Orada kaç yaşındasın?"

Baktım. "Dört. Belki beş. Büyükannemlerin evinin yakınlarında yürüyüş yapıyorduk."

Maxim dalgın dalgın başını salladı, gözleri çerçeveye sabitlenmişti. "Annen çok güzel."

Parmağım elimdeki şişenin üzerinde dondu. "Seninki de öyle. Öğrendiğimde onu araştırdım." Bayan Zolotov uzun boylu, kalın kahverengi saçlı, çarpıcı bir güzellikti. "Mila ona çok benziyor."

"Evet, öyle." Maxim'in çenesi seğirdi. "Umalım da ondan sadece görünüşünü almış olsun."

Kaşlarım kalktı.

O başını salladı ve iç geçirdi. "Sen şanslı olan değildin, değil mi?" Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Su şişesini sıkıca kavradım, şişe çıtırdadı. "Şanslı olan mı? İkimiz arasında, *şanslı olanın* ben olduğumu mu söylüyorsun? Ben sırrım.

Maxim başını hafifçe çevirip bana baktı ve gözlerindeki soğukluk, önümüzdeki on yıl boyunca buzdolabımı çalıştırabilirdi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Zavallı küçük Jansen babasız büyümek zorunda kaldı. Hepimiz ona acıyalım."

"Biliyor musun..." Tezgâhtan iterek onu dışarı atmaya hazırlandım.

"Sen. Şanslı. Olandın." Her kelimesinde ciddiye. Gözlerinde, buz gibi soğukluğu yakacak kadar sıcak öfke vardı. "Sır mı?" Göğsünden patlayan kahkaha hiç de mutlu değildi. İşkence gibiydi. "Gerçekten benim evimde bir sır olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tezgaha yaslandım. "Senin evin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, on üç yaşındayken babamla tanıştığım ve onun bana bir daha onu aramamamı söylediği." "

"Babam işte." Maxim alaycı bir şekilde güldü. "Dediğim gibi, şanslısın. İnan bana, sana bir iyilik yaptı."

"Senin açıdan söylemesi kolay." O küçük tanışmadan sonra berbat bir haldeydim.

"Sekiz yaşımdan beri seni biliyorum." Şişesinin etiketini karıştırmaya devam etti. "Annemle babam birbirlerine bağırıyorlardı, ben de yatağımdan kalkıp merdivenlerin başına oturdum. Nicolai zaten oradaydı. Annem ona, eğer kapısına gelirse onu terk edip hepimizi Rusya'ya geri götüreceğini söyledi. Babamın pantolonunu kapalı tutmakta sorun yaşadığını biliyordu, ama bilmekle bununla yüzleşmek aynı şey değildir ve annemin gardırobundan daha çok sevdiği tek şey itibarıdır."

Başparmağımı etiketin üzerinde gezdirerek onun sözlerini düşündüm.

"Maçtan sonra yaptığı o küçük gösteriyi kötü bulduysan, benim evimde hayatta kalamazdın. Hokey oynamayı istediğim için oynamadım.

O beklediği için oynadım. Sevmeyi öğrendim mi? Elbette. Ama aynı zamanda buz pistine her çıktığımda korkuyordum çünkü kötü oynarsam bana ne yapacağını biliyordum. Hafta sonlarımızı buz pistinde geçirmiyorduk, hatta haftanın beş günü antrenman yapmıyorduk. Evimizde bir buz pateni pisti vardı. Bizi her gün paten kaymaya zorluyordu. Bu sadece antrenman değildi, cezaydı. Turlar. Atışlar. Alıştırmalar. Her şey. Benim o gibi ekipmanlarımla gülümseyen sevimli resimlerim yok. Çerçeveyi işaret etti.

On yaşında bir çocuktum ve annem bana sarılmıştı, ben de geniş bir gülümsemeyle, katıldığımız turnuvadan kazandığım şampiyonluk madalyasını gururla gösteriyordum.

"Nicolai de şanslıydı. Üniversitede ön çapraz bağı koptu, bu yüzden bir daha hiç oynamadı." Başını salladı. "Ben gizli kalmayı tercih ederdim."

"Ben bir baba istedim."

"Bizimkini istemezdin."

Sergei ile yaşadığım birkaç etkileşimi düşündüm ve Maxim'in sözlerine karşı çıkamadım.

"Sekiz yaşımızdan beri senden nefret ediyorum," diye itiraf etti Maxim, bakışlarında utanç yoktu. "Sen ailem için soyut bir tehdittin. Seni geri getireceklerini bilseydim, Reapers ile asla sözleşme imzalamazdım."

"Benim yüzümden çekinme." Her kelimesi alaycıydı. Gülümsedi.

"Asla çekinmem."

"Evimi aldın."

"Senin olduğunu bilmiyordum. Sanırım mimari konusunda aynı zevke sahibiz." Omuz silkti.

"Ve kadınlar konusunda da."

Elleri durdu. "Onun için buradayım."

"Gerçekten mi? Ben de belki atalarımızı anlatmak istersin diye düşünmüştüm." "Hiç alaycı davranmaz mısınız?" Gözlerini bana dikti.

"Hayır." Şişeyi tezgahın üzerine koydum. "Londra hakkında benimle konuşmaya hakkın yok."

"O çok mutsuz." Omuzları düştü. "Gözleri şişmiş ve kırmızı. Haftalardır uyumamış gibi görünüyor ve gülümsemesi... yok olmuş."

Aklımda canlanan görüntü göğsümü sıkıştırdı. "Sanırım ikimiz de aynıyız. Ama senin neyine? İsteddiğini aldın, değil mi? Çünkü senin için önemli olan Londra değildi. Önemli olan benden başka bir şey almaktı."

"Bunu böyle söyleyince ben pislik gibi görünüyorum, ama evet. Sanırım öyle." Gözlerinde bir anlık pişmanlık mı gördüm?

"Sen bir pisliksin," diye karşılık verdim. "Ve ben London'ı seviyordum. Seni takımda olduğunu bile bilmeden, o asansörde ona aşık oldum. İkinizin bir geçmişi olduğunu öğrenmek..." Başımı salladım.

"Biz sadece arkadaşız."

"Senin sadece *bir şey* olmanı istemedim. Son on üç yılını, senin dünyana girmeme izin verilmediğini söyleyerek geçirdim, peki sen kimsin ki gelip benim dünyamı ele geçiriyorsun?" Bütün bu adaletsizlik çok saçmaydı.

"Haklısın, ama savunmam gerekirse, London benim hayatımda senden çok daha uzun süredir var," diye meydan okudu.

İkimiz de haklıydık ve bunu biliyorduk, ama bu gerginliği gidermedi.

"Geçen gün sana kardeşim dedim," dedi sessizce, bakışlarını elindeki su şişesine indirerek. Etiketini tamamen sökmüştü. "Öylece ağzımdan çıktı. Ama sanırım biyolojik olarak öyle olduğumuz gerçeğini değiştiremeyiz. Kardeşiz."

Bu kelime aramızda asılı kaldı, hem patlayıcı hem de beyaz bayrak gibiydi.

Annem haklıydı. İkimiz de çocuktuk ve doğduğumuz ortama karışacak söz hakkımız yoktu. Evet, o bir pislikti, ama belki de o evde büyümüş olsaydım ben de öyle olurum.

Arkamı döndüm ve dolaptan iki tabak aldım, sonra her birine kalın bir dilim peynirli lazanya koydum. Sonra her tabağa bir çatal koydum ve birini granit tezgahın üzerinden ona uzattım.

O tabağı yakaladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Annem dün yaptı. Hayatını değiştirecek." Tabağımı ve suyumu adanın etrafına getirdim ve onun iki koltuk ötesindeki tabureye oturdum, ilk lokmayı ağzıma attım.

"Vay canına. Çok güzel," diye mırıldandı Maxim birkaç lokma sonra.

"*Sevdiğini* söyledin." "Anlamadım?"

"Londra'dan bahsederken *sevdim* dedin. *Seviyorum* demedin. Hala onu seviyor musun?" Bana bir bakış attı ama hemen tabağına geri döndü.

Belki de lazanya yüzündendi, ya da aramızdaki tuhaf, mayınlarla dolu, geçici barış yüzündendi, ama ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu, değil mi? "Öldüğüm güne kadar London Foster'ı seveceğim. O benim kaderimdeki kadın. Senin aptal bahis yorumun yüzünden ona gitmediğime inansın ya da inanmasın, o benim kaderimdeki kadın. Bir daha asla birlikte olmasak bile, ruhum o kadına ait." Onu ne kadar çok sevdiğim için kalbim *acıyordu*.

"O zaman ağabeyinin tavsiyesine uy ve onun peşinden git." "Ağabey." Burun kıvrarak güldüm.

"Senden dört ay büyüğüm." Omuz silkti. "Ben olsaydım, bir kıza bu kadar aşık olsaydım ve bunun sadece bir yanlış anlaşılma ve incinmiş gururdan kaynaklandığını anlasaydım, bunu düzeltirdim."

"Sen ben değilsin. Biz hiç benzemiyoruz." Bu sadece incinmiş gurur değildi. Bu... *lanet olsun*. Tamam, dürüst olmak gerekirse, bu gururun yerle bir olmasıydı.

"Evet. Kendine bunu söylemeye devam et." Su şişemi işaret etti. Ben de onun yaptığı gibi etiketi sökmüşüm.

"O sana inandı."

"Evet. O zamanlar haklı olduğumu düşünüyordum ve ben çok ikna ediciyimdir." Suyu bir dikişte içti. "Bunu yapan, onun peşinden giden bir parçan var mıydı, sırf bana inat etmek için?"

Kafamı salladım. "Hayır. Senin onunla olmanı istemedim. Onu inciteceğinden korktum... duygusal olarak. Ama onu *istedim*. Onu gördüğüm ilk andan itibaren."

"London'ı asla incitmezdim." Sinirlendi. "Onun için iyi olacağımı da sanmıyorum. Çoğunlukla sadece seninle dalga geçmek istedim. Ama sana inanıyorum ve eğer burada oturup

burada oturup hatalı olduğumu söyleyebiliyorsam, sen de bir smokin giyip ona hatalı olduğunu inandırabilirsin. Bu gece gidip seni dinlemesi için yalvarmanı önerirdim, ama ikimiz de kapıyı açmayacağını biliyoruz. O kadar inatçıdır. Ayrıca smokin, kadınlara karşı çok etkili bir silahtır." Sırıttı.

Yılbaşı partisi. Bu hafta sonu vardı.

"Yine, sadece kardeşçe bir tavsiye." Yirmi iki yaşında buz pistinde tanıştığımızdan beri ilk kez, gözlerinde nefret yoktu.

"Beni sır olarak sakladı. Tıpkı babamız gibi." İşte meselenin özü buydu.

"Evet. Eh, bunun için onu affetmek zorundasın," dedi yumuşak bir sesle.

"Şu anda konuşacak havada değilim." Bir lokma daha aldım.

"Hayatta olmaz." Lazanyasına geri döndü, ama gülümsüyordu.

Haklıydı. London, onu halka açık bir yerde yakalamadığım sürece beni dinlemeyecekti. Ben bir kelime bile söylemeden kapıyı yüzüme çarpacaktı.

Ve ben bile itiraf edebilirim ki, smokin içinde çok yakışıklıydım, ama o ilişkimizi radarın altında tutmak isterse ne yapacaktım?

Ya hep ya hiç. Karar bu olmalıydı.

Artık kimsenin kirli sırrı olmak istemiyordum.

LONDRA

Tuvalet aynasında bir kez daha kendime baktım, karnım gerginlikten titriyordu. Giydiğim elbise, A kesimli, ince siyah askılı, parlak siyah bir elbiseydi. Yanındaki yırtmaç, bir bacağıma kalçama kadar ortaya çıkarıyordu ve elbisenin geri kalanı, ipek bir havuz gibi etrafımda dalgalanarak ayak bileklerimin hemen üzerinde duruyordu. Ayak bileğime bağlanan siyah topuklu ayakkabılar giymiştim ve elbise yeterince zarif olduğu için takı takmamayı ve sade bir makyaj yapmayı tercih ettim.

Bu gece, tüm sezon boyunca uğruna çalıştığım geceydi. Yılbaşı gecesi.

Ama sinirlerimin bozulmasının sebebi bu değildi; Jansen'in gelip gelmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Reaper Arena'daki karışıklıktan bu yana iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti ve onu *özlüyordum*. Onu o kadar çok özlüyordum ki, sanki biri ruhumun bir parçasını koparmış gibiydi.

Siyah kumaş ışıklarda parıldıyordu ve ben nefesimi verip aynadaki kendime başımı salladım. Eğer gelirse, onun dikkatini çekebileceğimi düşündüm.

En azından öyle umuyordum.

Çünkü onsuz geçen iki haftadan öğrendiğim bir şey varsa, o da onsuz *olmak* istemediğimden kesinlikle emin olduğumdu. İntikam planı yüzünden benimle çıkmaya başlamış olsa bile, bu onun bana hissettirdiklerini değiştirmiyordu. Onun benim için ne hissettiğini *biliyordum*. Zaman ve mesafe, bu gerçeği zihnime kazımişti. Jansen, sadece Maxim'i kızdırmak için tüm bunları yapmazdı. Korkumu yenmeme yardım etmez, beni *ben* yapan şeyi gerçekten anlamak için bu kadar uğraşmazdı.

Ve sonunda, önemli olan tek şey buydu. Eğer bu gece, kariyerim için en önemli olduğunu vurguladığım etkinliğe gelirse, bu onun da beni benim onu istediğim kadar istediğinin bir işareti olurdu. Eğer benim için gerçekten önemli değilsem? Eğer ben sadece kardeşi ile oynadığı oyunda bir piyonumsa? O zaman gelmezdi. Beni desteklemek için burada olmazdı.

Ve ben bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalırdım.

Tuvaletten çıktığımda, etkinliğin tam hızıyla devam ettiği hoş seslerle karşılaştım. En güzel kıyafetlerini giymiş konukların arasından geçerek yürürken göğsüm gururla kabardı. Bazıları şampanya yudumlarken, diğerleri kristal bardaklardan likör içiyor, bazıları da gümüş tepsilerde servis edilen lezzetleri atıştırıyordu. Duvarlar sohbet, kahkaha ve müzik sesleriyle yankılanıyordu ve katılımdan daha fazla gurur duyamazdım. Birçok profesyonel sporcu, takım sahibi ve ünlü, benim isteğim üzerine gelmiş ve her biri bu iyi amaç için cüzdanlarını açmıştı.

Maun ve mermer barın yanına doğru yürüdüm, tuğla ile çevrili pencere duvarına bakarak. Ay ışığı, hemen dışarıdaki Ashley Nehri'nde parılıyordu. Tarihi Rice Mill binası, bu etkinliği düzenlemek için mükemmel bir mekan sağlıyordu. Charleston'daki Ronald McDonald House, bir mil bile uzaklıkta değildi ve personel, gönüllüler ve organizatörlerin çoğu, etkinliğin tadını çıkarıyordu.

Caz, barın diğer ucunda, simsiyah saçlı ve kalın siyah çerçeveli gözlüklü minyon bir kızla sohbet ediyordu, ama beni görünce el salladı. Ona şampanya kadehimi kaldırdım, ama olduğum yerde mutluydum. Daha önce insanlarla kaynaşmışım ve bu etkinliğin üzerimde yarattığı baskıdan dolayı, rahatlayıp emeklerimin meyvelerini yemeye hazırdım.

"Ne güzel bir elbise," dedi tanıdık bir erkek sesi ve ona dönerek omuzlarımı biraz düşürmeden edemedim.

Maxim, tamamen siyah smokininde muhteşem görünüyordu, ama o, beni bulmasını umduğum kardeş değildi. "Teşekkür ederim," dedim. "Sen de çok yakışıklısın."

"İzin verir misin?" diye sordu, barda yanımdaki boş yeri işaret ederek.

Kalbim güm güm atarken başımı salladım. Kafamın bir köşesinde, Jansen içeri girip beni Maxim ile konuşurken görse ne düşünürdü diye merak etmemden nefret ediyordum. Ama işleri yoluna koymak istiyorsak, bana güvenmesi gerekiyordu

Bana güvenmesi gerekiyordu. Ayrıca, Maxim ile bazı sorunlarımız olsa da, onunla birdenbire arkadaşlığımızı kesecek değildim. Üstelik Jansen gelmeyebilirdi. Bu düşünce diğerlerinden daha çok canımı yakıyordu.

"Özür dilemek istedim," dedi içkisini sipariş ettikten sonra. "Bu sefer düzgün bir şekilde. O gün... birçok nedenden dolayı çok kızgındım. Bunların çoğu seninle veya Sterling'le ilgisi yoktu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Paylaşmak ister misin?"

Çenesi sertleşti ve gözlerinde tanıdık karanlık bir ifade belirdi. Maxim'in etrafında o kadar çok duvar vardı ki, bu duvarların arkasından konuşabilmesi bile şaşırtıcıydı. "Bugün olmaz," dedi, ama ben sözlerinin gerçek anlamını duydum: *seninle olmaz*.

Ve ben bunu saygıyla karşıladım. Sadece belirli insanların taşıyabileceği yükler vardı ve ben Maxim için o kişi olmadığımı biliyordum. Onun kardeşi için o kişi olmuştum ve bunun bir anlamı olmasını yürekten umuyordum.

"Anlıyorum," dedim ve kalbimde *onun için* umut da vardı. Yara izlerini taşıyacak, nefretini, ona yapışan karanlığı görmesine yardım edecek birini bulacağı umudu. "Ve tekrar özür dilemene gerek yok, Maxim," diye devam ettim. "Zaten birkaç kez özür diledin." Arkadaşlığımızı kurtarmak istemesi benim için çok önemliydi, özellikle de Caspian ile olan arkadaşlığı sayesinde hayatımın bir parçası haline geldiği için. Birbirimizden nefret etsek ve yine de düzenli olarak görüşmek zorunda kalsak, bu çok garip olurdu.

"Ama ben istedim," dedi. "Ve gerçeği bilmeni istedim. Daha önce görmek istemediğim bir gerçeği."

Şampanyamdan bir yudum aldım ve başımı eğdim.

"Sterling sana karşı bir komplo kurduğu için peşine düşmedi," dedi. "Ve bunu düşündüğüm için ben bir pisliğim. Onun yeni hayranı olduğum için değil, değilim," diye açıkladı. "Ama senin hayranın *olduğum* için. Sen akıllı, eğlenceli ve anlayışlısın. En azından çok güzelsin ve erkeklere ayak uydurabiliyorsun." Sözleri yüzümü kızarttı. "Senin peşinden giden herkes, ben de dahil, senin neden bu kadar çekici olduğunu anlayabilir. Sterling'in seni istemesinin, senin inanılmaz olman dışında başka bir nedeni olabileceğini düşünmemeliydim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Maxim," dedim ve onun adı bir özür gibi geldi. "Ben..." Ne diyebilirdim ki? Onu seçmediğim için üzgün olduğumu mu? O bana çıkma teklif ettiğinde onunla çıkmadığım için mi? Onun kardeşine aşık olduğum için mi?

"Sorun değil," dedi, kelimeleri bulmakta zorlandığımı fark ederek elini salladı. "Birkaç hafta önce barda söylediklerinde haklıydın. Senin çekici bir kadın olduğunu hep biliyordum, ama Sterling'in sana nasıl baktığını görene kadar bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim." Bana özür diler gibi bir bakış attı. "Ve benim ciddi bir ilişki istemediğim konusunda da haklıydın. Ben bağlanmayı seven biri değilim. Kimse için öyle biri olamam... ama eğlenirdik," dedi alaycı bir şekilde, normalde kadınları eritecek kadar küçük bir sırıtışla.

Ama benimkini eritmezdi. İsteddiğim, ihtiyacım olan tek bir erkek varken olmazdı.

"Oh, hiç şüphem yok," dedim, gülerek başımı salladım. "Ama Jansen..." O benim için ne ifade ettiğini tam olarak kavrayamadan iç geçirdim. "O benim adamım."

Maxim başını eğdi, bakışlarında bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra omuz silkti. "Anlıyorum," dedi, kusursuz takım elbisesini düzelterek. "Neden ona aşık olduğunu. Yani, benim DNA'm karşı konulmaz."

O bana dostça sarılırken ben tekrar güldüm ve iç geçirdim.

"Umarım her şey yolunda gider," dedi, beni bırakırken.

"Sen de, Maxim," dedim ve o çenesini eğip içkisini aldıktan sonra partiye geri döndü.

Göğsüm o küçük kapanışla rahatladı, ama misafirlerle dolu odayı taramaktan kendimi alamadım.

Jansen'den iz yoktu, ama...

Oh, lanet olsun, Asher Silas bana doğru mu geliyordu?

Şampanyamın geri kalanını bir yudumda içtim, Silas'ın bu gece beni neden seçtiğini düşünerek kalbim hızla atıyordu. Ya bu etkinliği sevmemişse? Ya yeterince para toplayamamışsak? Ya...

"Bu harika bir etkinlik," dedi selam vererek, Maxim'in az önce boşalttığı yere oturdu. O kadar yüksek sesle nefes verdim ki güldü. "Buraya seni azarlamaya geldiğimi mi sandın?"

Gergin bir şekilde güldüm. "Üzgünüm," dedim. "Gerginim. Reapers'ı seviyorum ve seni gururlandırmak istedim." Tanrım, bu çok mu klişe geldi? Elimde değildi, gerçek buydu.

"Eh, bunu kesinlikle başardın," dedi ve barmen önüne bir içki koydu. Sipariş bile vermemişti. Barmen onun kim olduğunu ve tam olarak neyi sevdiğini biliyor gibiydi. Kahretsin, bu kadar nüfuz ve güce sahip bir milyarder olmak nasıldı? Hem de bu kadar gençken? Yakışıklı ve karizmatikken? Her gün ne tür teklifler ve skandallarla uğraştığını hayal bile edemiyordum. Ben de iki kardeşin acı dolu geçmişinin ortasında kalmanın kötü olduğunu düşünüyordum.

"Teşekkür ederim," dedim, gerginliğim biraz daha azaldı. "Bu işi seviyorum."

"Belli oluyor," dedi, içkisini yudumlarken. "Umarım bizimle kalmayı planlıyorsundur."

"Başka nereye gidebilirim ki?"

Silas sırıttı. "Çalışanlarımı kaçırmaya çalışan birkaç işveren arkadaşım var."

"Weston Rutherford gibi mi?" Kaşlarını kaldırdı ve ben elimi sallayarak onu susturdum. "En iyi arkadaşım Hendrix Malone ile evli."

"Ah," dedi. "Demek birkaç arkadaşımı tanıyorsun."

Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"İyi."

Ve şimdi onun onayını aldığım için...

"Sana tamamen dürüst olabilir miyim?" diye sordum, kalbim güm güm atıyordu. Tanrım, umarım ondan yeni kazandığım güveni mahvetmeyeceğim.

"Öyle olmasını tercih ederim," dedi, sesi o kadar işadamı gibiydi ki, acaba her zaman patron şapkası takıyor mu, yoksa hiç rahatlamıyor mu diye merak ettim.

"Senin düşüncen nedir..." Yutkundum. "Oyuncular ve personel... arkadaşlık kurmaları hakkında?" Başka bir şekilde sormazdım, ama sormadan *da* edemedim. Kariyerime devam etmek ve umarım Jansen ile ilişkilerimi düzeltmek istiyorsam, sormak zorundaydım.

Dudaklarında küçük, neredeyse hüzünlü bir gülümseme belirdi. Kristal bardağındaki kehribar rengi sıvıya baktı, sonra gözleri odanın diğer tarafına kaydı. Kız kardeşi Harper, en iyi oyuncularından biri olan Nathan Noble ile dans ediyordu. "Bu beni hiç rahatsız etmedi. İşler yolunda gidiyorsa sorun yok," dedi ve dikkatini bana geri çevirdi. "Gerçek aşkı bulabilen insanların önüne kim çıkabilir ki?"

Dudaklarımı araladım, kalbim onun ela gözlerindeki acı parıltısına takıldı. Onun sözleri üzerinde düşündüm, onun gibi bir milyarderin gerçek sevgiyi sahte olandan ayırt etmesinin ne kadar zor olabileceğini merak ettim. Ama minnettarlığımı veya endişemi ifade edemedim, bardağını bardan aldı ve partiye doğru işaret etti. "Lafı açılmışken," dedi, sonra bana göz kırptı ve kalabalığın içine doğru yavaşça yürüdü.

Gözlerim onun işaret ettiği yeri takip etti ve kalbim durdu, sonra da hızla çarpmaya başladı.

Jansen Sterling, girişin yanındaki masalardan birinde durmuş, Briggs ile sohbet ediyordu. Koyu renkli, şık smokininde çok *yakışıklı* görünüyordu, o çarpıcı mavi gözleri odanın diğer ucundan bile dikkat çekiyordu.

O kadar harika görünüyordu ki, dizlerim *gerçekten* bükülecek sandım.

STERLING

Saat 11'de oraya vardığımda parti tam hızıyla devam ediyordu. Briggs'in yanında boş bir koltuk gördüm, papyonumu düzelttim ve kalabalık balo salonunu geçtim. Lanet olası takım elbise bana göre dikilmişti, ama yine de boğuluyormuşum gibi hissediyordum, ama bu sinirlerden de kaynaklanıyor olabilirdi.

London son iki maçta koordinatörümüz olmamıştı, bu da onu Noel'den beri görmediğim anlamına geliyordu, ama yine de buradaydım, şansımı denemeye hazırdım.

Dans pistini çevreleyen masalardan birinde Briggs'in yanındaki sandalyeye oturduğumda, "İşte buradasın," dedi. Avuçları arasında kehribar rengi bir sıvı içeren bardağı çeviriyordu ve kabarcıklarından bunun zencefilli gazoz olduğunu anlayabiliyordum.

"Heyecan verici bir şey kaçırdım mı?" London'ı aramıyormuş gibi dans eden çiftlere göz gezdirdim, ama kimi kandırıyordum ki? London'ı arıyordum.

"Langley'in sarhoş olup kendilerini rezil eden çaylakları kulaklarından tutup dışarı attığını sayarsan, belki." Güldü ve küçük masamıza bir bardak daha kehribar rengi sıvı koyan garsona teşekkür etti. "Zencefilli gazoz," dedi ve bardağı bana doğru itti.

"Tahmin etmiştim. Teşekkürler." London'dan bir cevap almayı düşündüğümde midemde yükselen mide bulantısını yatıştırması umuduyla tatlı içecekten bir yudum aldım.

"Kadınların bana içki ısmarlamasını engelliyor." Omuz silkti.

"Haklısın." Grup şarkı değiştirdi ve kırklı yıllardan kalma gibi görünen biraz daha yavaş bir şarkı çalmaya başladı. "Hey, dün yeni bir sponsorluk anlaşması imzaladığını duydum."

O, içkisini yudumlarken başını salladı. "Lusso Erkek Giyim." Smokin'i işaret etti.

"Hadi canım!" Lusso'yu severdim. Genelde tercih ettiğim markalardan biraz daha pahalıydı, ama tüm lüks markalar öyleydi.

"Çok şaşırdım, ama hemen aldım."

"Merhaba." Straplez bir elbise giymiş sarışın bir kadın gelip Briggs'in yanındaki masaya yaslandı ve kollarını, göğüsleri yakasının üstünden dışarı çıkacak şekilde ayarladı.

"Uh. Merhaba." Briggs onu bir kez süzdü ve gülümsedi.

"Sen Cormac Briggs'sin, değil mi?" diye sordu, sanki lanet olası bir menüymüş gibi ona bakarak.

"Benim."

İçkimi yudumladım ve dikkatimi tekrar dans pistine çevirdim. Bu Londra'nın etkinliğiymiş, yani o da burada bir yerlerde olmalıydı. Ama Londra yerine, Brogan Grant'ın bize doğru geldiğini gördüm.

Smokin giymekten rahatsız olduğumu düşünüyorsam, o adam kolunu çekip duruşuna bakılırsa tam anlamıyla işkence çekiyor olmalıydı.

"Burada olmak istemiyorum," dedi yanıma otururken. "Çocuklarla yüz boyamaktan daha mı iyi?" diye sordum.

O homurdandı.

Kız elini Briggs'in göğsüne doğru kaydırды ve Briggs aniden geri çekilerek içkisini masaya koydu.

"Evet, ellerini bana yaklaştırmadan önce kimliğini görmek zorundayım."

Neredeyse içkimi tükürecektim.

Brogan bile kaşlarını kaldırarak bize baktı.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" Kız Briggs'e sert bir bakış attı.

"Hayır. Ben Disneyland'ın yetişkin versiyonuyum ve sadece 18 yaş ve üstü kişiler binebilir." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vay canına.

"Tamam, şimdi geldiğime memnunum," diye mırıldandı Brogan.

Kız, Briggs'e yirmi bir yaşından küçük olduğunu varsaydığı için küfür etmeye başladı. Grup şarkısını bitirdi ve ardından bir duyuru yapılacaktı gibi kısa ve yüksek sesli iki tonlu bir armoni çaldı.

Hepimiz sahneye döndük ve nefesim kesildi. Oradaydı.

London, Silas ile birlikte sahnenin ortasında duruyordu ve çok güzel görünüyordu. Elbisesi, ağzımın suyunu akıtacak şekilde vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu ve saçları, boynunu açıkta bırakacak şekilde yukarıya toplanmıştı. Kalbim birden hızla çarpmaya başladı.

"Bu gece burada olduğunuz için çok teşekkür ederim," dedi Silas ve kalabalık ona alkış tutarken bir ara verdi. "Topluma geri vermek, her Reaper'ın gurur duyduğu bir şeydir. Bu gece Ronald McDonald evine yardım etmekten sadece mutlu değiliz, onur duyuyoruz. Ve bu gecenin en büyük duyurusu için, mikrofonu tüm bunları organize eden kadına, London Foster'a bırakayım." Mikrofonu London'a uzattı.

Göğsüm gururla doldu.

"Teşekkürler. Hepinizin gelmiş olmasına çok sevindim!" O güldü, kalabalık da güldü. "Birlikte Ronald McDonald House için yarım milyon dolar topladık. Ve bu sadece başlangıç." Gülümsedi ve elini uzatarak sahne dışındaki birine işaret etti. "Lusso Design'ın yardımıyla Ronald McDonald House'a bir milyon dolarlık çek yazabildiğimizi duyurmaktan gurur duyuyorum!"

Kalabalık alkışlarla coştı ve ben de onlarla birlikteydim. Kahretsin, o muhteşimdi.

Parlak, siyah bukleli, uzun siyah bir elbise giymiş genç bir kadın, milyon wattlık bir gülümsemeyle sahneye çıktı. Kadın çok güzeldi - London'ın yanına bile yaklaşamasa da - ve benim kızımdan kolayca on santim daha uzundu.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Briggs yanımda gerildi. "O kim?" diye

Briggs'e sessizce sordum.

"Ve yeni CEO ve baş tasarımcı Bristol

McClaren'e ile burada burada bulunması
mikrofonu

Londra duyurdu, elini

mikrofonu uzattı.

"Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Bristol sahneden.

"Beni takas ettiren oydu." Briggs hayalet görmüş gibi görünüyordu. "Adil olmak gerekirse, takası yapan kardeşi idi. O sadece katalizördü."

"Yakışıklı katalizör," diye mırıldandı Brogan yanımda.

"Bekle..." Beynim çalışmaya başladı. "Lusso'nun..."

"Siktir," dedi Briggs masadan kalkıp doğruca bara doğru yürüdü.

London sahneden indi. Bu benim şansımdı. "Hemen dönerim," dedim Brogan'a, sonra dans pistinde koşarak onu yakalamak için peşinden gittim.

Kahretsin, kalabalık *çok fazla*ydı ve London pek uzun boylu değildi. Balo salonunun girişine doğru koştum. En azından çıkıyorsa onu yakalayabilirdim.

Kalabalık açıldığında ve London ortaya çıktığında terli avuçlarımı pantolonumun kumaşına sildim. Bakışlarımız buluştu ve kalbim durdu.

Aramızda sadece üç metre vardı ve o bana doğru her adım attığında birbirimize yaklaşıyorduk. Ama hey, o diğer yöne koşmuyordu, bu iyiye işaretti.

Saniyeler içinde tam önümdeydi, gözlerinde benim için her iki yönde de yorumlanabilecek kararlı bir parıltı vardı.

"Sen lanet olası bir bahis değildin." Bu, bir hırıltı gibi çıktı. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Maxim söyledi."

Tabii ki ona inanıyor.

"Görünüşe göre bu doğru bir şey değildi," dedi, alt dudağını ısırды ve sola baktı, sonra beni bir kapıdan içeri çekip... mont dolabına soktu. Mont dolabındaydık.

"Bize bir saniye izin verir misiniz?" diye sordu London görevliye.

Adam ikimize bir bakış attı ve dışarı çıktı.

London kapıyı kilitledi, sonra sanki benim çıkmamı engellemek istermiş gibi kapıya yaslandı.

"Bir mont dolabındayız." Çok küçük, çok dar bir mont dolabı.

"Ben iyiyim," diye beni sakinleştirdi, gözlerini gözlerime dikerek. "Sen benimle buradayken, ben iyiyim. Jansen, biliyordum," diye aceleyle söyledi. "Maxim bana söylemeden önce biliyordum. Düşündükçe, senin böyle bir şey yapmayacağını anladım. Sen öyle biri değilsin."

Görevlinin tezgahına yaslandım. "Benim sözümü çaldın." O biliyordu. *Biliyordu*. Rahatlamaktan mı yoksa onu kapıya karşı becermekten mi istediğimi bilmiyordum. "Asansörde sana nasıl aşık olduğumla ilgili uzun bir konuşma hazırlamıştım, ama şimdi bunun bir anlamı kalmadı."

Gözleri parladı. "Anlamsız değil! Konuşmanı duymak istiyorum!" Gözlerindeki yalvarış beni mahvetti.

Kalbim düzenli bir ritimle çarpmaya devam ederken ve yerçekimi tekrar yerine otururken, ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Aramızdaki mesafeyi kapatırken adımlarım yavaştı. "Asansörde sana aşık oldum ve hayır, bunun sebebi sadece senin gördüğüm en güzel kadın olman değildi. Yerdeyken, sakın kalmak için ne kadar çok çabaladığımı gördüğümde sana aşık oldum."

Onu bir taraftan sıkıştırıp, avucumu başının yanındaki kapıya dayadığımda, elleri göğsüme doğru yükseldi.

"Roller coaster'da sana aşık oldum ve ilk kez öptüğümde de tekrar aşık oldum. Maxim'in asansör ve roller coaster arasında ortaya çıkması, sana olan hislerimi hiç değiştirmede. Seninle çıkacağını söylediği için kıskandım mı? Evet. Seninle çıkmak istediğini söyleyen her erkeği kıskanırdım. Doğru seçim olduğumu kanıtlamak için elimden geleni yapardım." Eğildim ve dudaklarımı kulağının kepeğine değdirdim, kokusunu içime çektim. "*Her zaman* doğru seçim olduğumu kanıtlayacağım."

"Jansen." Smokinimin yakasını tuttu.

"Seni seviyorum, London." Alnımı alnına dayadım. "Hayat hakkında bilmediğim çok şey var. Reapers için her zaman oynayabileceğimi bilmiyorum. Bir sonraki maçta sakatlanıp sakatlanmayacağımı ya da hızımı kaybedene kadar oynayabileceğimi bilmiyorum. Maxim'in birdenbire daha

daha yakınlaşıyor mu yoksa ben aklımı mı kaçıyorum, ve bu sabah kız kardeşim bana bıraktığı sesli mesajla ne yapacağımı bilmiyorum. *Kız kardeşim.*" Belini avuçladım. "Emin olduğum tek şey, seni tüm kalbimle sevdiğim, London Foster."

"Oh, Jansen, ben de seni seviyorum." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve dilini dudaklarımın kenarından geçirdi.

İnledim ve onu öptüm, dillerimizi birbirine doladım. Tadı şampanya ve ev gibiydi ve onu gördüğümde sertleşmiş olsam da, bu yepyeni bir ihtiyaç düzeyiydi.

Elim elbisesinin yarıklarından kayarak çıplak uyluğunu buldu ve o nefesini keserek öpüşmeyi bıraktı.

"Bekle.

"

Donaka

ldım.

"Artık bizi saklamayacağım... eğer bir 'biz' varsa. Eğer konuşman bunu kastediyorsa." Gözleri benimkileri aradı, endişe kaşlarını çatmıştı. "Bir 'biz' varsa."

"Biz varız," diye onu teselli ettim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "İyi, çünkü fark ettim ki evet, bu işi gerçekten seviyorum ve yıl sonunda bu pozisyona atanmak istiyorum, ama bunun bedeli seni kaybetmekse istemem. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu gizlemek ya da saklamak istemiyorum."

Sözleri ruhuma yeniden hayat veriyordu, ama... "Bu işi alamamanın sebebi ben olmayacağım." Onun yoluna çıkan kişi olmak istemiyordum.

"Olmayacaksın. Ben de bunu söylüyorum. Silas'a sordum ve işler yolunda gittiği sürece oyuncuların ve personelin kaynaşmasına bir itirazı olmadığını söyledi." Gülümsedi.

"Sen..." Yavaşça gülümsedim, bu duygu beni doldurup taşana kadar içime sindirdim. "Silas'la konuştun."

O başını salladı.

"Çünkü bizim ilişkimizi açıkça yaşamamızı istiyorsun." Bu sözlere ihtiyacım vardı. Geçmişte bunları söylemediğimiz için aramızda çok fazla sorun çıkmıştı.

"Çok açık." Çenemi öptü. "Çok, çok, çok açık." Elleri göğsümden karnıma kaydı ve sonra pantolonumun üzerinden sikimi kavradı. "Şu anda. Açık."

Tabii ki evet. Düşüncemi dile getirmeden önce bacaklarını belime doladım. Ağızlarımız çarpıştı. Kumaş hareket etti. Fermuarım açıldı. Külotunu yana çektim.

Islak, kaygan ve çok seksiydin.

"Lütfen." Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi.

Onun içine girdim ve her şey tamdı.

"Tanrım. London." Onu sert ve derinden aldım, aynı şekilde öptüm.

Yeterince yaklaşamıyordum. Kalplerimiz çarpıyordu. Her itişte kapı sallanıyordu.

Beni sıkıca sardı ve ben de kalçalarını eğdim, böylece klitorisine sürtündüm. Kahretsin, çok yakındım, ama onun da benimle birlikte olması gerekiyordu.

"Seni seviyorum, London."

Kollarımda parçalandı ve ben onun çığlıklarını bir öpücükle yuttum, hemen arkasından ben de boşaldım.

Sonunda, bir bütün olmuştuk. Evimize dönmüştük.

Nefeslerimiz sakinleşirken, "Seni seviyorum," dedi.

"Güzel." Gülümsedim. "Seni eve götürüp bunu düzgünce yapsak nasıl olur? Bilirsin, çıplak. Belki yatakta?"

Parmakları yanaklarımı okşadı ve gözlerinde de benim hissettiğim aynı mutluluk parlıyordu. "Hayır. Dans edeceğiz ve sen beni gece yarısı öpeceksin. Herkesin önünde."

"İşte bu benim destekleyebileceğim bir plan." Gülümsedik.

Dans ettiğimizde.

Ve gece yarısı, balo salonundaki herkesin önünde onu deli gibi öptüm.

EPILOG

LONDRA

"Bu kadar çok eşyanın senin küçük dairenize sığabileceğini düşünmemiştim," dedi Jansen, arkasından kapıyı kapatırken. Son kutumu merdivenlerin yanına koydu ve bana sırtarak baktı.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım. "Pişman mısın?" diye sordum, yüzüğümdeki elması parmağında çevirerek.

"Tabii ki hayır," dedi, başını sallayarak kollarını belime doladı. "Senin benim soyadımı almanı ve herkesin kime ait olduğunu bilmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Cildim ısındı ve beni kendine doğru çektiğinde titredim. "Seni seviyorum," dedim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Dili benim dilimin arasına kaydı ve ben ona doğru eğildim. Bu. Asla. Eskimeyecek.

Onun öpücüğünü tatmak, vücudunu hissetmek, eve geldiğinde onu görmek ve onun da beni görmek. Arada aylarca süren mutluluk yaşamış olmamızın önemi yoktu, bunu sonsuza kadar istiyordum. Bu yüzden teklif ettiğinde hiç tereddüt etmemiştim.

"Ne kadar çok eşyalarını boşaltmak istiyorsun?" diye sordu, konuşmak için öpüşmemizi keserek.

Kafamı salladım ve zıpladım. Gözünü kırpmadan beni yakaladı ve ben de ayak bileklerimi sırtına doladım. "Hiç de bile."

Dudaklarımın arasında sırttı. "Bugün seninle nerede sevişmeliyim?" "Her yerde," dudaklarının arasında iç geçirdim. "*Şimdi* olduğu sürece."

"Açgözlü kadın," diye alay etti ve bizi girişin hemen yanındaki oturma odasına çevirdi. Beni deri koltuğa oturttu, ağırlığı bacaklarımın arasında çok hoş bir his uyandırdı.

"Sadece senin için," dedim ve o harika gurur ve mutluluk mavi gözlerinde parladı. Yanağını avuçladım, benim gözlerimde parlayan sevgiyi görebildiğinden emin olmak için.

"Her zaman senin için," dedi ve ağzını ağzıma yaklaştırdı.

Her zaman mükemmelin bu tarafında gibi geliyordu ve ben bunun her saniyesini değer verecektim.

SON

Okuduğunuz için çok teşekkürler! Bu alfaları seviyorsanız ve biraz daha keskin bir şey denemek istiyorsanız, yepyeni, ateşli vampir romanım [Crimson Covenant'a](#) göz atın!

REAPERS'A YENİ MİSİNİZ? Axel on sekiz yaşından beri NHL'nin kapısında, ama küçük kardeşini büyütürken İsveç hokey liginden ayrılmadı. Ama şimdi büyüdü ve Carolina Reapers, Axel'in en büyük zayıflığı olan Langley Pierce ile kapısına geldi. Sert ve ateşli halkla ilişkiler uzmanı erkeklerden vazgeçmiş, ama onun teklif ettiği sözleşmeyi kabul etmesini istiyorsa, onun teklifini kabul etmek zorunda kalacak. Carolina Reapers serisinin ilk kitabı Axel'i [buradan](#) okuyun!

DAHA FAZLA ATEŞLİ HOKEY ROMANTİZMİ İSTİYOR MUSUNUZ? NHL'nin yıldız oyuncusu Gage McPherson, en yakın arkadaşı ve dadısı olan kadına aşık olunca buz pisti buharlaşıyor. Hikayelerini okumak ve Seattle [Sharks](#) serisinin tamamını [bugün](#) bitirmek için [buraya](#) tıklayın!

CRIMSON COVENANT

Birinci Bölüm

Alek

Ben kapı koluna uzanamadan, malikanemin devasa, resmi ön kapısı açıldı.

"Hoş geldin kralım." Serge başını eğdi ve geçmem için yer açtı. Adam, en rahat kıyafeti olan bir takım elbise giymişti. Talem'in başı olarak görevini, benim kral olarak görevimi aldığım kadar ciddiye alıyordu.

"Sadece bir saatliğine dışarı çıktığımı biliyorsun, Serge. Biraz rahatla. Belki ara sıra kapıyı ben açarım." Mermer girişten geçip ikinci kata çıkan geniş çift merdivenleri geçerken, botlarımın sesi tonozlu tavandan yankılandı.

"Öldüğüm anda, efendim," diye Serge arkamdan seslendi.

Mülkün kat planının dörtte birini kaplayan geniş balo salonuna girerken başımı salladım. Bu salonu kutlamalar, resmi saray işleri ve tahammül edemediğim diğer tüm gösterişli saçmalıklar için kullanıyorduk. Takım elbiseli uşaklar, yükseltilmiş bir kürsüye dik olarak uzanan dört uzun masanın önünden geçerek, akşam yemeği için kristal kadehleri taze, kırmızı kanla doldurdular.

Küfür ettim. Saat zaten on olmuştu ve soyluların hiçbiri henüz misafir odalarından kalkmamıştı. Tembel herifler.

İkinci komutanım Lachlan, kürsünün dibinde duruyordu ve deri kıyafeti ve dövmeleriyle benim kadar ortama uymayan bir görünümü vardı. Kalın kızıl saçlı, kollarının altında iki Glock tabancasını açıkça taşıyan iri yarı bir savaşçıydı. Hiç şüphesiz biri normal mermiyle, diğeri gümüş mermiyle doluydu. Yaklaştığımda gözlerini kısarak bana baktı. Daha düşük seviyeli vampirler bu bakışın altında eriyip giderdi. Ben ise düşük seviyeli değildim.

"Aç ya da kızgın görünüyorsun, umarım ilki doğrudur," dedi kaşlarını kaldırarak ve bu kıtada üç yüz yıl geçmesine rağmen hiç azalmayan İskoç aksanıyla.

"Az önce beslendim." Yanına vardım, sonra ilk soyluların içeri girmeye başladığını görmek için salona döndüm. Gecenin ilk yemeğine değil, operaya gidiyormuş gibi giyinmişlerdi.

"Kızgınsın," dedi İskoçyalı, benim oturmam gereken masaya doğru merdivenleri çıkan talemlerden birine dönerek. "Zahmet etme. Zaten o konserve bokunu içmez."

Doğru.

Talem başını salladı ve sürahisini bir sonraki masaya götürdü.

"Alek, malikanede beslenirsen seni korumak benim işimi biraz kolaylaştırır." Sol tarafa, kadife döşemeli lüks bir odaya açılan kapıya doğru başını salladı. O odada, insan kanını içmek için sabırsızlıkla bekleyen insanlar vardı.

"Senin korumana ihtiyacım olduğunu hiç söylemedim." Bu, son birkaç yüz yıldır sürdürdüğümüz aynı tartışmaydı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lachlan. "Onlar burada. Bunu istiyorlar. Feragatname imzalıyorlar. Gerçi imzalamadıkları günler için de söylenecek şeyler var." Bana sırtarak baktı.

"Yine yemeğe mi çıktı?" Ransom, platformun dibinde bize katılırken sırtarak sordu. "Onu suçlayamazsın. O işin içinde olduğunda besleyiciler biraz bölgesel davranırlar. Sanki eski güzel harem günlerine geri dönmüşüz gibi." Hüzünlü bir iç çekişle.

"Sen harem günlerinde yaşamamıştın, ahmak. Hiçbirimiz yaşamamıştık. Ve onu cesaretlendirme." Lachlan başını salladı ve masalara bakarak işe yaramaz soylular hakkında bir şeyler mırıldandı.

Salonda şu anda yarım düzine aristokrat vardı, hepsi de en seçkin ailelerden geliyordu ve hepsi de kürsüden en uzak koltukları seçmişlerdi. Bu saray saygı görüyor, hayranlık uyandırıyor, hatta taklit ediliyordu... ama genel olarak korkuluyordu.

Bizden korkuluyordu.

Ben bu durumu seviyordum.

Türümüzün ölümsüz besin zincirinin tepesinde kalması için savaşmaktan çok, tahtın yakınlığına önem veren, yapmacık gülümseyen soylularla işim yoktu. Tüm vampirler tehlikeliydi, ama

En yüksek dereceli vampirler, en yüksek dereceli soylular, en yüksek dereceli asiller, en yüksek dereceli soylular, en yüksek dereceli asiller, en yüksek dereceli soylular, en yüksek dereceli asiller, en yüksek dereceli soylular, en yüksek dereceli asiller, en yüksek dereceli soylular, en yüksek dereceli asiller,

Benim adaletim.

Bize Onyx Suikastçıları Tarikatı deniyordu, sadece her birimizin inisiyasyon gününden itibaren taşıdığı oniks madalyon nedeniyle değil, aynı zamanda ellerimizle verdiğimiz ölüm nedeniyle de.

"Bu kutlamalar ne kadar sürecek?" Lachlan'ın bakışları bir soyludan diğerine geçerek, potansiyel tehditleri değerlendiriyordu. Bir başka savaşçım da bize katıldı.

Benedict solumda durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ekinoksa kadar. Soyluların yarısı henüz gelmedi bile," diye cevapladı Ransom, Lachlan'ın rahatsızlığından açıkça keyif alıyordu. "Lenora seni köşeye sıkıştırdı mı? Söylentilere göre en büyük kızını evlendirmek istiyor."

"Siktir et." Lachlan irkildi.

"Yalan söylemiyor," dedi Benedict hafif bir gülümsemeyle. Benedict'in kollarındaki değişmemiş siyah dövmelelere hızlıca bir bakış, Ransom'ın dürüstlüğüne doğruladı. Benedict'in yanında biri yalan söylediğinde, o yalanın tam kelimeleri ön kolunun derisinde yeni, siyah bir dövme olarak belirirdi. Çevremiz dışındaki çoğu vampir, tam da bu nedenle onun yanında çenelerini kapalı tutardı.

Ransom güldü ve en yeni soyluların dikkatini çekti. Tabii ki hepsi kadındı. Bizi korkmaları, bizimle sevişmekten hoşlanmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Bir gün, ağzın başını belaya sokacak, delikanlı," diye mırıldandı Lachlan.

"Sanmıyorum." Ransom omuz silkti, gümüş ekran gülümsemesi daha da genişledi. O kesinlikle Tarikat'ın en yakışıklısıydı... ve benim dövüş ustam olarak, aynı zamanda en ölümcül olanıydı.

"Hawke nerede?" diye sordum, huysuz savaşçının ortalarda görünmediğini fark ederek.

"Yarasa mağarasında bizi bekliyor," diye cevapladı Ransom. "Safkanları bile korkuttuğunu biliyor."

Hepimiz savaş ustasına dönüp baktık. "Ne?"

diye omuz silkti.

"Oraya yarasa mağarası demeyi kes," diye emretti Lachlan.

Oda giderek daha fazla soylularla dolarken enemdeki kaslar seğirdi. Mcevherlerle süslenmiş eşler, eş arayan anneler, entrikacı erkekler, hırslı oğullar ve hayran bakışlı kızlar hepimizle, benimle ilgileniyorlardı. Onlara liderlik etmek benim için sorun değildi. Sadece onlarla sosyalleşmek istemiyordum. Aslında çalışarak geçimini sağlayan vampirlerin arkadaşlığını tercih ediyordum.

"Ne demem gerekiyor?" Ransom itiraz etti.

"Konsey Salonu mu?" Benedict nerdi.

"Hadi ama, burası neredeyse bir yarasa mağarası," diye itiraz etti Ransom. "Alek'in itiraz ettiğini görmüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ama düşüncelerimi kendime sakladım. Yirmi dört saat içinde, bu çatı altında bir asilzade daha sorumlu olacaktım — hafta sonu kutlamalarının sonunda ayrılmayacak bir asilzade. Tahtımdan daha çok sevdiğim bir asilzade.

"Gerçekten de kralımızın, tarikatımızın toplandığı savaş odasına yarasa mağarası adını verip vermemeniz konusunda karar vermesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz?" diye homurdandı Lachlan.

Benedict, içinden küfür etti, sonra hafifçe eğildi. "Cassandra Zorin, saat ikide."

Bakışlarım sağdaki üçüncü ve dördüncü masalar arasında gidip geldi ve tahmin ettiğim gibi, Cassandra Zorin ailesinden ayrılıp bu tarafa doğru geliyordu. Safkanlar arasında, uzun siyah saçları, yüksek elmacık kemikleri, koyu renk gözleri ve esnek vücuduyla çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Sonunda bir kraliçe seçecek olsaydım, mantıklı seçim o olurdu.

Ama onu istemiyordum.

"Siktir," diye mırıldandı Lachlan, Cassandra yaklaşırken.

"Kralım," dedi fısıltı gibi yumuşak bir sesle, sahte bir itaatkarlıkla önümde reverans yaptı. Bu kadın, benim yanımdaki koltuğu kapmak için gelecekteki yavrularını bile yerdi, ama deri ceketimi, siyah tişörtümü ve pantolonumu süzerken gözlerindeki bakış, *beni* yemeyi tercih edeceğini söylüyordu.

"İyi akşamlar, Cassandra," dedim selam vererek, nezaketimle davranmaya zorladım kendimi. "Salon çok güzel görünüyor. Dekorasyonlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim." Gülümsemeye çalıştım. Başaramadım.

Benedict dudaklarını sıkıca kapattı ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu.

Kadın iltifattan neredeyse parlıyordu ve bana utangaç bir gülümseme attı. "Zorin soyunun en üst düzey kadını olarak..." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Şimdi düşündüm de, her evin en üst düzey kadını olarak," diye gülümsedi. "Kız kardeşinizin ziyareti için salonu hazırlamak sadece benim görevim değil, aynı zamanda benim için bir zevkti."

"Kız kardeşim Avianna, her evin en üst düzey kadınıdır ve o ziyarete gelmiyor. Geri dönüyor." Aklımdaki tüm olumsuz düşünceleri kilitledim ve geniş, boş bir tarlayı hayal ettim. Yıllar boyunca düşüncelerim beni çok kez ele geçirmişti ve türümüzün en güçlü zorlama yeteneğine sahip olmak... sonuçları felaket olmuştu. Sadece alaycı bir şekilde birinin kendini çatıdan atması gerektiğini düşünmüş olmam, bunu gerçekten istemem anlamına gelmiyordu.

"Elbette öyle, ve yarın akşam geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyoruz." Cassandra'nın gülümsemesi kayboldu. "Mahkeme bir kadının dokunuşuna ihtiyaç duyuyor."

Oh, lanet olsun.

"Ve Avianna'da da bir tane olacak," diye araya girdi Ransom, beni kurtardı.

"Kralım, dün geceki adaletle ilgili bir toplantımız var sanırım," diye ekledi Lachlan. "Hawthorne bekliyor."

"Öyle," diye onayladım. "Cassandra." Geleneklere uygun olarak başımı salladım.

"Kral Alekxander." Sesi, midemi bulandıracak şekilde ismimi sarstı ve geri çekilirken ön kolunda gördüğüm renkli izi görünce çenem kilitlendi, sonra babasının sevgi dolu kollarına sığındı.

"Bunu gördün mü lan?" Ransom'un bakışları yavaşça bana döndü.

"Yemeğimizi odaya getir," dedi Lachlan, domuz pastırması ve diğer etleri taşıyan bir talem'e emir verdi.

Bu gece beslenmiş olmam, yemek yediğim anlamına gelmiyordu.

"Evet, efendim."

Salondan çıkıp, Domum'u (malikanenin resmi odaları) benim yaşadığım ve savaşçılarımın eğitim yaptığım konutundan ayıran geniş avluya açılan Fransız kapılarını iterek açtım.

"Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle," dedi Benedict, kapılar arkamızda sıkıca kapandıktan sonra. Önümüze geçmek için yavaşça ilerledi, gözleri avluda olası düşmanları tarıyordu.

"Kız senin mührünü dövme yaptırmış, Alek." Lachlan, her zamanki gibi, dışarıda olduğumuzda benimle aynı hızda yürüyordu. "En azından, dövmeyi kendisinin yaptığını varsayıyorum." Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Eşleşseydim, sen de bilirdin," diye homurdandım. Kaderimde olan kadını bulsaydım, tüm ölümsüzler dünyası bunu bilirdi. Dört yüz yıldan fazla bir süre onun ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettikten sonra, asla çıkmayacağı ihtimalini kabullenmiştim. Kader, benim hükümdarlığım sırasında türümüzün uğradığı kayıplar konusunda acımasız bir kaltaktı.

Hiçbir kadını benim yanımda yaşamanın işkencesine mahkum etmek istemem.

"Gittikçe cesurlaşıyor," diye fısıldadı Ransom, konutun çelik kapısına yaklaşırken. Domum her yönüyle bir saray olabilir, ama *konut* babamın tasarımıyla bir kale gibiydi. Ben sadece güvenliği modern teknolojiyle güncel tutmuştum.

"O benim başımın belası," diye bağırdım, kapı önümüzde açılırken.

"Kralım, Hawthorne sizi odada bekliyor, yemeğiniz de hazır," dedi Serge başını eğerek.

"Az önce fuayede değil miydin?" Ransom, yanından geçerken sordu.

"Bu tarafa geldiğinizi söylediler," diye cevapladı, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Hızlı herif," diye mırıldandı Ransom.

Hız, talemlere verilen tek yetenektir ve Serge bu konuda ustaydı.

Girişten geçtik ve duyularım bana üst katta kimsenin olmadığını söyledi. İyi. Sadece davetli misafirler ve Tarikat'ın dört savaşçısı buraya refakatsiz girebilirdi.

"Ekinoksa kadar tüm soylularla uğraşmak zorunda mıyız?" diye sordu Lachlan, evin arkasına doğru ilerlerken, ofisini, yemek odasını, oturma odasını, ticari boyutta bir mutfak ve Hawke'un 85 inçlik bir televizyon ve surround ses sistemi ile donattığı çalışma odasını geçerek. Futbol izlemek için olduğunu iddia ediyordu.

Şahsen, kemiklerin kırılma sesini duymayı sevdiğini düşünüyordum.

"Bu bir gelenek," dedi Benedict, taş merdivenlerden ilk olarak inerken, elini belindeki tabanca kılıfına koyarak. Hawke'ın bu evde bulunan tek erkek olduğunu ona söylemeye gerek duymadım; uyanık olması onun için iyiydi.

Kayıtsızlık bizim bir numaralı düşmanımızdı.

Kayıtsızlık, ailemi öldürmüştü.

"O tatlı, ceylan gözlü kadınların yatağını ısıtmasından hoşlanmadığını söyleme," dedi Ransom arkamızdan.

"Bir kızı yatağına götürmek benim için sorun değil. Ama biri benim yatağıma ayak basarsa, *lanet* olsun. Bir kadını yatağında yatırırsan, onun valizini dolabına boşaltman da gerekir," dedi Lachlan, merdivenlerin altındaki çivili çelik kapıya ulaştığımızda.

Duyularım her iki yönde uzanan tünelleri taradı ve boş olduklarını tespit etti. Parti nedeniyle askerlerimiz her zamanki gibi tesiste eğitim yapmıyorlardı, bu da bize nispeten sakin bir an yaşattı.

Benedict avucunu biyometrik tarayıcıya koydu ve ağır kapı açılmadan önce bir düzine çelik cıvata kilidi açıldı.

"Nihayet oldu," diye homurdandı Hawke.

"Fark etmediysen, bir parti var," dedi Benedict, odaya girerken.

Mekan, en az elli savaşı alabilecek kadar genişti, ama sadece beşimize göre düzenlenmişti. Ortada siyah, oniks bir masa ve beş ağır sandalye vardı. Sağ duvarı monitörler kaplıyordu ve arka tarafta birkaç bilgisayar istasyonu daha vardı. Sol tarafta, acil durumlarda beşimizin bir yıl boyunca yetecek kadar yiyecek ve kan stoklanmış, iyi donanımlı bir mutfak vardı. Banyo

Banyo onun arkasında yer alıyordu ve köşede, o yıl ihtiyacımız olursa bizi meşgul edecek bir televizyonun bulunduğu bir dizi kanepe ve kitaplık vardı.

İki yüz yıl önce, ailem bu odanın güvenliğine ulaşamamıştı.

"Ne olmuş yani?" Hawk, masanın başında kocaman sandalyelerden birinde uzanmış otururken, hançerlerinden birini havada çevirerek Benedict'e karşılık verdi.

Kapı arkamızdan kapandı ve hepimiz masaya oturduk. Masa yuvarlak değildi. Ben Kral Arthur değildim. Siktir et. Sorumlu bendim ve bu odadaki herkes bunu biliyordu.

"Kurt halledildi mi?" diye Hawke'a sordum.

"Adalet yerini buldu," diye onayladı, kötücül bir gülümseme ve ölü gözlerle. Geri kalanımız için, ölümsüzlerin dünyasında adaleti sağlamak yeminli, kutsal bir görevdi. Hawke içinse... şey, o bundan zevk alıyordu.

"Luka'ya haber vereceğim." Lycanların kralı, tebaasına karşı verdiğim kararı onaylamıştı, bu da yaklaşan telefon görüşmesinin garip havasını tamamen ortadan kaldırdı.

Kadınlara veya çocuklara karşı işlenen her suçun cezası ölümdü. Nokta. Kadınlara karşı işlenen suçların mazereti olamazdı ve çocuklar çok değerliydi, acı çekemeyecek kadar nadirdi.

"Avianna yarın eve dönmeden önce bu ayın cezalarının infaz edilmesini istiyorsan, bu gece şeytan meselesi kalıyor. Ayrıca Cadı Kraliçe'den özel bir görüşme talebi var," dedi Benedict, monitörleri kralına iftira attıkları için işkence cezasına çarptırılan alt düzey şeytanların yüzleriyle doldurarak. İsyan, onların kanunlarına göre hala cezalandırılabilir bir suçtu.

"Xavier kendi işini halledebilir. Biz suikastçılarız, ödül avcıları değil. Lachlan, bu gece onunla görüş ve durumun kontrolü altında olduğundan emin ol." Koltuğuma yaslandım. "Genevieve özel görüşmeyle ne istiyor? Her zamanki gibi, her işi aylık Conclave toplantısında görüşülebilir."

"Yani hayır mı?" Benedict kaşlarını kaldırarak sordu.

"Kesinlikle hayır. Özel görüşmeler yapmak her şeyin mahvolmasına yol açar. Antlaşmayı korumak için çok uğraştık, şimdi onu çökertemeyiz." Beş türün (insanlar, likanlar, cadılar, iblisler ve vampirler) nispeten barış içinde yaşamalarını sağlamak, Conclave içinde gizlilik ve şeffaflık arasında hassas bir denge gerektiriyordu. Bu, insan siyasetini çocuk oyuncağı gibi gösteriyordu.

"Tamam, o zaman tek yapmamız gereken Avianna'nın yarınki gelişi için güvenlik önlemlerini almak," dedi Lachlan, sağımdaki masaya dirseklerini dayayarak öne eğildi.

Gülümseyerek telefonumu arka cebimden çıkardım ve küçük kız kardeşimi aradım. "Onun yolunda olduğundan emin olacağım," dedim gruba telefon çalarken.

Telefon... çaldı.

Her zamanki gibi bip sesi çıkmadı, bu da benim tatlı, güzel, nazik, dürüst kız kardeşimim yarın akşama kadar olması gerektiği gibi yurtdışında, teyzemizin yanında saklanmadığını gösteriyordu.

"Alek?" diye nefes nefese cevap verdi.

"Neredesin sen?" diye bağırdım.

"Oh, Alek, kızma!" Bana hafifçe iç çekti ve yumuşak, yalvaran küçük gülümsemesini neredeyse görebiliyordum. "Sadece buranın nasıl bir yer olduğunu görmek istedim, anlarsın ya? Yani, sen sürekli bundan bahsediyorsun ve sen zırhlı araban ve neşeli adamlarınla ortaya çıktığın anda anladım..."

"Ben Robin Hood değilim ve o zırhlı araba senin güvenliğin için!" diye bağırdım. "Nerede olduğunu söyle, Avianna. Hemen." Telefonda duyduğum seslere odaklandım. Kuşlar. Cırcır böcekleri. İngilizce konuşan insanlar. Kalbim çarpıyor ve mide bulantısı hissediyordum, çünkü o tehlikedeydi. İlçeler arasındaki sınırlar açıkça çizilmişti ve eğer başka bir bölgeye girmişse, üzerinde "Alek benim kardeşim, bana bulaşmayın" yazılı bir tişört giymediği sürece güvenliğini garanti edemezdim.

"Babamın günlüklerinde bahsettiği parkta. Briarwood. Şunun karşısındaki..."

"Slatemark Opera Binası," diye homurdandım. O, tüm bölgelerin kesiştiği şehrin merkezine yakındı, ama bizim sektörümüzde değildi. "Lanet olsun,

Avi, sen Şeytan bölgesindesin." Masadan kalkıp ayağa kalktım, adamlarım da hemen peşimden geldi.

"Arabayı getireceğim." Benedict benim onayımı beklemedi. Koştu ve kapı kapanmadan gözden kayboldu. Bu odadaki her adamın görevi kraliyet ailesini korumaktı. Kanımda çok sayıda güç olduğunu biliyorlardı. Avi'nin ise, tüm vampirlerin sahip olduğu çekicilik ve zorlama yeteneği dışında hiçbir güce sahip olmadığını da biliyorlardı.

O, wending yapamıyordu bile — uzayda kendini yer değiştiremiyordu ve en kolay ulaşım yöntemimizi kullanmak için gereken süre boyunca, beni bile dahil, kimsenin onu kontrol etmesine tahammül edemiyordu, bu da arabaya ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu. Avianna'nın seçim hakları çok fazla elinden alınmıştı. Elimden gelse, ona wending yapmasını asla zorlamazdım.

"Yola çıkıyorum. Olduğun yerde kal." Lachlan ve Ransom'a işaret ettim, ikisi de başlarını salladılar. Hawke Avianna'yı çok korkuturdu, bu yüzden tanıştırma işi beklemek zorundaydı. Ayrıca, tesisi korumak için geride bırakılacak daha iyi kimse yoktu.

"Aşırı tepki veriyorsun Alek. Ben iyiyim! Arabalı adamın bize sattığı bu lezzetli mavi şekerlemelerin tadını çıkarıyoruz..."

"Biz mi?" Pamuk şeker arabası. Nerede olduğunu tam olarak biliyordum. "Elbette Olivia var. Tamamen naif değilim."

Kendi koruması vardı. En azından o vardı.

"Orada kal." Hawke'a baktım. "Hemen Xavier'ı ara. Ona, bir iblis kız kardeşime parmağını bile sürerse, ben..."

"Saçmalıyorsun, ama emredildiği gibi burada bekleyeceğim." Hat kesilmeden önce "ahmak" diye mırıldandı.

"Siktir!" Telefonu arka cebime attım, sonra deri ceketimin altına uzanıp Glock'umu kılıfından çıkardım ve Lachlan ile Ransom'a baktım. "Hemen gidiyoruz."

Briarwood Park'taki pamuk şeker arabasının hemen arkasındaki ağaçlara odaklandım ve yoluma devam ettim. Yer değiştirmek için geçen birkaç saniye içinde cildim, *aradaki* buzla kaplandı ve ardından yapışkan şeker kokusu ve yüzlerce farklı insan kanı kokusu burnumu doldurdu.

Park, Edgemont City'nin merkezindeydi ve burada yaşayan üç milyon insandan, bizim varlığımızı bilenler birkaç yüzden azdı ve hepsi de sessiz kalmaya mecbur bırakılmıştı. Opera Binası her şeyin merkezindeydi ve o, binanın yanlış tarafındaydı.

Derin bir nefes aldım ve kokuları bir anda ayırdım. Narenciye, demir, kenevir ve elma. Vanilya ve tarçın kokusu beni özellikle etkiledi. Birkaç saat önce beslenmiş olmama rağmen dişlerim indi. Bir insan olduğumu bildiğim o cezbedici sıcaklığı geçip, Avianna'nın hafif frezya kokusunu yakaladım.

"Orada." Normal bir yürüyüş hızıyla yola çıktım. Covenant'ın ilk emri, insanlarla birlikte yaşayan ölümsüzlerin dünyasını asla ifşa etmemektir. Ayrıca, gereksiz dikkat çeken bir şey yaparsak, herhangi bir insana bizi gördüğünü unutturmak için değerli zamanımızı harcamış olurduk.

"Orospu çocuğu." Hemen önümüzde, Avi'nin kokusunun geldiği yönde ilerleyen, farkında olmayan bir insan koşucuyu geçen bir iblis vardı.

Koşucunun az önce yanından geçen boynuzlu yaratığa aldırış etmemesine şaşırmadım. İblisler kalıcı bir büyü kullanırlardı. Doğaüstü özellikleri insan gözüyle görülemezdi.

Avi'nin iblislerin elinde olduğu düşüncesi kalbimi hızla çarptırdı ve adımlarımı hızlandırdım. Kıvrımlı yolun köşesini döndüğümüzde, mavi boynuzlu iblisin bir insan kadını yolundan ittiğini ve ay ışığında bir hançer çıkardığını gördük.

Kalbim durdu sanki, vanilya ve tarçın kokusu kan pompalayan organımı fiziksel olarak sıkıyormuş gibi. Sarışın kadın keskin bir çığlık atarak kaldırıma düştü, etrafına bir yığın kitap saçıldı.

Avianna sadece yüz metre uzaktaydı, bir sonraki virajın hemen ötesinde. Onu buradan koklayabiliyordum, ama iblisin insanı öldürmediğinden emin olma konusundaki ezici, kırılmaz dürtüye karşı güçsüzdüm. Temizlik çok zahmetliydi.

Durmak için vaktim yoktu ve ona ulaşmak için geçen saniyeler içinde, beni insana çağırان ilkel, temel içgüdüyle savaştım... ve kaybettim.

Kaybettim lan.

"Gidin," diye emrettim Ransom ve Lachlan'a, önümdeki yolu işaret ederek.

Emrimi sorgulamadılar, hayatlarını bundan daha değerli görüyorlardı. Lachlan bana özel olarak söylenirdi, ama asla başkalarının önünde değil.

İnsan kadının önünde aniden durdum, çömelip kalbimin atmasından daha kısa bir sürede gözlerimi onun vücudunda gezdirdim. Kanının kokusu ağzımı sulandırdı ve bu arzuyu bastırmak için dişlerimi sıktım. Dişlerime ve sikime durmalarını emrettim. Lanet olsun, kadını daha görmemiştim bile ama sertleşmişim - o kadar güzel kokuyordu.

"Adi herif!" diye bağırdı, iblisin kaçtığı yöne doğru. Belli ki, ölümcül bir darbe olmamıştı.

"İyi misin?" diye homurdandım, kız kardeşim tehlikedeyken bir insanı kontrol ettiğim için kendime çok kızmıştım.

.

Sarışın saçlarını yüzünden çekip, genişleyen yeşil gözleriyle bana baktı.

Lanet olsun, çok güzeldi. Refleks olarak nefes aldım, sonra almamış olmayı diledim, çünkü tek koklayabildiğim oydu.

Kahretsin, ona takıntılıydım, bu da kadını burada kurutmakla aynı şeydi. Takıntılı bir vampir, sonuçları ne olursa olsun avını avlardı. Arzu, inkar edilemeyecek kadar güçlüydü ve onu tatmin etmezsek bizi delirtirdi.

Takıntı, hepsi bu kadar... değil mi? Kanı beni çağırıyordu.

"Ben iyiyim," dedi, bakışları yine patikaya kaydı. "Ön kolumu azıcık ısırdı. Ama o pislik diğer iki kızı da kovalıyordu."

Avianna.

Gözlerimi kırıştıtarak, saplantıdan, arzudan kurtulmaya çalıştım, ama saplantılı vampirlerin yaptığı gibi ona saldırmadım. Bunun yerine, bileğini tutup nabzını kontrol ettim. Hızlı ama güçlüydü ve kokusundaki değişiklikten anlaşıldığı kadarıyla adrenalin doluydu. Kahretsin, cildi sıcak ve yumuşaktı. Her açıdan mükemmeldi.

Yerçekimi değişti.

Göğsüm lanet bir mengene gibi sıkıştı.

Elektrik damarlarımdan akıyordu.

Vücudumdaki her hücre tek bir kelime haykırıyordu: *benim*.

Bekle. Ne oluyor lan?

"Gördün mü? O kadar da kötü değil." Kolunu kaldırıp bana kesikleri gösterdi ve ben bir homurtuyu zorla bastırdım. O iblis onun narin tenini kesmişti ve ya zehirliyse?

Bir çığlık sessizliği deldi ve ikimiz de sesin geldiği yöne doğru başımızı çevirdik.

Avianna. Kalbim bir an durdu, endişe hızla buz gibi bir öfkeye dönüştü.

"Parktan çıkın," diye emrettim insana ve koşmaya başladım. "Burası güvenli değil." Kız kardeşimin çığlığı, takıntımı kırmış olmalıydı çünkü vücudum tekrar benim emrim altındaydı.

"Siyah kapüşonlu sweatshirt ve mavi boynuzlu Cadılar Bayramı maskesi takıyordu!" diye arkamdan bağırdı.

Gerekenden daha hızlı koştum ve köşeyi döndüğümde, insan kadına saldıran da dahil olmak üzere dört iblisin kız kardeşim ve korumasına doğru ilerlediğini gördüm.

Lachlan ilkini vurdu. Ransom

ikincisini halletti.

Kalan ikisi bana dehşetle baktılar, ama şaşkınlık duymadılar. *Avianna*'nın kim olduğunu biliyorlardı

Avianna'nın kim olduğunu tam olarak biliyorlardı ve içlerinden biri onu bıçağıyla yakalamıştı.

Kızıldan göründüm, kayboldum ve sarı gözlü iblisin önünde belirdim. "Benim olan şeye saldırdın ve cezası ölümdür." Ellerimi boynuna doladım ve bükerek omurgasını kırdım. "Adalet yerini buldu."

Son iblis, insana saldıran mavi boynuzlu olan, üç cesedi geride bırakarak kayboldu.

Bunun için Xavier'ı öldürecektim.

"Ale!" *Avi* haykırdı, ince vücudu bana doğru koşuyordu.

"Avi." Onu kollarıma aldım ve göğsüme sıkıca sarıldım, başının arkasını okşadım. Ona daha sonra ders verecektim. Şu anda sadece nefesini hissetmek istiyordum.

Suçluluk duygusu ağzımda ağır ve ekşi bir tat bırakıyordu. Avi tehlikedeysen nasıl olur da o insanla ilgilenmeye başlardım? Neredeyse ailemi hayal kırıklığına uğratacaktım. Tüm türümüzü hayal kırıklığına uğratacaktım. Bir dişinin kaybı trajikti, ama prensesin kaybı? Affedilemezdi.

"İyi misin?" diye sordum, yanaklarını avuçlayıp gözlerine baktım. Gözleri benimki gibi soluk maviydi. Annemizinki gibi.

"Ben iyiyim, söz veriyorum." Bana titrek bir gülümseme attı.

"Benedict arabayla neredeyse geldi," dedi Lachlan sessizce, Ransom parkın güvenliği konusunda Avi'nin korumasıyla tartışırken.

"Biri silah sesini ihbar etmeden buradan gitmeliyiz," dedim Avi'ye. İnsanlar baş belasıydı, şeytanlarla insanları ayırt edebilecekleri de yoktu...

Nefesim ciğerlerimde dondu.

O görmüştü. Tarçın ve vanilya. Sarışın. Yeşil gözlü. *İmkansız*. Ama onu görmüştü. Onu *görmüştü*. Hatta bana nasıl göründüğünü bile anlatmıştı.

Bir insan iblisin boynuzlarını görmüştü. İblislerin doğası gereği, insan gözlerinden gizlenen boynuzlar.

Derin bir nefes aldım.

"Siktir." Kokunun uzaklığı, onun çoktan gittiğini gösteriyordu.

Ama aynı zamanda bu kokuyu bu şehrin her yerinde takip edebileceğimi de biliyordum. Ve takip edecektim.

BANA BAĞLANIN!

Yeni sürümler, hediyeleri ve daha fazlası hakkında ilk bilen olmak için 77222'ye SAMANTHA yazın!

Tüm paranormal haberleri ilk olarak almak için 77222'ye VAMPIRE yazın!

Özel içerikler ve hediyeler için haber bültenime [buradan](#) kaydolun!

Amazon'da beni [buradan](#) veya BookBub'da [buradan](#) takip ederek yakında çıkacak tüm yayınlardan haberdar olun! Beni web sitemden [de](#) bulabilirsiniz!

YAZAR HAKKINDA

Samantha Whiskey bir eş, anne, köpeklerini ve romantik romanları seven biridir. Hokey, çekici alfa erkekler ve yüksek dozda garip durumlara yabancı olmayan yazar, PTA'nın asla bilmeyeceği kitaplar yazmak için kendini inzivaya çekiyor.

TEŞEKKÜRLER

'da çok sıkıcı bir hayat sürmemi engelleyen muhteşem eşim ve harika çocuklarıma teşekkür ederim!

Her zaman harika tavsiyelerde bulunan ve sürekli destek veren tüm muhteşem yazarlara da çok teşekkür ederim! Zaman geçirmek için deli gibi heyecan verici kitaplar yazdıklarını da unutmamak lazım!

Bunu parlatmak için A.H.'ye büyük bir teşekkür. Ve bu kitapları benim kadar seven MUHTEŞEM okuyucularımın her birine teşekkür ederim!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[Samantha Whiskey'nin diğer kitapları](#)

[Şimdi Sesli Kitap Olarak da](#)

[Mevcut! Adanmışlık](#)

[1. Sterling](#)

[2. Londra](#)

[3. Sterling](#)

[4. Londra](#)

[5. Sterling](#)

[6. Londra](#)

[7. Sterling](#)

[8. Londra](#)

[9. Sterling](#)

[10. Londra](#)

[11. Sterling](#)

[12. Londra](#)

[13. Sterling](#)

[14. Londra](#)

[15. Sterling](#)

[16. Londra](#)

[17. Sterling](#)

[18. Londra](#)

[19. Sterling](#)

[Epilog](#)

[Kızıl Antlaşma](#)

[Benimle Bağlantı](#)

[Kurun! Yazar](#)

[Hakkında Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

